

SZABÓ M. ERNA

NAGYOBBRA HÍV AZ ÚR

A SZENT ISTVÁN TÁRSULAT KIADÁSA

Szabó M. Erna

NAGYOBBRA HÍV AZ ÚR

SZABÓ M. ERNA

SZATMÁRI IRGALMAS NŐVÉR

NAGYOBBRA HÍV AZ ÚR

BUDAPEST

A SZENT ISTVÁN-TÁRSULAT KIADÁSA

Nihil obstat. Dr. Michael Török, censorum praeses. Nr. 9190/1941.
Imprimatur. Strigoni, die 16. Decembris 1941. Dr. Joannes Drahos,
vicarius generalis.

Stephaneum nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. Felelős:
Ifj. Kohl Ferenc.

ELŐSZÓ.

A szatmári irgalmas nővérek egyik tagja, M. Erna jót akar tenni a magyar leányifjúsággal: útbaigazítást kíván nyújtani mindenkinek, aki tanácstalanul áll az élet választútjánál, s aki a tökéletesebb életre kívánja elszánni magát.

A jótanács jótétemény! Nos, ez a könyv is az lesz. Annak, aki nem figyel a magasabb szóra, égi hang lesz, mely gondolkodóba ejti a könnyelmű szórakozót. A töprengőnek viszont vigasztaló és iránymutató megoldást jelenthet.

M. Erna nővér sorait bizonyára sokan olvassák majd a leányszobák csendjében és fehérségében. Legyen áldás minden mondatán, — ebben hiszünk is, — mert okos, szelíd mondanivalója kedves és értékes. A mélyből jön: a rács tiszta világa mögül és a szív legmélyéből.

Ha a szerzetesnők ruhájának fehér-fekete foltja feltűnik az utcán, nézzünk utánuk mindig szívesen! Úgy nézzünk rájuk, mint törekenyszervezetű, de erőselelkű asszonyokra, mint mesebeli anyácskákra, akiknek adósa a világ.

Nos, ez a nagy adósság kétféleképen törleszthető: tiszta fogalmakat szerzünk a szerzetesnői életről, és imádkozó, dolgozó menetszlopukba mindenki beáll, akit az Úr erre meghívott.

Ez a könyv azért íródott, hogy egy se maradjon az útszélen állva azon jó leányok közül, akiknek Isten hivatást adott a szerzetesnői élet áldozatos, de éppen ezért Isten előtt nagyon kedves munkájához.

Ha a szerzetesnők csapata megritkulna és megfogyatkoznék, az nagy szegényedést jelentene a világon! Szegényedést a szeretet és jóság párhuzamos kerékvágásában... mert, amit ezen a vonalon ők nyújtanak, az több mint közönséges! Az életművészet!

Hogy élnek? Miként formálódik ki az életük?

Ezek olyan kérdések, amelyekre M. Erna nővér könyve szűkre szabott terjedelmében világos és szakszerű választ ad. A válasz és a magyarázat a rács mögül jön. Illetékes és szakszerű.

Úgy élnek közöttünk a szerzetesnővérek, mint a jóság bujdosó tündérei, hogy megríkassanak bennünket ebben a szeretetlen, önző világban. Úgy élnek közöttünk, mint délvidéki pálmák a mi északsarki életklímánkban. Nem csoda, ha néha fiatalon hálnak meg.

De jó, ha itt járnak, tanítanak és dolgoznak köztünk! S bízunk benne, hogy a könyvecske kedves sorai nyomán nem egy leány lelkében megszületik a küldetés és a vállalás dicsőséges szerepe.

Dr. Schmiedt Béla.

Testvér!

Lélekből fakadt, léleknek szóló fekete betűk
testvéri szívet visznek most feléd.

Kételyt elűzni, utat mutatni, bontakozó szent
elhivatottságot kivirágoztatni kíván néhány, sze-
retetből — szívből, áldozatból — könnyből, mo-
solyból — keresztből összerótt lapocska.

Igazságot — békét, vergődést — reményt, el-
esést és mindig újrakezdést élő élet áll eléd e
könyvben.

Nem szépít, nem ferdít. Egyszerűen, nyíltan, di-
csőségével — küzdelmével mutatkozik be előtted
az „ismeretlen” szerzetesnői élet. És ha e titok-
ban régi vágyad, féltett álmod, boldogító remé-
nyed: szent hivatásod hívó tekintete néz rád, is-
merd fel benne Isten-akarta jövődödöt, és jöjj
követni az Úr Krisztust!

Esztergom, 1942. Szeplőtelenfogantatás ünnepén.

M. Erna nővér.

Ecce, Ancilla Domini.

Mindnyájan az örök Isten szolgálóleányai vagyunk, járjon bár életünk kereke a lemondás vagy a családi élet ösvényein.

Életfeladatunk közös: „Avégett vagyunk a világon, hogy Istent megismerjük, szeressük, neki szolgáljunk és ezáltal üdvözlünk, vagyis a mennyországba jussunk.” E mondat jegyében kell életünket kitöltenünk.

Könnyen feltámadhat a kérdés lelkedben: vajon hol fogom én legjobban életté változtatni e törvényt? Ez a probléma élet- és boldogságdöntő.

Isten a természet örök rendjében minden kis lénynek kijelölte a helyét és feladatát. Másért alkotta a búzavirágot, mint az acélos búzát. Szép a rózsza, szép a liliom is; egyik égő napon, másik szélvédett helyen díszlik.

Lehet, hogy téged rózsának szánt az Úr egy családi fészekbe, és ott kell lelki szépségeddel színt, fényt, kedvességet szórnod tieidre. Azért ha kitárulnak előtted a családi szentély kapui, menj! Légy papnője, áldozat-bemutatója kis családodnak, és összekötő kapcsa az Istennel.

Tudom, sok áldozat vár majd ott rád, nagy és szent feladatok végrehajtójának kell lenned, de ne félj!

Menj és szeress!

Szeress női szíved egész melegévell

Szeress női szíved áldozatosságával!

Szeress szolgálni vágyó lelki szeretettel, hogy az Isten akaratát valóra váltsad!

Légy sirígtartó kísérője az érted harcot, küzdelmet vállaló férjnek és lemondó, magadat felejtő édesanyja összekapcsolt életetek új kivirágzásának, a gyermeknek.

De vigyázz! Félre ne nézz, és félre ne lépj, mert a lepkeélet hamar elszórja lelked himporát. A szent frigy gyáva felbontása boldogtalanságod szülőanyja lesz, és ha bölcső helyett koporsót faragsz, a szörnyű bűn égető mardosása elől nem lesz menekvésed.

És az is lehet, hogy mint liliomot hűvös szentélyébe kíván. Jaj, ne mondj nem-et! Kiszakít a régi talajból, hogy mellette, közelében élj, s gyönyörködjék benned. Az „Ancilla Domini” szerepét kell ott is betöltened.

Ha névtelen, munkás életet szánt neked az Úr, azt is vállalnod kell, mert életünk feladata a küzdőtéren is, az elrejtett munkahelyen is istenszolgálat. A kis dolgos méhnek sokat köszönhetünk; a te munkás két kezedre is sokan rászorulhatnak.

Tagadhatatlan, ezen az úton is sok tövis terem, de ne félj! Ha szíveddel és eszeddel az isteni és felebaráti szeretet mélységeibe kapcsolódsz, lelked itt is kiteljesedhet. Nemhiába mondom: lelked itt is kiteljesedhet. A természet rendje sze-

rint ugyanis a nőnek első útja a család felé vinne, s erről csak akkor térhet le, ha Isten új utat készített neki akár saját szentélyébe, akár a magányos nő munkás életébe. Jól tudom, magányos, dolgozó nőnek lenni, s nem osztani a szeretetre vágyó szívet valakivel, nem építeni szeretetből, szolgálatból családi szentélyt, férjnek és gyermekeknek otthont, és közben ezek helyett szerzetesház kapuján is kívülmaradni: fokozott hősiességet kíván. De ha tiszta és becsületes leányéletednek vége nem lehet egy tiszta és becsületes családi élet, akkor lelked megmentéséért vállald inkább a dolgozó nő küzdelmes életét. Merj bízni az Istenben és légy nyugodt, boldog lehetsz! S amit a családba akartál vinni, szerető szolgálatodat, azt most vidd az iskolába, a hivatalba, — a tiszta emberi munka által a haza oltárára! Ismétlem, magányos életet élni gyenge nőnek, nehéz, de lehetséges és nem céltalan. Légy hős!

Egyszóval, menj oda, ahova az Isten hív, és töltsd be szerepedet ott, ahova az Isten hív! Jelmondatunk nem lehet más, mint örök példaképünknek, a Szent Szűznek szava:

„Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.”

Az otthontól a szentélyig.

Ha az Úr hív, indulj útra!

Esőben, szélben vagy meleg napsütésben.

Ő fogja kezedet és mutatja utadat.

Bízd reá magad, célhoz vezet!

Vadóc.

Egészen az volt, pedig leány volt. Anyátlanul és apátlanul nőtt fel. Édesanyja meghalt, apja a háborúban harcolt. Legkedvesebb játéka a verekedés volt. Ha keresték, mindig valahol a szomszédban, kertben, utcán hancúrozó gyerekek közt találták meg. Mikor édesapja hazajött és mostoha került a házhoz, nem bírta sokáig. Mostohatestvéreivel összeverekedett, mostohaanyjának nem fogadott szót. Apja egész nap irodában dolgozott, este későn jött haza s akkor is szűkszavú, kemény ember volt, családjával nem sokat törődött, csak a munkájának élt. Sokszor napokig haza se jött. És a kis vadócnak senkije sem volt. Egyedül, árván, magárahagyva nőtt fel.

Egyszer csak kiragadták az otthonból, ahol bizony nevelésével nem sokat törődtek s elkerült egy új otthonba. Itt nevelték, tanították, de nehéz volt a kis vadócot szelidíteni. Keményen fogták, azért néha-néha még megszökött s ilyenkor a szomszéd iskolában beállt a fiúk közé futballozni. Ő volt a „jobbszélső” meg a „center” s addig rúgta a labdát, amíg otthon észre nem vették s haza nem parancsolták. Hacsak szerit tehetette, mindig elment valahová.

Egyszer a szomszéd faluban búcsú volt. Ilyet

még nem látott. Magántanuló fiúpajtásaival elindult, de a búcsú helyett a füzes partján bolyongtak egész nap és versenyt cigarettázott a titokban szerzett cigarettákkal.

Egyszer egyik pajtásával a latin miatt összeveszett. Mindennap együtt ült vele a tanulóasztalnál, de soha többet egy szót sem szólt hozzá.

Zongorát kellett volna tanulnia, nem akart. Amint észrevette, hogy a szomszéd szobából vagy a folyosóról eltűntek az otthoniak, abbahagyta a zongorázást és valami huncutságon törte a fejét, vagy nem neki való könyveket szedett elő és azokat bújta.

Imádkozni, templomba járni nem szeretett. Vasárnap elment, mert megparancsolták. Hétköznap vagy litánián soha nem látták. A szentségekhez csak akkor járult, ha figyelmeztették, de csak minden harmadik-negyedik hónapban.

Okos nevelője látta vad természetét, nem kényserítette semmire, csak azt kívánta tőle, hogy a kiadott parancsot pontosan teljesítse és tudjon szó nélkül lemondani. Nevelője férfi volt, kemény, viharedzett lélek; azt kívánta, hogy kis neveltje is megtanulja az engedelmességet és az önuralmat.

Maga mélyen vallásos volt, de különösebb vallási gyakorlatot nem kívánt hűgától. Néha tréfából mondogatta neki: úgy-e, majd apáca lesz? Ilyenkor az hevesen tiltakozott, hallani sem akart róla. Valami különös foglalkozásra készült, még

maga sem tudta, mire, de apáca vagy tanítónő a világért sem akart lenni.

Egyszer két kéregető nővér járt a faluban s neki kellett elvezetni őket egynéhány helyre. Napokig dacolt, hogy miért kell neki ezekkel az apácákkal mennie.

S azután a vadóc intézetbe került. Először meg akart szökni. De aztán mégiscsak megbarátkozott a katonás fegyelemmel. Kezdte magát jól érezni és tetszettek neki a komolytekintetű, önmegtartózkodott életet élő nővérek. De a világért sem akart apáca lenni.

Szomszédját az iskolában, aki nagyon csinos és szép apácajelölt volt, egész évben azzal csábította, hogy ne legyen apáca, és hagyjon ott mindent.

Az első intézeti szünetet a szokott módon töltötte, hazament, azután ellátogatott a szomszéd városkába, családjuk egyik kedves ismerőiséhez. Itt ismerőseivel, barátnőjével sokat szórakoztak. Barátnője gazdag leány volt, udvarló volt bőven és éjjeleket áttáncoltak, átmulattak.

A második intézeti évben megváltozott. Néha még rakoncátlan volt. Első félévben intő ment haza viseletből a szigorú bácsihoz. Közben mindig jobban és jobban megszerette a zárdát, az apácákat, a fegyelmet és hogy-hogy nem, az évi lelkigyakorlatban elhatározta, hogy ő soha többet el nem hagyja ezeket a hős lelkeket, beáll közéjük s megpróbál ő is hasonló lenni.

Az imát, a kápolnát kezdte megszeretni, és a

szentáldozás lelki igénye lett. A következő évben már mint apácajelölt járta a megszokott folyosókat.

Othon nem akarták többé ismerni. Levelet többet nem kapott. Beöltözése napján hozott egyet a posta, de mesternője nem adta kezébe, nem akarta elrontani élete legszebb napját.

Azután még sokat küzdött. Az Úristen úgy igazította életét, hogy már-már azt kellett látnia, nem jó úton jár. Megtagadták tőle a fogadalmat s ő búcsúzni készült a szerzettől, a hivatástól s talán az Istentől is. Régi mesternője, aki számára az édesanyát jelentette, mellé állt s szokott egyszerűségével, de nagy szeretetével csak ennyit mondott: „Ezt nem szabad megtennie”. Szerette, lélekben a legközelebb állt hozzá, hallgatott rá. Maradt.

Sok megaláztatás, szenvedés után megérett a hivatásra.

Most már őrzi Isten kegyelme. És őrizze is meg élete végéig.

Fehér álmok.

Harmadik elemiben fogalmazási óra volt: „Milleszek, ha megnövök” címmel. Egyik kisleány ezt írta: „Én a püspök-bácsi felesége szerettem volna lenni. De anyuka azt mondta, ez nem lehet, hát kedvesnővér leszek.” És látod, ez a kis élettervező már fehérfátyolosan, mint kedvesnővér írat fogalmazást a mai kis harmadikosokkal.

Gyerekkorodban talán te is fehérfátyolt szőt-tél, és kis testvéreiddel tisztelendő nővért ját-szottál. A legboldogabb óráid azok voltak, mikor mellettük lehettél, és kutató, kíváncsi tekinteted-del egyre őket nézted.

Légy boldog, hogyha már a gyermekszobában eljegyezted magad az örök Szeretettel, s hogyha nehezen várhatod azt a pillanatot, amikor hűség-esküdet leteheted. Légy türelmes; liliomos, hófe-hér álmod egyszer meg fog valósulni. Válaszút előtt állsz s nemsokára boldog kedves nővér le-szel . . .

Szerencsés az a leány, akire áldott anyai ke-zek vigyáznak, hogy álmai hófehérek, érintetle-nek maradjanak a beteljesülésig. Az ilyen lelkek szívoltárán ritkán alszik ki az áldozat tüze és szeretetük melegénél csak az Isten melegedhet.

Sajnos, mindjobban kevesbedik az ilyen esz-ményi fiatalok száma. Liliomos álmuk szertefosz-lik, magasbatörő energiájuk elsatnyul, egetkereső tekintetük visszatéved a föld szépségeire, áldoza-tuk tüzét kioltja az élet élvezése még az Úr Krisz-tussal való találkozó előtt.

Pedig ennek a megrészegített, zürzavaros vi-lágnak úgy kellenek az áldozatos fehér- és fekete-fátyolos könyörgők és vezeklők, akik szívük sze-retetével és a lelkük nemességével gyógyítják, józanítják a mai megzavarodott, beteglelkű em-bereket. Kellenek áldozatos nevelők, akik a világ-néztek nagy harcában majd megállják a helyü-ket Krisztus és szent Egyháza mellett.

Ha valamikor, úgy most van a legnagyobb szükség ránk, hogy leimádkozzuk az Isten kegyelmét és segítségét Egyházunk emberfeletti küzdelméhez és édes hazánk boldogabb jövőjéhez.

Álomfosztók.

Ilyenek is vannak?

Bizony, a mai modern élet napról-napra újakkal népesíti be a világot, és ezek a fekete csatlós kísértők minden utcasarkon az álmaidra lesnek.

Az első álmofosztó a serdülő évek viharzónái alatt lepi meg a lelked, miközben az élet nagy és szent titkait bűnös kíváncsisággal kutatod. Tiltott vágyak, gondolatok töltik be bensődet, és elsenyvesztik szíved áldozattüzét. Ha nem vagy résen, tanyát ütnek benned, és a kegyelmi élet hófehér köntösét letépik lelkedről.

A második álmofosztó az élet kényelme, élvezete után való vágyakozás: Hogyan lehetne könnyen, nagyobb gondok nélkül leélni az életet?! És mikor ezek felé keresgélsz, találkozol szüleid véleményével is, mert ők is nem egyszer legfőbb célul az előnyös állású férjet állítják töprengő lelked elé, mint egyetlen megoldási lehetőséget. A liliomálmok pedig, amelyek valamikor ellenállhatatlan erővel vonzották leánylelkedet, ebben a világításban könnyen szétfoszlanak.

Tehát a gonoszság mázolósegédei: az érzéki-ség, a kényelemhajhászás olyan szépen „átfest-

hetik" lelked tiszta álmokképeit, hogy ember legyen, aki a torz festmény alatt felfedezi az igaz értékeket.

A regény, mozi, színház, ujság, hirdető oszlop tovább fosztogatnak, bár mind csak boldogságot ígér. Felzaklatják vágyaidat, érzelmeidet, ösztöneidet és kielégítést követelnek.

De van-e velük szemben a védekezésre mód, lehetőség?!

Ismered-e Nagy Constantin császárnak megjelent keresztet? Körülötte fénylik a felirat: „In hoc signo vinces!” — E jelben győzni fogsz! A kereszt jele számodra is az üdvösség fája, a szeretet könyve, az öröm hordozója, a boldogság titka.

Mikor a kereszt gondolatához társult áldozatszeretet kezdett kiveszni az emberi lélekből, akkor kezdett fogyni a boldogság a földről.

Azért van nyomor, igazságtalanság, azért van elégedetlenség, gyűlölködés, mert a lélekből kiveszett a kereszt.

Azért van felbomlott családi élet, válás, nemzetölés, egykerendszer is, mert a szülők lelkéből kiveszett a kereszt.

Ha nincs kereszt, nincs áldozatvállalás, nincs, ami táplálja az Ú szolgálóleányainak lelkét s így lassan elfogy a szerzetesi hivatás is. És azért vagyunk mi ma egyre kevesebben, mert a ti lelkeitekben is kezd kiveszni a kereszt. Sőt a meglevő hivatások egyrésze is azért sorvad el, mert elvesz a szerzetesi élet alapja, a kereszt.

A dolgozó nők egy része is azért hull a bűn karjaiba, mert levette tekintetét Krisztus Urunk szent keresztjéről.

Megdöbbenve kérdezed talán: „Hogyan? A kereszt, a szenvedés szimbóluma, biztosítja a békés családi tűzhelyet, a becsületes munkáséletet, a szerzetesi hivatást?”

Egy példával felelek.

Valahol egy alföldi kúriában kacagó jókedv, vidám slágernóta és a gramofon jazz zenéje hangoskodik az éjjeli csendben. Csinos szőke kislány a társaság központja. Van vőlegényjelölt is: egy komoly gazdász, bár a fiú nem „parkett-táncos, monoklis gavallér”, hanem a természet, a föld szerelmese. Tetszik is a kislánynak, bár komoly tervek, gondolatok még nem fűtik bohó fejét. — Pár nap múlva ágynak dől a leány, titkos láz emészti, delirál . . . Kacagó szeme bambán mered a látogatóra. Rövidesen anyja is lefekszik, az idősebb leány lesz a betegápoló. Egy kínos hét, az ápoló is kidől. Tombol a tifusz.

Hosszú hónapok telnek el, a tifuszon csak a fiatal leány szervezete győz. Lassan lábadozni kezd. A haja kihullt, arca megsápadt, szeme réveteg, fénytelen. De a lelke . . . a lelke csodálatos szépségben bontakozott ki, szeme látó lett a lélek titokzatos szépségei, színei iránt, és a mélytekintetű gazdász egy aranyos, otthont szerető kis feleséget kapott, aki ma négy gyermeket nevel Istennek és hazának egy alföldi uradalom tisztjé lakásában. A testi-lelki szenvedés a flörtre, játékra

Így jut el a lélek a kereszten át Istenhez, önmaga értékeihez, mert a kereszt magunk fölé emel, s aki szeretetből, Isten akaratában megnyugodva vállalja, abban erőt növeszt, kimondhatlan boldogságot érlel.

De akár ide esik a választásod, akár oda, mindenképen vidd magaddal a boldogság titkát, — a keresztet!

A szent evangélium egyik felejthetetlen jele-
nete Szent Máté apostol meghívása. Az Úr elha-
ladt a vámszedő asztala mellett, mélyen belete-
kintett a bűnös vámos szemébe, lelkébe, és
csak ennyit mondott: „Kövess engem!” S e két
szóra Lévi sötét, fagyos lelkében egyszerre ta-
vasz lett, megindult a kegyelmi élet rügyfaka-
dása, a szentség gyönyörű gyümölcsét érlelte meg
benne a kegyelem Napjának, Urunknak három
éves közelsége.

A krisztusi elhivatottság szent tüze kigyulladhat bárhol és bármilyen életkörülmény között. Kunyhóból, palotából, egyszerű és nagystílű lelkék közül válogat, keres magának munkaszolgálatosokat az Úr!

Benéz a gyermekszobák fehér falai közé, a báltermekbe, a színházba, irodába, cselédszobába, és itt mondja az ellenállhatatlan szavakat: „Kövess engem!”

Sokszor elképzelhetetlen akadályokon keresztül, ellentmondások között vezeti a zárda csendjébe választottait.

Egy középosztályból való fiatal tanítónő az egyik vidéki városka ünnepelt, kedvelt társaságbeli hölgye lett. S mégis a társaság, bál, mozi, körülrajongás, a boldog jövő varázsa illetetlenül hagyta lelkét. Úgy érezte, hogy gyengéd, szeretetrevágyó szívét földi ember nem tudja megérteni. És ezért örökre eljegyezte magát az Éggel s most mint örökfogadalmas nővér dolgozik valahol egy zárda csendjében.

Egy gazdag református leány otthagyva a fényes jövőt, „a jó partit”, a családi vagyont, az élet kényelmét, éjjel, búcsúszó nélkül, szinte egyszerű ruhában távozott otthonából. Bújdosva, titokban, mások könnyöretéből élt. Mesébe illő kalandok után jutott el céljához: a zárdába. Ott letette a hitvallást, majd felvette az egyszerű jeöltgallért. Szülei csendőrökkel kerestették, elátkozták, kitagadták. Ma a Felvidék egyik kis vá-

Ne légy gyöngö te sem, ha hív az Úr. Siker, előmenetel, megbecsülés, hivatal, fényes jövő, akár menyasszonyi ruha is, elveszti varázsát, ha Krisztus szól hozzád és szolgálattételre hív szentélyébe. Tégy úgy, mint Máté apostol: „És fölkelvén, követé Őt”. (Mt. 9, 9.)

„És fölkelvén, követé őt.”

Milyen egyszerű szavak, micsoda lelki nyugodtság, tépelődés nélküli döntés!

— Neki könnyű volt — mondd. — Az Úr Jézus maga hívta. Az Ő ragyogó szent egyénisége, csodái, a többi apostol: mind megannyi indíték volt a hivatás követésére. No, meg egyszerű viszonyok között könnyen elszánhatta magát. De ma, a XX. században!?

Igaz, Máté apostol nem a XX. században élt, de azért neki is volt otthona, pénze és az akkori kor életlehetőségei őt éppen úgy vonzották, mint a **mai viszonyok** téged.

És arra nem gondolsz, hogy azóta is vannak állandóan, akik követik az Urat? Például 1941. évben 58 fiatal lélek vette fel a szatmári irgalmas

nővérek egyszerű ruháját. Őket is Krisztus egyénisége és személyes varázsa fogta meg.

A szentáldozásban te is találkozatsz minden nap vele. Csodatevő hatalma ugyanaz ma is. Nem elég nagy és nem folytonosan megújuló csoda-e jelenléte a legméltóságosabb Oltáriszentségben vagy a naponkint bemutatott szentmiseáldozat? Azután Egyháza, melyet 12 egyszerű halászra bízott, ma is virágzik, és amelynek életkilátásai nagyobbak minden földi hataloménál, nem elég csoda-e?

Abban igazad van, hogy más a mai lélek s főleg a mai fiatalság más. Igényük a szabadság, a korlátok lerázása. Ma a leány is szabadon akar rendelkezni önmaga fölött. Önálló ítélete van, és ha kell, síkraszáll érte. A régi hamupipőkék kezdenek elveszni s helyükbe az öntudatos, a munkát, s ha kell, a kenyérharcot vállaló nő lép.

De nem tudom, hogy nem téveszted-e össze a szabadságot a szabadossággal, az önmagad felett való rendelkezést az önzéssel és a kemény kiállást a fiúskodó viselkedéssel?

Ha nőies viselkedésed az említett tulajdonságok miatt kicsit erőteljesebb színezetet kapott, mint az előző koroké, akkor ez csak megkönnyíti számodra a követést. A lélek igazi szabadsága itt bontakozhat ki a legjobban, mert a szenvedélyeket, apró kis érzéki kielégüléseket elhagyva, a lélek felszabadul Istenhez való szárnyalásának gátlásaiból.

És amikor életedet az Isten ölébe teszed le a

hívatas vállalásával, a legjobban és a legokosabban rendelkezteél önmagad fölött. Élethajód tartókötelét a legbiztosabb révbe veted, Isten majd gondoskodik rólad, amint gondoskodik sok ezer és ezer választottjáról.

És kell-e keményebb harc, mint a tiszta, bűntelen életért vállalt küzdelem? Eszményi harc ez, melynek eredménye az égbetörő lilium. Vagy a lilium nem igénye a mai leányléleknek?

— Ó, dehogyisnem igényünk, mi is szeretjük a tiszta életet, de szeretjük a mozit, színházat, strandot, bált és az élet ezernyi szórakozását is. Értse meg tisztelendő Nővér, ez a mi levegőnk, ebben nőttünk fel és az életet szinte elképzelni sem tudjuk nélkülök — mentegeted magad.

— Érthető és helyénvaló, hogy ezeket is élvezék azok, akikkel az Úristennek különösebb tervei nincsenek, de akinek az Isten hivatást adott, azok le tudnak számolni mindezzel. És ha a továbbiakban a szerzetesi élet minden szépségét feltárom előtted, megérzed majd és bebizonyítva látod, hogy nem nehéz tőlük elválni. Mert aki ezektől megválna és az örök Szeretet gazdagságához szegődik, annak soha semmiben ínsége nem lesz.

De kérdezek tőled valamit: ki biztosít arról, hogy ezeket mind és mindig élvezheted? A túlvilágról talán ígéretet kaptál, hogy hosszú életet, nagy vagyont vagy jó állást ad az Isten? Ijesztgetni a világért sem akarlak, csak az élet legkomolyabb eshetőségére hívom fel figyelmedet.

Ha tisztesség és becsület vezeti utadat, menj, amerre hajlamaid visznek, de ne gondold, hogy nálad boldogabb ember már nem is lehet...

Nem magyarázgatok, ha van hited Isten csodatevő kegyelmében, és ha van okos belátásod az élet dolgaiba, akkor nem térhetsz ki a sorsdöntő következtetés elől:

Ha az Úr Krisztus hívott s te szereted őt, a XX. században is ki lehet, ki kell mondanod minden nagyobb lelki tusa nélkül: „Követlek, Uram!”

Egy dolgozó leány hivatása.

Húszéves korában indult el szent hivatása felé, úgy, amint itt leírja.

„Egy reggel gyónni mentem a budai Ferencesek templomába. Míg gyóntatómra vártam, Jézus Szíve oltáránál imádkoztam. Valami megmagyarázhatatlan erő vonzott mindig ide, olyan jól tudtam itt imádkozni. Sokszor kisírtam magam az oltárnál, mert vágytam valamire, de nem tudtam megtalálni, hiába kerestem.

Szentgyónásom után a Páter meghívott, hogy vasárnap jöjjenek el templomukba, mert a Kínába induló ferences-testvéreket fogják búcsúztatni.

Elmentem. S csak akkor láttam meg, hogy kedvesnővérek is mennek, amikor kijöttek az oltárhoz. Úgy néztem rájuk, mint valami földöntúli csodákra. Hát ezek el mernek menni Kínába? Istenem, milyen soványak, gyengék, csak a sze-

mükben ég valami, ami erősebb mindennél és mindenkinél.

Sírva fakadtam, nem tudtam, miért. Zadravec püspök úr búcsúztatójában többek között így szólt hozzájuk: „Most ti is repüljete, fehér galambok, és hirdessétek Jézus Krisztus szeretetét; mi majd veletek leszünk imáinkkal, önmegtagadásainkkal, áldozatainkkal”. E szavak hallatára valami úgy összeszorította bensőmet, kifogytak könnyeim, s csak néztem őket égő tekintettel. Azután ők elmentek . . . én még ottmaradtam Jézus Szíve oltáránál, de nem tudtam imádkozni. A lelkem velük ment az állomásra, a vonatra, a hajóra s így tovább. Nem tudom, hogyan, csak azt éreztem, hogy én már hozzájuk tartozom s többé nem választ el tőlük senki.

Másnap jelentkeztem gyóntató atyámnál s megmondtam neki, hogy én is misszióba szeretnék menni. Azt felelte: „Jól van, gyermekem, csak várj egy kicsit”. Vártam, de két napnál nem bírtam tovább s megint könyörögtem. Atyám elment Szent Ferenc Leányaihoz s felvétetett. Másnap hívott, hogy menjek vele bemutatkozni a nővérekhez. Azt feleltem: „Atyám, ne haragudjék, de én abba a szerzetbe szeretnék menni, ahová a Kínába ment nővérek valók. Megígérte, hogy lépéseket tesz érdekemben a rend elöljáróinál. Közben egy jóismerős főtisztelendő úrnak is elmondtam vágyaimat, aki pár nap múlva leutazott a szerzet központi házába és beszélt az elöljárókkal érdekemben. Nagyon biztatott, hogy

minden sikerülni fog. Én meg hazautaztam szüleimhez, hogy tudtukra adjam szándékomat.

Idehaza kisebb-nagyobb akadályokkal küzdve teltek napjaim. Sőt az ismerős főtisztelendő úr is hosszú levélben megcsillogtatta előttem a világ örömét, magasztalta az anyaságot, és feltárta a szerzetesi élet nehézségeit. Megköszöntem a jótanácsokat s a végén megkérdeztem: „Hogy lett Ön mégis pap, ha olyan szépnek látja ezt és olyan nehéznek azt az életet?” Utána tudtam csak meg, hogy próbára akart tenni. Azután írt még egy pár biztató levelet, s én rendületlenül hittem.

Egyszer csak jött a derült fényességből a vilámcsapás: tudtomra adták, hogy nem kaptam felvételt. Kimondhatatlanul fájt, nem sírtam, de imádkozni sem tudtam. Úgy éreztem, hogy megcsalt, Aki hívott. A főtisztelendő úr írt, hogy próbálja egy másik szerzetbe kérni felvételemet.

Közelgett az első péntek s én nem akartam a templomba menni, mert becsapottnak éreztem magam az Isten részéről. Az utolsó órában mégis meggondoltam, elmentem, de csak azért, hogy megmondjam Jézus Szívének, nem bízom benne többé, nem imádkozom hozzá. Akkor egészen tisztán hallottam bensőmben: „Ó, te kicsinyhitű gyermekem”. S utána megnyugodva tértem haza. Vasárnap elmentem a litániára s mikor hazajöttem, egy ajánlott levél jött számomra, melyet a szerzet központjából kaptam. Értesítettek, hogy felvételt nyertem. Egy hét múlva el is utaztam.”

Igy dolgozik az Isten meghívottai érdekében.

„Krisztus joga.”

A szerzetesi hivatás adása egyedül Krisztus joga. Magadtól nem választhatod életpályául a szerzetesnői életet, hacsak a nagy Hívó rád nem tekint, és fel nem szólít szorosabb követésére. Szinte hallom a lelkedben feltörő kérdést: „Vajjon rámtekintettél-e, Uram, hívtál-e a Te szentélyedbe szolgálattételre?”

Minden meghívottnak ez a legnagyobb aggálya. Jól jegyezd meg: a hivatás nem érzelmi ellágyulás, hanem az ész által megvizsgált vágy, akarati elhatározás. Tehát mielőtt kimondod a döntő szót: szerzetesnő leszek, szigorúan meg kell vizsgálnod magadat, vajjon megvan-e benned ez az őszinte vonzalom, tiszta törekvés a zárdai élet felé. Mert mit is jelent a szerzetesnői hivatás?

Jelent valami belső kényszert, hívást valami felé, és jelenti a lelki-testi adottságot is, amely alkalmassá tesz bennünket arra, hogy a hivatással járó életfeladatunkat, munkánkat el is tudjuk végezni. Ha tehát tudni akarod, hogy rád tekintett-e az Úr különleges szeretettel, először meg kell vizsgálnod, van-e hívásod, mi az indító oka a lelkedben feltámadt vágyaknak, megvannak-e benned a szükséges testi, szellemi és lelki tehetségek erre az életre.

A tiszta szándék.

Szerzetesi hivatásod indító oka akkor egészen tiszta, természetfölötti, ha azért vágyódsz a szerzetesi életre, hogy ott egész lélekkel az Úr szol-

gálatára szentelted magad, és saját lelkedet tökéletesítsd az isteni és felebaráti szeretet szolgálataival.

A hivatás tudata azonban ritkán kristályosodik ki ilyen tisztán mindjárt a meghívás kezdetén, különösen egy fiatal, 14—15 éves gyermekben. Legtöbbször valami külső körülmény fogja meg. Zárdista növendékeknél gyakran előfordul, hogy valamelyik nővérhez vonzódik, vagy tetszik neki a csend, a fegyelem, a ruha stb. Sokszor maga sem tudja megmagyarázni, csak valami vonzza, hívja. Szabad-e elfogadni ezt a hívást? Ha többi adottságod megvan és a szerzet előljárói felvesznek, nyugodt lélekkel léphetsz a szerzetesi életre. Az előljárók akarataiban az Isten akarata érvényesül. Ilyen esetben azonban egy nagy kötelesség hárul rád. Mély alázatossággal, rendíthetetlen bizalommal kell könyörögnöd a megérett, a tiszta hivatás kegyelméért. Jó, ha szerzetes előljáródnak vagy gyóntatódnak feltárod lelked állapotát; az ő utasításuk, tanácsuk mellett könnyebben eljutsz az igazi hivatás magaslatára. Tanácsaikat vedd úgy, mint a Szentlélek üzenetét.

Biztos megélhetési lehetőség, kényelmes élet utáni vágy, vagy rút számítás ne legyen indító okod a szerzetbe-lépésre. Biztos megélhetést ad ugyan a szerzet, sőt bizonyos értelemben nyugalmas életet is — ez érthető, hiszen rendben és fegyelemben élnek —, de nyugodt lelkiismeretet, megelégedést, tiszta szándékból fakadó boldogságot a jellemtelen számítóknak nem tud adni.

Ezeket neked kell megszerezned. De nem rossz lelkiismerettel, hanem valódi hivatástudattal.

Istenem, hogy mer valaki hivatlanul odaállni az oltár elé s a szerzet ruháját kérni?! Az Istennel nem lehet szembekötösdit játszani, mert Ő átlát gondolataid és vágyaid legsűrűbb kendőjén is. Tudja jól, kit vagy mit keresel szentélyében. Egyideig tűr, de aztán szépen kitessékel, nehogy konkolyt hints a tiszta búza közé.

Szellemi, testi adottságok.

A szerzetesi élet kemény. Gyenge, beteges emberek nem bírják az iramot, a megállás nélküli munkát, a katonás, fegyelmezett, beosztott életet. S a korán elesettek nagy tehertételt jelentenek a küzdőknek. A korai kelés, állandó kötött élet, zárt ruházat a gyöngét hamar felőrli.

Ami áll a testre, ugyanaz áll a szellemiekre is. Nem szükséges, hogy minden apáca lángész legyen, de az fontos, elengedhetetlen követelmény, hogy a reábízott munkát, legyen az szellemi vagy testi, a legtökéletesebben végezze el. És ezért érthető, hogy egyes szerzetek különféle kívánalmakkal lépnek fel aszerint, hogy milyen munkaterületen dolgoznak.

A szerzetesi élet szempontjából a legdöntőbb jelentőségű a lelki adottság. Nem elég a szív tisztasága, az egyenes jellem, az erős akarat. Valami nyugodt, kiegyensúlyozott egyéniségre van szüksége a szerzetesnőnek, mert különben a közös életet önmagának nehezzé, másnak pedig állandó

keresztté teheti. Különködésre, önfejűsége, izgágaságra, féktelenségre hajló természetek nem valók miközénk. Legkevesbbé felelnek meg a szerzetesi életre a kiábrándultak, cinikusok, semmivel sem törődők. Ezek nem is kapnak az Istentől meghívót a tökéletesebb életre, legfeljebb nagyritkán betolakodnak a zárda falai közé.

Ezek aztán nem is bírják a szerzetesi fegyelmet. Ujságot hajhászó és kereső, szeles természetük hamarosan kihajtja őket a szerzetből.

Az erős akaratúak, az aprólékos munkát szeretők, ha a szerzetesi élet kezdetén komolyan beállnak az önfegyelmzés, önnevelés kemény iskolájába, rendszerint alkalmasak szoktak lenni a szerzetesi életre. Jól jegyezd meg, a mi életünkben ez arany szabály: *Apácának készséges, áldozatos lelkek kellenek. Merevek, durvák, kemények nem alkalmasak az Úr Krisztus szolgálatára.* Szivtisztaság, egyeneslelkűség, alázatosság, kitartó akarat és sok-sok szeretet kell a szerzetesi élethez.

Az ilyen lelkekre azután tud építeni a szerzet, s főleg tud építeni az Isten Szentlelke. A kegyelem útjai, igaz, lehetnek egészen rendkívüliek, de nekünk az átlagosra kell számítanunk. Egy szerzetben azon fordul meg a szellem, a fegyelem, hogy tagjai mennyire tudják megérteni és magukévá tenni, nem a szabály betűit, hanem a szabály lelkét: azt a különleges erényt, amely a szerzetnek sajátja.

Éltrevaló vagy sarokbanülő?

Hivatásod eldöntésénél ne legyen akadály, ha eleven, temperamentumos természetet kaptál a jó Istentől.

Lehet, hogy az előbbi fejezet nyomán arra gondolsz, hogy te nem vagy közénk való, hanem inkább társaid közül — mondjuk — egy másik, az osztály legcsendesebbje: Erzsike. Áldott jó gyerekek. Igaz, kettőt sem tud szólni, és olyan élehetetlen, hogy alig lehet valamit rábízni.

Egy jó magyar végig „mustrált” egyszer egy csinos kisleányt, akiről hallotta, hogy szerzetbe készül, és azt mondta az öreg a maga egyszerű, de ízes magyar nyelvéen:

— Hallođ, anyjuk, ezt nem értöm. Ez a Marcsa se nem sánta, se nem kancsal, hogy lősz ebbő apáca? Valamit tőnni kéne, mer ehibázta az élete sorát.

Sokan gondolkodnak így, mint az öreg magyar. Pedig a zárdában is életrevaló, lelkes, készséges, sőt tűzről pattant leányra van szükség. Az aratás ugyan sok, de a munkás kevés. Tehát legalább annak a kevésnek a kezében égjen a munka, és szedje a markot esőben, sárban, zivatarban, nap-sütésben. A cukorbaba-típusok a nap hevében elolvadnak, az esőben pedig szétfolynak. Fény, világosság, kegyelemjárás idején elméláznak, munkátlanokká válnak a boldogságtól. A kísértésben pedig összetörnek, széthullanak. Akaratta-

lanok. Támogatott lelkek, akik támaszték nélkül elerőtlenednek.

A XX. század apácája a krisztusi élet kemény napszámosa. Ma az egyszerű konyhásnővérek a konyha titkaiban, a beszerzés, anyagkiszabás furfangjában éppen olyan otthonosnak kell lennie, mint a gyárkirálynak, aki fáradhatatlanul azért dolgozik, hogy minél kisebb költséggel tudja előállítani cikkeit s minél versenyképesebb legyen a készített áru. Akiket így tisztelnek meg: „jó lélek, szegény, de...”, nem igen tudják betölteni az említett hivatást.

De félre ne érts. A tűzrőlpattantság nem lehet fegyelmezetlenség, hanem csak rugékonyság és harckészség. Néha a hallgatagság, a tartózkodás, visszahúzódnás csodás, Istennel beszélő életet rejteget. Kell, hogy legyenek minden szerzetben a tett-emberek mellett csend-emberek is. Az ő mélységük, Istenben való bensőséges bekapcsolódásuk az imaéleten keresztül leeddi a szerzet külső munkájához az Úr bőséges áldását.

Szerfölött csodálkozott egyszer valaki, mikor egyik betegápoló apáca okosan elbeszélgetett Szalazárról, a kis Portugália újjászervezőjéről. Még jobban tágra nyitotta a szemét, mikor az egyszerű nővér könnyedén kifejtette az egyke-rendszer nagy nemzetgazdasági és erkölcsi hátrányait. Sokszor még az egyháziak is csodálkoznak, ha egy betegápoló apáca az Udvözlégy mondásán kívül mást is tud. Pedig ma nekünk is élesre kell köszörülnünk mind a hit, mind a tudás kard-

ját, mert az „izmusokkal” elsötétített világban csak így tudunk „világ világossága” is lenni.

Mondd, mit csinálnánk mi egy sarokban ülő Erzsikével, mikor egész életünket a világ előtt, a küzdőtéren, kórházban, iskolában éljük le? Ma érvényesülni, eredménnyel dolgozni akkor tudunk, ha nemcsak lelkiekben adunk többet, hanem tudásban, szakképzettségben is tudunk annyit, mint a világiak. A hitben, erkölcsben megfoghatkozott világot csak lassan, az Isten kegyelmével, tudásunkkal, rátermettségünkkel tudjuk elvezetni az Örökkévalóhoz.

Egyik jezsuita atya egyszer szentbeszédében az egyetemi ifjaknak ezt mondotta: „Vegyék tudomásul, hogy mamlasz szent nincs”. Én így mondom: „Mamlasz leány nem kell apácának”.

Nagyon igaza volt annak a főtisztelendő Páternek, mert a mennyországot megnyerni — a legnagyobb életrevalóság!

Nekünk eleven lelkek kellenek. Nem törjük össze lelki adottságaidat, csak megzabolázzuk esetleges féktelenségeidet. Ne hidd, hogy elfonynyasztjuk erőidet, letörjük munkakedvedet és naphosszat összetett kézzel, lehajtott fejjel, szemlesütögetve kell a folyosókat, kórtermeket mérned. A közös élet a legjobb nevelőd lesz, lecsiszolja lelkedről a fölösleges kinövéseket, de ez a csiszolás nem mesterkél, hanem természetes. Nem fáj ettől a nevelőtől a műtét, bár néha nehéz. De hidd el, feltétlenül lelki javadra válik és

nagyban segítségére lesz előbb a külső, majd a benső fegyelem kialakításában.

„Légy tüzes, tajtékot hányó paripa, csak fogd a gyeplőt rendületlenül. Az én ideálom az az ifjú, aki mindig a csillagokba néz, de nem esik a kútba.” (Tóth T.)

Ez a mi ideálunk is!

Szomorúfűzek.

Szomorúfűz temetőbe, szomorú leány zárdába való — gondolják sokan, akik nem ismerik a zárdai életet. — Az igaz, hogy a szomorúfűz a temetőben díszlik a legszebben, de a szomorú leány mindenhová, csak éppen a zárdába nem való. A szomorúságra hangolt személyek megsavanyítják a zárda optimista légkörét, és megbontják harmonikus életét. Harcba nem lehet indulni csüggedt, leverт lélekkel. A lélek küzdőterére indulónak meg éppen sok lelkesedésre, öröme van szüksége, ha győzni akar.

Az Úr elvárja tőlünk, hogy életáldozatunkat örömmel és jókedvvel tegyük az oltárra. A jókedv nagy lendítőkerék a napi munkában, a léleknevelés nagy munkájához pedig múlhatatlanul szükséges ez a lelki hajtókerék is. Megbecsülhetetlen értéke a jókedvnek: akaratunkat erősíti, kitartóvá teszi. A vidámság az élet olaja. Gyakran kell életünk szekerét olajoznunk, különösen, ha meredeken halad. A szomorúság megbénítja

az akaratot, és nehezkessé, szinte elviselhetetlenné tesz bennünket.

Nem szabad azonban összetéveszteni a mosolyt, az állandó nyugodt, kiegyensúlyozott örömet a léhasággal, könnyelműséggel. Könnyelmű lelkek, könnyű fajsúlyú emberek nem valók az Isten szolgálatára. A zárda előkelő lelkek otthona. Jókedven nem pajtáskodó, hangos, fékezetlen tobzódást értünk, hanem a lélek állandó derűjét.

Az öröm a tiszta lelkiismeret virága, s ezt mi ápoljuk legjobban. Gyönyörűen írja Prohászka: „Azt az életet (t. i. a zárdait) csak az öröm és az áldozatkészség tartja ki.” Igaza van a nagy püspöknek; kitartani csak az tud, aki örülni tud.

Látod, besavanyodott lelkek nem valók a szerzetes életre és egészen helytelenül gondolod, ha minket az élet kisemmizettjei, csalódottjai, szomoruló bábjai közé sorozol. A kegyelmi élet állandó közvetítője az igazi benső örömnnek, s ez az öröm lendít, erősít, gazdagít a lelkiélet nagy harcában.

Ezért kellene nekünk örvendező lelkek és nem szomorú szűzek.

Tehát ne állj félre, ha vidám és elevenségre hajló természettel áldott meg a jó Isten. Ezek a tulajdonságok nem a hivatás hiányáról, hanem éppen hivatásodról bizonyítanak.

Rajta, ha hív az Úr, dönts, és azután légy erős a hivatásban!

Ne higgy a hízelkedőknek!

Ha a világ valakiről megsejti, hogy zárdába készül, egyszeribe körülrajongja és szebbnél szebb bókokkal, ígéretekkel akarja eltéríteni szándékától, amely voltaképen nem is az övé, hanem az Isten parancsszava a lelkében.

„Férjhez mész és...” Így szokott kezdődni az ellenkezés. A jó szülők kezében sokszor ez az első fegyver, mikor kis leányuk azt mondja: „Édesapám, én apáca szeretnék lenni.”

Neked is ezt fogják mondani, jobban kiszínezik a rád váró boldogságot, „jópartit” ígérnek, vagy talán kíméletlenül, durván, ridegen szegzik gyermekálmaid hófehérségének a megnemértés, lebecsülés szúrós töviseit.

Istenem, de jó is lenne, ha azután az „És” után, a pontok helyén mindig és mindenkinél a mesebeli tündérország vagy legalább is a boldogság szigete következne. Sajnos, mióta a házasság szentségét sokak szemében közönséges szerződéssé alacsonyították le, kezd kiveszni a boldog családi élet és a mézeshetek után jönnek a keserű hétköznapiak. Hála Istennek, vannak azért boldog házasságok is, de számuk ijesztően fogy szinte napról-napra. Te is korán élvezheted” majd a hétköznapiok szürkességét, ha lelked mélyén félreérthetetlenül hallod Isten hívó szavát, és ha meggondolatlanul mégis hallgatsz a csábító, boldogságot ígérő szóra: összetörten sóhajtoz-

hatsz majd egykor: kár volt. Mintha Isten büntetése lenne rajtad, a mesebeli „királyfi”, szíved választottja, nem értékeli és nem érdemli meg gyöngéd női szíved sok melegségét.

S ha valamely „urfi”-val nem tudnak lépre csalni, kitűnő állást, előmenetelt ígérnek és tehetségeidet magasztalva, hízelegnek.

Hát kell-e szebb, jobb, előkelőbb karrier, mint Krisztus jegyesének lenni? Tehetségeidet a zárdában is érvényesítheted és gyümölcsözővé teheted. Értékeidet itt is megbecsülik, tehetségeidet méltányolják, a nemesebbért folytatott küzdelmeidet, sikereidet együttörvendező testvérek figyelme kíséri.

Ha hívott az Úr, jöjj, ne utasítsd vissza! Munkádat a hazáért, Egyházért öntudatosabban végezheted a zárdában, és az Istenért végzett munka megszenteli minden cselekedetedet.

Ne higgy a támadóknak!

Budapestre utaztam. Egyik állomáson csinos, madonnaarcú, ártatlan tekintetű fiatal leány szállt fel. Mellém ült. Pár perc múlva idősebb, intelligensnek látszó hölgy jött a kocsiba és ismerősként köszöntötte kis szomszédomat.

Imádkoztam. Ők kedélyesen beszélgettek.

Egyszer felfigyeltem, megakadt az imádság fonala: akarva, nem akarva meghallottam beszélgetésüket.

— Nekem minden vágyam, hogy az legyek.

— Ne menjen, meg fogja bánni. Ismerem őket. Tíz évig éltem közöttük, de egészen kiábrándultam mindből.

— Talán nem tetszik ismerni őket, — védte kis szomszédom a hegyesnyelvű nagysága előtt a befeketített szerzetesnőket.

— Ismétlem, ne menjen! Meg fogja bánni! — folytatta dicstelen szerepét az asszony.

— Engem nem érdekel senki és semmi. Apa ugyan hallani sem akar róla, de én mégis az leszek.

— Nagyon fog csalódni, nem olyan ideális élet az, mint gondolja. Őnzők, szeretetlenek, irigykednek egymásra, féltékenyek. Egyik-másik olyan goromba. Pénzéhesek, úgy kihasználtak bennünket. Mi fizettük a sok pénzt és ők ették a jót.

— Nem tudom elhinni. Azzal tisztában vagyok, hogy ott is lesz nehézség, de nem törődöm vele.

— No, majd a villamoson még mondok egyet-mást...

Jó is, hogy a vonatban nem folytatta tovább. Először heves indulat fogott el. Nem azért, mert minket bántott, hanem reszkettem kis szomszédom hivatásáért, akiből az első kegyelmi megmozdulást akarta kiölni.

Beletemetkeztem imádságos könyvembe és sokszoros buzgósággal mondtam a zsoltáros gyönyörű szavait: „Saepe expugnauerunt me a juventute mea: etenim non potuerunt mihi.” (Gyakran támadtak ellenem ifjúkorom óta, mégsem birtak velem.)

Talán melléd is ülnek ilyen gyilkosnyelvű asszonyok, akik gonosz szándékból beszélnek rólunk. Engedd, hogy odavezesselek Krisztus mellé és előtte hárítsam el magunkról a vádat. Ő tudja legjobban, kik és mik vagyunk.

S most itt az Ő színe előtt vegyük sorra a támadásokat.

Kiábrándulás.

Ha egy 18 éves fiatal leány kiábrándul az apácából, mert úgy érzi, hogy igazságtalanul kapott az érettségén hármast mennyiségtanból, nem csodálkozom. Nem kiforrt egyéniség. Nem érti meg, hogy egy hármast nem lehet ok a kiábrándulásra. Hogyan ítéled meg azonban, ha egy felnőtt katolikus ábrándul ki a szerzetesnői hivatásból és intézményből? Ítéld!

Kiábrándul az apácából azért, mert a sok ezer és ezer lélek között voltak és vannak egyesek, akik méltatlanul viselik Jézus jegyeseinek ruháját?

Tudja-e az ilyen nagyvilági hölgy, hogy mit köszönhet az Egyház pl. Nagy Szent Teréz karmelita apácának? Tudja-e, ki volt ő? A spanyol katolicizmus egyik legnagyobb apostola, rendjének reformátora és kora irodalmának egyik legértékesebb képviselője. Ez az apácagyalázó halott-e Sziénai Szent Katalinról, aki korának legnagyobb politikusa volt? Vagy tudja-e, hogy mit köszönhet pl. hazánk a nőnevelés és betegápolás

terén a lebecsült, megrágalmazott apácáknak? Nem tudom, elmenne-e az ilyen „kiábrándultak” közül csak egy is belpoklosokat ápolni Braziliába? Azt hiszem, még arra sem vállalkoznék, hogy itt-hon mindenről lemondva, akaratától megfosztva, dolgozzék Krisztus szőlőjében. Látod, így ítélnék és gondolkodnak rosszindulattal a bekötött szeműek, és rágalmazni, szent szándékokat lerombolni nem áttallanak. Különben, ha elolvasod kis könyvem végére illesztett ismertetést, józanságod és igazságérzésed onnét mindent kiolvashat.

Sohase téveszd össze az intézményt a benne élő emberekkel. Azért, mert akad közöttük egy-néhány gyengébb, ez még nem bizonyítja az intézmény értéktelenségét. Lehet torzképet is tenni aranykeretbe s azért a keret nem veszít értékéből.

Csalódni fogsz.

Ha azt gondolod, hogy a zárda földi mennyország, a benneélők pedig földi angyalok, elénekelheted ezt a szomorú nótát: „Csalódni fáj...”

— *Hát nem ideális életkeret a szerzetesnői élet? Dehogynem, csak az emberek nem mind ideálisak.*

El tudsz-e képzelni valami magasztosabbat, mint önmagadat teljesen följánlva szolgálni a Legszentebbet betegek, gyermekek és gyámolatlanok személyében? A gyöngébbek segítése mé-

lyen emberi kötelesség, de kétszeresen kötelessége a nőnek, akit az Úr a szolgálatra teremtett.

A férfi véd, kenyeret ad, s a nő az otthon csendjében apró kis szolgálatokkal teszi elviselhetővé, kedvessé a küzdő életet. Ezt teljesíti a nő a zárdában is. Otthont teremt a kivetettnek, az elhagyottnak, szeretetet ad a szenvedőknek, és az édesanya gondoskodásával veszi körül az elárvultakat.

Az igazi nő legfőbb jellemvonása a másokért való áldozatos élés. Életszükséglete: szeretni és szerettetni. Ezek a jellemvonások teszik a nőt alkalmassá az anyaságra és *éppen eme értékes női tulajdonságok kibontakozására van alkalom és lehetőség a szerzetesi életben is.*

Az apáca egész életében másokért él és dolgozik. Áldozatát nagyon értékessé teszi, hogy nemcsak övéit, hanem mindenkit szolgál. Márpedig elvitathatatlan, hogy *ehhez sokkal több áldozat és mélyebb, lelkiesebb szeretet szükséges, mint az otthonában övéiért dolgozó édesanyának.*

Mondd csak, van-e magasztosabb, szentebb, mint az értékes női tulajdonságok beállítása a természetfölötti élet szolgálatába, és a vérségi vonatkozásokat megszakítva, szabad lélekkel Istenért élni, és szolgálni a legnagyobb Urat? Ugye nincs! És hidd el, nincs is ideálisabb élet ennél az „egész” lelki életnél. Gondolj azonban arra, hogy mi is emberek vagyunk és a megromlott természet néha nehézkesen, csüggedten, fáradtan enged bennünket Istenhez, a magasba törni. Ezért

nem látod néha szerzetesnőinkben a diadalmas lelkesültséget.

De várj, még ne mondj ítéletet! Később erről még beszélünk. Addig is légy meggyőződve, hogy nem fogsz csalódni.

„A Szeretet szeretetlenjei.”

Az elhangzott vádak után ez az elnevezés ille-
nék legjobban ránk. De mivel igaztalan a vád, el-
utasítjuk ezt a „találó” nevet.

A gyémánt is csiszolással kapja meg alakját.
értékét, mi is a közös élet csiszoló műhelyében
szépülünk, símulunk. Természetes velejárója a
kölcsonös együttléttnek a vélemények eltér-
ése . . . , de e tekintetben is jobbak vagyunk a vi-
lágiaknál.

Isten és ember előtt sok és alapos mentségünk
van ezekre a zárdai összezördülésekre, szertelen-
ségekre vagy — mint önagysága mondta — fél-
tékenykedésre és irigykedésekre. Vigyázz! Nem
azt mondtam, hogy ezek helyén valók, és az Úr
nem fedd meg értük. Nem, csak azt állítom:
van mentségünk.

Az első mentő körülmény a *közös élet*. Mindíg
együtt vagyunk, egészen és szorosan egymásra
utalva. Minden kis hibánk kiütkezik. Ha a csa-
ládban valaki fáradt, lefekszik, kipihen magát;
nekünk nem lehet, ha csak egészen komoly ok
nincs rá. Minekünk a fegyelmet kemény áldozat-
ok árán kell megvennünk.

Azután a *természet és a kegyelem állandó küzdelme*, melyet egy életre vállaltunk, — mert egy életre szól ám, — néha kifáraszt, és ilyenkor idegesebbek, ingerlékenyebbek vagyunk. Könnyen sértünk és sértődünk.

De meg a szerzetesi életben a *legkülönbözőbb vérmérsékletű egyének* kerülnek össze. Az egyik túlságosan érzékeny, a másik hirtelen, ez már határozott jellem, az meg még csak most forr.

Fiatalok, öregek szorosan egymás mellett, egymásra utalva élnek. Az egyik tanár, a másik betegápoló, a harmadik a háztartás vezetője, stb.

Nagy melegségünkre szolgál az is, hogy a szerzetesház lakói a *legkülönbözőbb családokból*, a legkülönbözőbb neveléssel kerültek ki. Már pedig a gyermekszoba állandó benyomást hagy az emberen.

Egyetlenkék, agyonbecézettek is jöttek közénk, kiknek teljes szabadságuk volt otthon, parancsszavukra engedelmeskedtek az édesanyák. Ilyenek benn is sokszor érvényesülni akarnak, s talán fölébred bennük a féltékenység, ha más kerül az élre. *Krisztus hívására jönniök kellett, de még nem tudták kialakítani magukban az angyalembert.* Szentté lenni nem lehet egy nap alatt, hanem évek hosszú során át kell vállalni a kemény harcot, a lélekalakítást, a jellemnevelés munkáját.

Kegyelmi kincseit sem osztogatja egyformán az Úr. Egyiknek többet ad, másiknak kevesebbet. Egyik buzgón, másik lanyhán működik közre a

kegyelemmel, és ennek megfelelően egyik előbb, másik sok évi küzdelmes törekvés után lesz csak kiegyensúlyozott lélek.

És hidd el, hogy lesz!

„Pénzéhesek.”

Szép szóval akarok élni s csak ennyit mondok: naívság. Legjobb volna az egészet felelet nélkül hagyni, sem szót, sem papírt nem érdemel. Csak miattad bizonyítom, nehogy azt mondja valaki: látod, erre egy szót sem tudnak szólani.

Hát ha pénzéhesek nem is, de éhesek mi is szoktunk lenni. Imádsággal nem lehet jóllakni, sem ételmet vásárolni. *Ha a világi tanárnő és betegápoló megérdemli a fizetést*, szeretném tudni, hogy mi miért nem tartanánk rá igényt? Mi nem végzünk annyi és olyan becsületes munkát? Talán jobban megérdemli az a bridzselő, zsúrokra és teákra járó hölgy, akinek egész élete ebben merül ki? De tompítsuk le a hasonlatot. Mennyivel dolgozik kevesebbet az internátusban 70 gyermekre felügyelő és 18 iskolai órára beosztott apáca, mint az az édesanya, akinek 7 gyermeke van és egy háztartása? A betegápoló nővérekről nem is beszélek, hiszen ezek minden női hivatás közül a legáldozatosabbat teljesítik és megérdemlik, hogy a legnagyobb tisztelettel, elismeréssel és a legnagyobb szeretettel emlegetsük őket. Ne légy rest, érdeklődjél utánuk! S majd bámulni fogsz!

„Jó dolguk van a gondtalan apácáknak. Van azoknak pénzük bőven” — mondják még az akadémikusok. Tiszta látásukat, ítélőképességüket legtöbbször elhomályosítja az oktalan ellenszenv. Miért is van hát jó dolguk és „sok” pénzük?

A szerzetesnővéreknél minden pénzt az előjáró kezel. Az alattvalók igényeit egyszerűen, a szükség szerint kielégítik, de pénzzel nem rendelkeznek. Az előjáró sem költekezhet szabadon, mert el kell számolnia a főelőjárónak. *Ez a rendezett pénzkezelés egyik titka a mi „jó dolgunknak.”* A költségvetést nem lehet túllépni, a házat nem dobolják el, mert nem csinálunk adósságot.

Olyan vacsorákat sem adunk, hogy egyhavi fizetés rámenjen társadalmi „kötelezettségek” címén. Pezsgőzni nem járunk, sőt még sörözni sem. Az utolsó divat szerint sem kell ötözködnünk és 5—6 évig is elhordunk egy-egy ruhadarabot. Ellenségeink legtöbbször rövidlátók és ezért látnak bennünket is homályosan. Nekünk kevés védőügyvédünk van, az alvilág pedig sokat felbérelt ellenünk.

Az igaztalan vád legtöbbször onnan kerül ki, hogy a zárda-iskolák tandíja és ellátási díja általában magasabb szokott lenni, mint az állami intézeteké. Ennek is sajátos oka van. Amíg az állami tanító, vagy tanár rendes fizetést kap, addig az apáca alig élvez valami államsegélyt. Bárki bármikor utánanézhethet. Az internátusi magasabb díjazásoknak pedig az a háttere, hogy az állam

saját intézményeit ösztöndíjakkal, állami kiutalásokkal támogatja, de a szerzetesi intézményeket már kevésbbé segíti.

Az internátusi ellátásra ennyit: hasonlítsd össze egy állami intézmény ellátásával. Tömegélelmezésben a legjobb akarattal sem lehet az otthonit biztosítani. Kár is vitázni fölötte. De kérdezd meg internátusi barátnődet, le szokott-e fogyni az intézetben. Legtöbb gyermek a rendszeres táplálkozástól meghízik ! . . .

A sok vád felsorakoztatása után egyet akarok tőled kérni: ha valaki bánt bennünket, vizsgál meg, igaz-e a vád? Egy-kettőre meggyőződöl, hogy csak ellenséges indulat beszél belőle.

Sokszor kerülünk mi a vádlottak padjára, vonatban, szalónban, kávéházban és a legkülönbözőbb helyeken. Rajtunk is élesítik nyelvüket az éretlenek, kiket a bölcs emberek figyelembe sem vesznek.

Tudod, érzi a világ, hogy mi lelkileg értékebbek, többek vagyunk, de ezt nem akarja elismerni. Azt gondolja, hogyha befeketít bennünket és elvesz valamit az igazak részéről megadott tiszteletből, nagyrabecsülésből, kisebbek leszünk.

Ne légy bizalmatlan!

A meghívottak közül néhányan ezért nem követik a krisztusi hívást, mert méltatlannak érzik magukat erre a nagy kitüntetésre. Sokszor a leg-

Ha, az Isten méltónak tartott és meghívott, akkor te miért okoskodol? „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.”

Hány és hány egyszerű, igénytelen, keveset ígérő embert hívott már meg szentélyébe az Úr és ott a maga erejétől gyöngé ember az Isten kegyelmével hősiess lélekkel szolgált és szentté lett. Chambon Mária Mártáról jegyezték fel, hogy annyira korlátolt értelmi tehetsége volt, hogy csak a mosogatást merték rábízni, s az Isten olyan lelki bölcseséggel áldotta meg, hogy ma szentként tiszteli az Egyház.

**Előző életed hibái, sőt még bűnei se aggassza-
nak. Az Egyháznak nemcsak egy bűnbánó Mag-
dolnája van, hanem sok száz és száz.**

Az Isten irgalma, szeretete végtelen. Ki tudja, miért hív szolgálatára? Talán, ha kinn maradnál, nagyobbat esnél és mélyebbre zuhannál. Ő irgalmas, szeret, felemel magához, hív Szívére. Akarsz még többet?

Az Isten jó atya is, nem hagyja elveszni a benne bízókat. Ha szüksége lesz rád, majd ad kegyelmet és segítséget; te csak bízd rá magad egészen.

Talán akaratom állhatatlansága és gyöngesége miatt félsz a szerzetesi élettől? Bizony ehhez erő, kitartás, de elsősorban s mindenek felett a kegye-

lem szükséges. Azt mondja az Úr: „Kérjetelek és adatik nektek”.

Hát kérj! Kérj most, kérj később és kérj szüntelenül.

Vagy nem bízol az állandó és folytonos kegyelmi kiadásokban? A szentmise, szentáldozás és az ima erejében? Itt acélozza az Úr akaratodat és innen árad feléd és beléd az a csodálatos elszántság, hősies kitartás, amely megtart és győztessé tesz minden küzdelemben.

És lesz még két hatalmas fegyvered, mely a kísértések tomboló zivatarát lecsendesíti benned: a fogadalom és a hivatástudat.

A mai leányifjúságban van valami férfias vonás, szereti a harcot, a küzdelmet, a kemény munkát és a győzelmet. Már letűnt a várkisasszonyok kora, akik teljesen a férfiak lovagias érzésére támaszkodtak. A mai nő tud harcolni, akarni, győzni és szembeszállni a viharral. Ez a típus kell nekünk is. „Erős asszony”! Ugye ez szeretnél lenni? Látod, a szerzetesélet azzá nevel, tehát nem kell félned, bizalmatlankodnod: „Mindent megtehetek azáltal, Aki engem megerősít.”

Sokszor jelent akadályt a belépőknél a *hozomány gondja* is. Minden szerzet a Szentszék előírása szerint kisebb-nagyobb összeget kér a belépőktől hozományként. Ez sem akadályozhat, és ne tegyen levertté. Ezt a nehézséget is le lehet győzni. Nehézségedet, szegénységedet őszintén tárd fel annak a rendnek előljárójánál, ahová belépni készülsz. Minden rend ad kellőleg indokolt

esetben bizonyos engedményt, de ha nem adna, még akkor is van rá mód, hogy hozományod megszerezsd. Szorgalmas munkád, akaraterőd sokat tehet e tekintetben. Az Istenben bízzál; ha akarja, hogy szerzetbe lépj, talál módot és alkalmat, hogy ezt is előteremtse számodra.

Ha semmiképen sem tudod előállítani a kívánt hozományt, kísérelj meg más szerzetnél a felvételt. Lehet, hogy az Isten így akarja megmutatni, hogy nem abba a szerzetbe hív, ahová te talán érzelmi vagy tisztán külső benyomások miatt menni akarsz. És ha másik szerzetben sikerül a felvétel, légy nyugodt, az Isten oda hívott. Menj örömmel és szeretettel; földi és örök boldogságod ott biztosítja az Úr.

**„Aki jobban szereti atyját vagy anyját,
nem méltó hozzám.”**

Roppant félelem és ingadozás fogja el a belépni vágyó lelkeket e gondolatra: elszakadni édesapámtól, édesanyámtól, testvéreimtől. Talán örökre! Nem, ezt nem tudom megtenni. Nem is kellene többet írni, csak minden vonakodónak a fejezet címét odaadni: olvasd, lásd, és dönts!

Nem is ezekhez akarok most szólni, akiknél a döntést pusztán a szülői szeretet *késlelteti*. Azoknak akarok írni, akiknél valami akadály forog fenn, hogy a szülői szeretet szálait *elszakítsák*.

Az Úr Jézus fenti mondása is elsősorban ezeknek szól.

Ha legnagyobb vagy a családban, és szüleidnek is, kisebb testvéreidnek is okvetlen szüksége van a te támogatásodra, vagy esetleg keresettedre, akkor a szeretet parancsa az első. Amíg segítségedre szükség van, maradj; hivatásodnak nem fog ártani, sőt, ha okosan élsz, a veszélyt kerülve, csak megerősödöl hivatásodban. Ez idő alatt is keress kapcsolatot egy zárdával vagy hitbuzgalmi egyesülettel, ahol hivatásodat élesztik. Az imával és a kegyelmi eszközökkel való éléssel tarts állandó kapcsolatot az Úrral, hogy megőrizze hivatásodat.

Gyóntató atyádnak őszintén tárd fel helyzetedet, mert az is lehet, hogy nem látsz tisztán és segítséged nem feltétlenül szükséges a családnak.

Nagyon erősnek kell lenned. Ezzel a gondolatnal is erősítheted magadat: a szülők gondozása, eltartása nemcsak a leány, hanem a fiú kötelessége is. Ezt be kell láttatni fiútestvéreiddel és jó szüleiddel. Az igazán szerető szülők nem is támasztanak e miatt nehézséget, inkább ők biztatják, bátorítják gyermekeiket.

Gyakran előfordul, hogy *csak egyetlen gyermek van* a családban és Isten ezt az egyetlenét éppen magának kívánja. Igazi okossággal, nagy körültekintéssel s főleg sok szeretettel kell eljárnod, ha te vagy ilyen helyzetben.

Legelőször azt kell eldöntened, van-e szüleidnek annyi vagyona vagy fizetése, amelyből állásukhoz mértén tisztességesen megélhetnek. Ha van, bátran jöhetsz, megélhetésük és egyben gondozásuk is biztosítva van.

Ha szüleid életkörülményei mostohák, gondoskodjál eltartásukról szeretet-otthonban vagy rokonoknál.

Ha az az eset állna fenn, hogy semmiféle megoldást nem találsz eltartásukra, akkor mellettük kell maradnod. Ezt a körülményt vedd úgy, mint az Isten akaratát, aki valamilyen oknál fogva nem akarja, hogy szerzetbe lépj. Ha határozott akaratát volna, rendkívüli módon is irányíthatja sorsodat.

Minden nehézségedben vezéreljen az okosság, a szeretet erénye. Egyébként állandóan visszhangozzék lelkedben az Úr Jézus szava: „Aki jobban szereti atyját, vagy anyját, nem méltó hozzám”.

Egy küzdelmes hivatás.

„Tizenegy éves koromban részesültem a bérálás szentségében. Erre az időre vezethető vissza szent hivatásom felülmulhatatlan nagy kegyelme.

Szegény, vidéki kisiparos család tizenhárom gyermekéből én a negyedik voltam. Az iskolában éleseszű, könnyen tanuló gyermeknek ismertek tanítóim. Nagyon szerettem volna folytatni tanul-

mányaimat, — tanítónő akartam lenni, — de jó szüleim úgy gondolták, hogy a fiúknak fontosabb a tanulás, leánynak főzőkanál és varrottú való.

B. e. gróf Majláth G. Károly, erdélyi püspök úr önagyméltósága első bérmakörútját járta. A plebános úr felhívta rám a figyelmét és miután jó szüleimmel is megbeszélték az ügyet, ígérte, hogy elhelyez egy apácanevelő intézetbe, alapítványos helyre. Az előkészület megtörtént, s elkészültem a nagy útra. Indulás előtt a Püspök úr, gondolom azért, hogy szebb reményeket fűzzön a jövőmhöz, azt mondta: „Ha a Jó Isten is úgy akarja, még apáca is lehet belőled”. Én kimondhatatlanul holdog voltam, de nem így szegény jó édesapám, aki nem szerette az apácákat. Megfogta a kezem s azt mondta: „Gyere, édes leányom, haza, ameddig én élek, nem leszel apáca”.

Sorsom meg volt pecsételve. Később azzal kárpótlak, hogy egy jóhírű szalonba adtak varrni tanulni, de lelkemben már ott élt a szent hivatás kegyelme. Húsz éves voltam, mikor édesapám meghalt, s úgy éreztem, most követhetem lelkem titkos vágyát. Édesanyám könnyei azonban újra visszatartottak.

Azután jött a háború. Budapestre jöttem és édesanyám, valamint kisebb testvéreim biztonságáról gondoskodtam. A Katolikus Háziasszonyok Országos Szövetségéhez kerültem, ahol a „Kalo-csai Iskolanővérek” vezetése alatt lévő hadi varrodába jutottam. Itt alkalmam volt az intézet szociális tevékenységét megismerni s később, a ve-

zetőség jóvoltából bekapcsolódtam a szociális munkába.

A jó nővérek közelében igen jól éreztem magam. Rövid időn belül, miután édesanyám otthon biztonságban volt, az említett szerzetbe kértem felvételemet. Néhai P. Bíró, lelkivezetőm, nagy örömmel készített elő a szerzetesi életre. A világi vezetőség ellenezte szándékomat és azzal igyekeztek lebeszélni, hogy nem hivatásból, hanem csak az egyik nővér iránt érzett személyes vonzalomból vágyódom a szerzetesi életre.

Gyóntatómnak feltártam kételyeimet, s ő azt tanácsolta, várjak. Ismét visszaléptem, de nagy lelki tusát kellett kiállnom.

Jött a forradalom, már harminc éves voltam. A felelősség egész súlyával éreztem, hogy nem ott vagyok, ahová a jóságos Isten öröktől fogva szánt. Most azonban már nem mertem kopogni egyik szerzet kapuján sem, mert úgy tudtam, hogy csak huszonnyolc éves korig vesznek fel, és én örökre elkéstem.

Merészen elhatároztam, hogy Lourdesba megyek és ott a Szent Szűz tiszteletére önkéntes betegápoló leszek. Ekkor már harminckét éves voltam. Tervemet közöltem az intézet egyházi elnökével. Atyai jósággal mindent megtett, hogy meggyőzzön tervem kivihetetlenségéről. Már megszereztem a német és francia vizumot, amikor búcsúzni mentem Oltáregyesületi elnökünkhöz. Kérésére elmondtam elhatározásom okát, t. i. hogy

szerzetbe akartam menni, de már nem vesznek fel.

Először kinevetett, azután azonnal kérte felvételemet az egyik szerzetbe. Egy hét múlva én voltam legboldogabb jelöltje az anyaháznak.”

Íme, egy példa az életből, hogy mennyi küzdelmet kell kiállnia annak, aki fél elszakítani a szülői szeretet szárait akkor, amikor az Úr őt nagyobbra hívja.

Mit nem tud a mindentudó Isten?

Azt tartja egy tréfás mondás, hogy a jó Isten sem tudja, hány apácarend van a világon. Ebben a tréfában van egy kis gúny is. Pedig aki rajtunk gúnyolódik, igazában nem is rajtunk, hanem az isteni Gondviselésen élesíti a nyelvét. *Nincs Krisztus szőlőjében olyan munkaterület, ahova ne küldött volna bennünket napszámosnak.* Hasznos munkásai lehetünk az Úrnak az aggok istápolásától kezdve a missziós munka igehirdetéséig, Mindenhova küld „követ törni és kardot köszörülni.”

Nézd ezt a két tábor! Egyik oldalon Sztalin elvtárs nadrágba bujtatott asszonykatonái, a másik oldalon a világhódító Krisztus fátyolos „erős asszonyai”, a „több élet” gyöngé harcosai, az Egyház gigantikus küzdelmének biztos hátvédei.

Ki az erősebb? Az a fanatikus bolsevista elvtársnő, aki vak gyűlölettel dobja kézigránátját

az ellenség ellen, vagy a „Szeretet szolgálóleánya”, aki nem tíz napig, nem tíz évig, hanem egy életen át jár sebet gyógyítva, mosolyt fakasztva, lelket öntve, a fertőző betegek halált-lehelő ágyai mellett?! Azt írja Foerster: „A kórházak a vigasz és az önzetlenség főiskolái!” Igaza van.

S látod, Krisztus szolgálóleányai közül hányan iratkoztak be ide! Itt vannak a barna csuhás Erzsébet-nővérek, kik szent Erzsébet nyomában járva, rózsát fakasztanak télvíz idején. Amott a daloló Assisi Szent Ferenc leányai, itt a Szent Vincések, akik már háromszáz éve *gyógyítják ezt a beteg világot*. Mellettük szállnak Hám püspök fehér galambjai, a Szatmári Irgalmas Nővérek és száz éve viszik, hordják a krisztusi alázatosság, egyszerűség, szeretet és természetesség életerőit a haldokló embereknek.

Nem maradnak el mögöttük az Isteni Megváltó leányai sem, akik fekete fátyolban, hófehér lélekkel és szívük egész melegével tanítják járni a sántát és látni a lelki vakot. Aztán jönnek a Keresztesek, a Salvátorok, Legszenőbb Udvözítő Leányai, Annuntiáták mind, mind, és hozzák nekik, neked és mindazoknak, akik beteg testtel és sokszor beteg lélekkel vizitek az életkeresztet, az egészséget és az egészséggel a kegyelmi élet nagy erőforrásait. Tudod miért iratkoztak be a vigasztalás és az önzetlenség főiskolájába? Azért, hogy a beteg test ápolásával a beteg lel-

ket is megmentsek. És hogy példájukkal, áldozatukkal utat mutassanak az örök élet Királya felé.

De ez csak egyik része a munkának. Hol van *a nevelői élet művészei*? Az ősi tanító rendek: a Domonkosok, Angolkisasszonyok, Orsolyiták, Miasszonyunkról nevezett nővérek, a Sacre-Coeur nővérei, a Szegény Kalocsai Iskolanővérek, az Isteni Szeretet Leányai és a fentebb elsoroltak jórésze, kik a betegápolás mellett így is dolgoznak embertestvéreikért.

Egyesek mostanában szeretnék kivenni kezünkől az ifjúságot, de nem adjuk oda! Nem adjuk oda, mert a történelem szerint is első jogunk van hozzá és nevelői értékünk is vitán felül áll. Ki meri elvitatni tőlünk, hogy nekünk nem kenyérkeresetünk, hanem hivatásunk ez a munka! A világiak sokan csak azért folytatják, hogy belőle megéljenek. Mi a lelkünket, szívünket tettük erre az életre s nekünk nem kell család, férj, ruha és egyéb gondok, csak „a gyermek öfélése”. Lelkünkben újjászületik mind, és visszük őket a magasztosabb, több, jellemesebb élet szent keresztelőjére.

Ez még mind nem elég. *A mai modern életbe* is beállította az Isten a nagy Élet kis harcosait. Szürke ruhában jönnek a Szociális Testvérek, sötétkében a Szociális Misszió Társulat tagjai, kik egészen kiálltak az élet zúgó, sikamlós útjára és hol a gyárban, hol irodában vagy egyenesen a züllött külvárosi negyedek ágyrajáró fertőzött lelkei között keresik a tékozlókat. Mindjárt utá-

nuk jönnek a Jézus Szíve Népleányai. A zsidókapitalista szellemmel átítatott kereskedelem mezejére mentek jó magot hinteni. Nézd a gyöngéket, túltesznek a férfiakon. A férfi szerzetesek közül erre a munkára még egy sem vállalkozott.

Nem lehet szó nélkül elmenni a *szegények szolgái* mellett sem. Hősies munkát végeznek, amint biciklijükön szelik a Nagyalföld széles faluvárosait és viszik szét a krisztusi szeretet apró mécseseit. P. Oslai Osvald szerető lelke hívta őket életre és most mennek idegen, szegény, öreg, elhagyott betegek után. Szennyesebb-nél-szegényesebb, fertőzött, elhagyott viskókban keresik, kutatják ezeket a szegény emberlelkeket.

Utoljára hagytam a szerzetesi élet királyi hőseit, a *missziós apácákat*. Több szerzet küldi misszióba tagjait nálunk csakúgy, mint külföldön. Tőlünk a Szent Vincések, Szatmáriak, Kalocsaik küldenek tagjaikból a külső missziókba. Vannak olyan rendek is, amelyek csak a külső misszióra nevelik nővéreiket, pl. Mária Misszionáriusnők. Elvitathatatlan, ők mennek legelől, áldozatul hozva mindent: életet, családot, hazát. Nem mindenki bírja, csak az egész kiváltságos lelkek. Ott vannak Kínában, Indiában, a braziliai belpoklostelepen, mindent félretéve: „Követik a bárányt, bárhova megy.”

Még nem is sorakoztattam fel az Egyház *imádkozó leányait*, akik nem a munkával, hanem állandó imával és önfegyelmeléssel segítik Krisztus zászlaját diadalra jutni. Munkájuk nem kisebb,

ném több, mint a mienk, csak az életkeret más. Ilyenek az Örökimádók, Karmeliták, Visitációs nővérek.

Felsorakoztattam Krisztus választott seregét, választhatsz te is. Ha menni akarsz, hát menj oda, ahová szíved húz és ahol legjobban tudod érvényesíteni lelki adottságaidat! De nem a Te, hanem Isten nagyobb dicsőségére!*

Merj határozni!

Ha minden nehézségedet, amelyet akár környezeted, akár önmagad vagy különös helyzeted eléd állított, imáságos lélekkel és szent okossággal megoldottad — légy erős, és merj határozni!

Merj határozni! Mert az előtted megnyíló új életet az Isten készítette számodra, akkor, amikor meghívott és minden akadályon átsegített. Ő az élet ura, neki joga van hozzád akár a szerzetesi élet árán is!

Merj határozni! Mert az új élet kapujának kitérásával a természetfölötti élet távlatai nyílnak meg, és egyéniséged csodálatosan kibontakozhat az Isten különleges szeretetének napsugarában!

* Megjegyzés: E fejezetben csak pillanatnyi meglátások nyomán sorakoztattam fel a női szerzeteket. Magyarországi letelepedésük, illetve megalapításuk sorrendjében az egyes munkaköröknek megfelelően könyvem végén csoportosítottam a hazánkban honos női szerzeteket. Ugyancsak ott közlöm központi házaik pontos címét is.

Merj határozni! Mert a szerzetesi életben a diadalmas Krisztus örömteli, harcos élete vár rád, és itt készíti számodra Isten küzdelmes földi életed után az örökélet nagy jutalmát.

Ne félj, keveset veszítettél, százannyit nyertél!

Az arany bölcső.

Így hívják nálunk a jelölt- és novitiátusi házat.

Bölcső, ahol szeretettel óvnak minden bajtól.

A szeretet színaranyával van kibélelve. Ott nő a szerzet új hajtása.

Nézz be az arany bölcsőbe, hogy segítsd legyen az elindulásnál.

„Boldogság szigete.”

Hálából és mélységes ragaszkodásból írom a költő szavait volt jelöltmesternőmnnek, aki megteremtette számomra és számunkra a

„Boldogság szigetét”.

„Hogyha minden folyó lelkemen átfolyna,
Ezer hálamalom csak imát morzsolna,
Az én köszönetem úgy is kevés volna.”

(Mécs: A királyfi három bánata.)

A szerzetesi élet boldogságszigete tudod, hol van? A candidaturában, a „jelölt-nappaliban”. Földrajzi fekvése szerint talán Pesten, vagy Esztergomban, Sopronban, Szombathelyen, Szatmáron, Zsámbékon, de igazában minden candidatura Isten ölébe van beágyazva, minden kis jelölt fekete gallérjára láthatatlan s mégis kiáltó nagy betűkkel ez van írva: Isten kedvence.

A boldogság szigetének első titka mindjárt meg is van. Az Úr Isten minden kis jelöltet Benjamin-ként szeret és kezel. Úgy fog veled is tenni, mint anyuka öcsikével: óv, félt és szeret. A vigasztalások édességével köti magához az újonnan jelentkező kis munkaszolgálatost. Az első meghozott áldozatot, amit a szülői háztól való elszakadás jelent a kis érkezőnek, bőségesen megjutalmazza kegyelemkincseivel. Nagyon ritka az

a jelölt, aki azért megy haza, mert sok nehézsége van. Szoktatásban nem ad az Úr keresztet, hanem csak örömet. Ezt a nagy kiváltságot érzi minden jelölt. Igazi mosolyország van ott.

A mosolyt nem lehet megvásárolni, magától terem s legjobb talaja a bűntelen élet. S ez a boldogság szigetének második titka. Az első buzgóság, az istenkedvencség nagy lendületet ad a tiszta élethez. Frissen ültetett kis palántáit az Úr a jelölmesternő segítségével védi az élet külső viharától. S ez így van jól. Előbb megerősödik, gyökeret ver, s mikor már otthon érzi magát Isten kertjében, akkor jöhet a kísértés, a lemondott élet zivatara, hajlíthatja, csavarhatja észbontóan a gyenge lelket, mégsem bír vele, mert volt nap-sütése, kegyelmi esője, és gyökeret vert a biztos talajban. — Aggódom, ha szomorú, leverte jelöltet látok; félek, hogy elsenyved és gyökerét rágja valami gyilkos kór, amely azután ki is dönti Isten kertjéből.

Vigyázz, ha te is belépsz ebbe a boldogsághonba, nyomtalanul ne múljék el lelked fölött a vigasztalások ideje. A jelöltidő a tiszta hivatás kiérlelését célozza. Nem játékszoba, hanem búza-tábla lelked földje, amiben a szent hivatás és a „több élet” apró mustármagjai vannak elvetve. A közösség, társak, gondtalan élet sok kis jelötnél elfelejti ezt, s mikor odaér a nagy döntés elé, akkor jön rá, hogy komolyan még számot sem vetett önmagával. Sok imádsággal és áldozattal kell nevelned, ápolnod lelked apró kis

palántáit, amit nagy szeretettel ültet az Úr jelöltmesternőd keze által lelked termőföldjébe.

Jelöltmesternő, — ez a boldogság szigetének harmadik nagy titka. Csak könnyes szemmel tudok rágondolni és aranybetűkkel szeretném nevét bevésni e könyvnek minden lapjába. Ki volt ő nekünk, és ki lesz majd neked?! Barátnőd, testvéred, édesanyád? Nem, még ennél is többnek kell lennie! Mi lesz hát? Egész szerzetesi életed szülőanyja. Igen, szerzetesi életed alapjait neki kell leraknia és lelkének lehelletét magaddal kell vinned életed minden nehézségébe. Az ő szeretete, édesanyai gondoskodása a lelke az egész jelöltidőnek. Ő az, akit minden érdekel, aki szemrebbenésedet figyeli, és önmagáról egészen megfeledkezve él neked és sok-sok kis társadnak örökös imában és aggodalomban értetek, lelkeitekért.

Valami megfoghatatlan és egészen érthetetlen lelki kapocs fog lelke és lelked között kifejlődni. Érdekes, a hűtlen nővérek legnagyobb százaléka, ha mindenkit szid is, ha mindenkire haragszik is, de ezt az egyetlen szálát ritkán tépi el. Utolsó vergődésben is hozzá menekülnek, ő még tud tartani, nyugtatni, békíteni; a lélekkapocs itt a legerősebb, legtöbbször szét sem törik. Erősebb a kapcsolat a mesternő lelke és a jelöltje között, mint a novitiátusban a novitiamesternővel. Miért? Azért, mert ő tanít járni a lelkiéletben; a szülői háznak, az édesanyának szeretetét ő igyekszik pótolni legelőször.

Az ő szeretete tartja össze azt a sok-sok különféle embert és teremti meg a candidatura lelkét, mi nem egyéb, mint a szeretet. Kis csúszások itt is vannak a szeretet terén, de kutató tekintete mindjárt megtalálja az elesettet és lelkének melegénél éleszti fel újra a kis eltévedőt.

Napsütésben, a kegyelem esőjében ülteti el és a jelöltmesternő szeretetmelegével védi Isten az Ő választottjait, hogy megszokják a szentély levegőjét. Nem tart soká ez a kiváltság, alig egy, legfeljebb két évig, de arra elegendő, hogy aranybetűvel vesse be mindegyikük az emlékezés egyre fakuló könyvébe.

A szerzetesi életben sok a megszokás szürkesége, sok a vérrel írott áldozat betűje, kell bevezetőül néhány aranyozott emlék, hogy legyen mihez kapcsolni a többi, ami azonban már csak vér nyomán fakad.

Küzdelem a „boldogság szigetén.”

A boldogság szigetén nem mindig, nem mindenkinek boldogság az élet. A jó Isten nem vezeti egyformán kedvenceit, némelyiknek már itt kemény harcot kell kiállnia.

Legtöbbször azok küzdenek sokat, akik későbbi korban lépnek a szerzetesi életre. Bizony 25—30 évvel nem könnyű gyermeknek lenni, különösen annak, akinek már önálló munkaköre volt, keresetével szabadon rendelkezett. Az ilyen

lelkekre a boldogság szigetén sok és nagy küzdelem vár.

Nehezen szokja meg az engedelmisséget és a kötöttséget, amely állandóan kíséri. De ha hősiiesen küzd és alázatos lélekkel igyekszik meghajolni a jelöltmesternő akarata előtt, Isten bőséges kegyelmet ad neki nemcsak a küzdelemhez, hanem a későbbi életéhez is. Minél nagyobb áldozatot hoz valaki, annál nagyobb jutalomban lesz része.

S ha te is azok közé tartozol, akiket a jó Isten csak későn hívott meg a szerzetesi életre, ne ijedj még ezektől az esetleges nehézségektől, hanem szeretettel kapcsolódj bele a családi közösségbe és légy jelöltmesternődnek jobbkeze, fiatalabb testvéreidnek pedig igazi „kis mamája”. Szeretettel sok nehézséget áthidalhatsz.

A felmerülő nehézségeket ne tekintsd akadálynak és kibírhatatlan keresztnek, hanem csak egy kis erőpróbának, melyből ha győztesen kerülsz ki, várományosa leszel a szent szerzetesi ruhának.

Akadnak néhányan olyanok is, akik a szülői ház melegsége után vágyakoznak és nincs türelmük kivárni, hogy a „jelölt nappaliban” megmelegedjenek.

Mikor az egyszeri jelölt meglátta a fehérre meszelt, padokkal berendezett ebédlőt, nagyot nézett. A jelöltmesternő mindjárt észrevette és megkérdezte a meghökkent kis ujdonsült jelentkezőt, hogyan tetszik az ebédlő. Kurtán csak ennyit válaszolt: „Sehogy, de két hétig megpró-

bálom, hátha megmelegszen". Ezt ajánlom neked is, hátha megmelegszel. Hidd el, a szerzetesi életben is van olyan melegség, mint otthon, csak itt kevésbé észrevehető, mégis mély és tartós, mert a lélekben gyökeredzik.

A boldogság szigetének kapujára ezt a négy szót kellene írni:

Várj, küzdj, bízzál és szeress!

Várj türelemmel az idő majd átsegít a nehézségeken, küzdj minden erőddel, de bízzál Isten kegyelmében, szeress mindenkit és a szeretet majd megőriz és megerősít a nagyobb, több és tökéletesebb életre.

Pillanatsfelvételek a „boldogság szigetéről.”

Vasárnap délelőtt tizenegy óra. Kilencven jelölt ajkáról száll az ima: Jöjj el, Szentlélek Isten...

A nagy nappaliban kilencven leányszív tágul, emelkedik a természetfeletti élet meredek hegycsúcsai felé.

Oktatás.

A jelöltmesternő komoly, egyszerű szavakkal beszél a keresztény erények alapjairól. Kicsi jelöltjeit az alázatosságra, a gőg és nagyravágyás letörésére biztatja. Szavai termékeny talajra hullanak, sok kis jelölt ajkán, szívében erősödik elhatározássá a vágy: legyőzők magamban minden nagyravágyást.

Befejezte. S egyszerre nagy izgalom támad a kis feketék között. Egyik odasúgja szomszédjának: „Vajjon kibe üt be ma a villám?” ... Mert előjön a „mindentudó notesz”, és a kis jelöltek fejére egyenként és közösen hull az „áldás”.

— A hallgatást nem tartották meg komolyan, a folyosón szaladgáltak, a közös imáról többen elkéstek, stb.

Lassan előkerül minden kis hiba, botlás.

Most a notesz eltűnik. Imádkoznak.

— Magda, jöjjön hozzám — szól a mesternő.

No, szegény Magda, neked meleged lesz, — gondolja az egyik s közben izgul, mikor hallja a saját nevét.

Jók ezek az apró, égből jött villámok, könnyhullatásos eső jár utánuk s olyan tiszta levegő tödül a nyomukba, hogy azonnal új hajtások fakadnak a lélek fáján.

*

Hétfő d. u. 5 óra.

Vésztjóslóan szól a csengő, elmondják a felajánlást, *kezdődik a tanóra*. Kettő a folyosón érvel, a másik a sarokban algebrát fejt s valaki a kályha mellett németet tanul nagy igyekezettel.

A szomszéd szobában is folyik az élet. Zörög a varrógép, s az egyik kis jelölt a varrás tudományát próbálja elsajátítani. A másik a szövődében, a harmadik a konyhában foglalatoskodik. Itt mindenkinek dolgoznia kell. Sokszínűen és sokféleképen.

A legkülönbözőbb munkakörökben így képezik ki a kis munkaszolgálatosokat.

*

Rekreáció.

Harsog a nappali a sok kacagástól; csoda, hogy össze nem dülnek ezek a vén falak a nagy életkedvtől. Vagy talán ez a kacagás óvta, védte az élet s az idő pusztító viharától? . . .

Meglehet!

Minden este hangos lesz az élet a csendes szobában, kifogyhatatlan huncutságokkal mulattatják egymást a kis feketék. Nyolc órára csendesedni kezd a sereg, egyszercsak valaki énekelni kezd: „A kanyargó Tisza partján ott születtem...” De szól a csengő, s még egy utolsó ének csendül fel a kis jelöltek szívéből:

„Szentségi Jézus, szövetségünk fénye, hódol előtted
a gyermeksereg;
És ajakáról oltárod tövében szívének buzgó imája
pereg.
Bimbót fakasztál szívünk rejtekében, őrizd hát lelkünk
fehér liliomát,
E földi élet tövises honából égi kertedbe tisztán
jusson át.
Igérjük szentül, érted égő szívvel: szűz lobogódat
sohsem hagyjuk el.”

(Bárdos L.: Magyar Cantuale. 143. é.)

Nagyító alatt.

A jelöltidő vége felé nagy izgalom fogja el a kis „istenkedvenceket”. Jön a *kánoni vizsgálat*. Unneplő ruha, ragyogó szemek, izguló jelöltek. Vajjon mit kérdeznek? Hogy kell felelni? Jaj, nem fog-e olyat kérdezni a főtisztelendő úr, amire nem szeretnék válaszolni?

Ilyen és hasonló kérdések kínozzák a kis „galérosokat”. A kánoni vizsgálat szent dolog, mert az Egyház hivatalos képviselője vizsgálja meg, hogy vajjon helyes-e a szándékod, nem kényszerítenek-e a szerzetesi életre, és ismered-e a szerzetesi életet és saját szerzetedet, munkakörödet.

Vizsgálat és vizsga ez, számot kell adnod, hogy jelöltidődet mire használtad, és elvégezted-e feladatodat? Ez az első próbaidő arra való, hogy megismerd magad és megismerd azt az életet, amire vállalkozni akarsz. Ha úgy történik, hogy kölcsönösen nem tudjátok kielégíteni egymást, te és a szerzet, akkor minden további kötelezettség nélkül elküldhet, vagy el is mehatsz.

A vizsga sikerét az előző hónapok fáradságos munkája biztosítja. Nem szabad elfeledned, hogy a candidatura csak akkor „boldogság szigete”, ha nyugodt a lelkiismereted, és komolyan készülsz a beöltözés szent napjára.

Ez a szó: „candidatura” — gyönyörűen kifejezi azt, amit tennie kell egy jelöltnek. „Candi-

data" fehér ruhába öltözött-et jelent. Igen, a jelölt legfőbb kötelessége lelkét a kegyelem hófehér ruhájába öltöztetni és készülni az eljegyzés szent napjára.

E kötelességeddel azonban párhuzamosan kell haladnia hivatásod *alapos kivizsgálásának*. Főleg és elsősorban *szándékaidat* kell nagyító alá tenned, hogy itt hiba ne csússzék be. A szerzetesi életre nem lehet semmi más indító okod, mint az Isten tökéletes szolgálata és saját lelked üdve. Jaj; ezerszer jaj, ha másért is fel mered öltetni Krisztus választottjainak szent ruháját.

A második fontos feladatod: megvizsgálni *szívedet*. Le kell számolnod mindennel, a megengedett életörömökkal, a világi szórakozásokkal, szerelemmel, családdal, gyermekáldással. Igaz, újoncév után még szabadon mehetsz, de nem tarthatod meg eljegyzésedet Krisztussal, míg egészen fel nem bontottad a világgal kötött barátságodat. Az Isten a családba teremtette a férfit is, meg a nőt is, s jól jegyezd meg, egész szerzetesi életed azon fordul meg, hogyan tudod ezt az Istentől beléd öntött vágyat ugyancsak Isten akaratából a természetfölötti életre átkapcsolni.

A természetes, testi anyaságon kívül *van egy magasztosabb, szentebb, tisztább anyaság is, a lelki anyaság*. Nagy és szent titok ez, mit csak hívó lélekkel lehet megérteni. Csüggedt lelkekbe erőt önteni, elesetteket felemelni és elvezetni a kegyelem forrásához: mind megannyi belőlem fakadó léleksugárzás és új lélekszületés a reám-

bizottakban. Nem kell az apácának levetnie a természetes embert, csak be kell kapcsolódnia a magasságok krisztusi kegyelemjárásába a szent tisztaság antennáján keresztül. Ha ezt meg tudod tenni, akkor a szíved olyan rádió lesz, mely vérkorbácsoló jazzt vagy andalító cigánymuzsikát ugyan nem szolgáltat a járóelőeknek, de az olyanok, akik a Mozart- vagy Beethoven-féle kidolgozott, klasszikus szent zenét szeretik, erőt meríthetnek tiszta lelked égi visszhangjai mellett. Még egyszer mondom, vizsgálód át szándékozt! Kettős életet itt nem élhetsz: Istennek is, világnak is nem lehet egyszerre és teljesen szolgálni.

Legyünk hálásak, hogy ebben a sáros, piszkos, az érzékiség bacillusaival fertőzött világban is Isten segítségével meg tudjuk óvni vérünket, szívünket, énünket az elposványosodástól, ha mindjárt fogcsikorgatva is.

„A tisztaság tűz”, mely jellemet érlel, mint rózsát a tűző napsugár.

„A tisztaság erő”, mely munkára lendít és harcra edz...

A tisztaság szenvedély, mely életkedvet, energiát, teremő génuszt, világgyőző akaratot ad.”

(Tóth T.: Tízparancsolat II. r.)

A tisztaság több életet, az örökéletet adja nekünk, kik jegyesei vagyunk, és mindazoknak, kik megőrzik azt.

Gyertyagyújtás.

Búgnak a harangok. Virágdíszben és fényben úszik a zárdatemplom kis oltára. Az „Ecce sacerdos” hangja mellett infulás főpap jön nagy kísérettel.

...Mi az? Mi történt? Az orgona elhallgat, mindenkinek a szeme tele lesz könnyel, a kis templom levegője valami szent feszültséggel telik meg. És egyszercsak örömujjongva felcsendül a „*Magnificat*”, mialatt 10—20—30 hófehér menyasszony siet az oltár felé... Te is köztük vagy...

S most nyisd meg lelkedet és nézd, valami különös történik...

A püspöksüveg kezd eltűnni, a díszkíséret mind-mind elmosódik és valami... Valaki kinő ebből a szent hangulatból... már egészen kibontakozott és a ragyogó fényes oltár előtt elfoglalja az infulás főpap helyét a Nagy Gyertyagyújtató, Krisztus. Rád néz. Senki és semmi nem fontos most Neki, csak te s nemsokára neveden szólít: Leányom, Margit, Teréz, Mária, mi a kívánságod, mit akarsz tőlem? Megremeg a lelked, hangod fátyolos lesz, tiszta szemed rátekint az Úrra s feltör a kérés remegő ajkadon: Uram, Királyom, a te szolgálóleányod akarok lenni. Krisztus néz téged és te nézed Őt, s ez a tekintetváltás sorsváltás lesz, amely téged új emberré tesz. Ezentúl nem vagy a magadé, hanem az Istené. Most már így szól hozzád az Úr: „Nem

szolgálóleányommá, hanem jegyesemmé teszlek...

Égő, piros, szerető Szívéből kilobban egy-egy láng és a virágdíszes oltár gyertyái mellett ki-
gyulladnak a beöltözendő lelkek életgyertyái is. Meggyújtotta őket a Nagy Gyertyagyújtogató...

Valami különös örvendező lelkük van ezeknek a szent perceknek. Úgy érzi az ember, hogy az „Isten kedvencé”-nek öröme ma a csúcspontjához ért, és már többet nem is kaphat. Életkelyhünk csordultig telt a boldogságtól, most már mi nem fogadhatunk el többet, hanem csak adhatunk. A szentáldozás kegyelmi perceiben azután kiöntjük lelkünk hálaolaját az Úr lábára.

Meghitt, szent percek ezek.

Tudod, ilyenkor érzi meg az ember először, hogy mit jelent ez a két szó: Istené vagyok! Ekkor döbbsent rá a lélek arra, hogy az isteni kiválasztottság méltósága nagyobb minden más méltóságnál. Annál is inkább, mert most az a kötelesség áll előttünk, amelyet Isten vállalt értünk, mikor magáévá tett bennünket. A miránk háramló kötelesség nagy súlyát még nem ismerjük úgy, ez majd a fogadalom letételének szent órájára növekszik meg bennünk.

Ez a nap a szerzetesi élet virágvasárnapja, ha nem is egészen olyan értelemben, mint az Úrnál. Hidd el, erre a virágvasárnapra nagy szükségünk van. Ezek az emlékek végigkísérnek szerzetesi életünk nehéz perceiben, s mikor lelkünk húrjai elernyednek, hamis hangot fognak, ezeknek a

szent perceknek tiszta hangjait hívjuk vissza. És ez az első igazi örvendező dallam segít vissza az eltévelyedés után az új élet felé, s ez a szent emlékezés ad új erőt a küzdelemhez.

S most törjön fel lelkedből az ima és mondd velem: Uram, Nagy Gyertyagyújtogató, gyujtsd fel bennem és minél több leánylélekben az Érted áldozattá váló élet gyertyalángját és légy őrzője, táplálója a meggyújtott sok kicsi lángnak, amelyek édes hazánk elszórt zárdáiban égnek Érted, értünk és minden lélekért!

Középkor maradványai.

Hideg téli reggel siető léptekkel mentem a budapesti Jézus Szíve-templomba 6 órai szentmisére. Mellettem egy utcaseprő hordta csomóba az előző nap szemetjét s mikor elhaladtam mellette, csak ennyit mondott: Ez is a középkor maradványa... Vagyis az utcaseprő szemében is csak ennyi vagyunk: maradványok a középkorból?...

Egy orvos így hívott bennünket: „vitorlások“, a másik: „középkori várkisasszonynak“ nevezett és mit tudom, hány és hány nevet adnak nekem és mindazoknak, kik furcsábbnál furcsább ruhában járjuk a krisztusi alázat iskoláját.

Te ne így nézz arra a sok fátyolos, vitorlás, fejkötős nőverre, kik ruhájukkal néha segítenek az utcaseprőnek!

Tudod, mit jelent az a hosszú, szinte utcát seprő

ruha? Jelenti a szent ruha, amelybe a „gyertyagyujtogatás” napján öltöztettek, Krisztus jegyesének a ruháját. Ez a mi védőbástyánk és örök figyelmeztetőnk: Újjászületté Krisztusban. A régi ruha levetése jelképezi a lelki kivetkőzést a régi emberből és beöltözést Krisztusba. Szeretettől szőttük, az alázatosság tartós fonálával varrtuk. Szívünk egész melegét leheljük rá minden nap, mikor öltözéskor forrón megcsókoljuk.

Az ősök ereje, az Egyház áldása járja át meg át a mi szent ruhánk minden darabkáját. *Ereklye*, az örök Egyház nagy és szent ereklyéje ez, melytől reméljük, hogy segítségével biztosabban járunk az élet keskeny ösvényén. Egészen hozzá vagyunk növe és nem adnánk semmiért, mert vele szívünk egy darabkáját rabolnák el. A szívet pedig nem lehet feldarabolni.

Fátyolunk, fejkötőnk, clausuránk messziről kiáltja a tisztaságunkra ólálkodóknak: Istené vagyok, ne illess engem, sem szóval, sem tettel, de még tekintetteddel sem! Tisztaságunk védőpajzsa. Krisztussal kötött eljegyzésünk hűséges figyelmeztetője.

Otthon, családi fészek, szerelem, világ! Szentelt fátyolom ezt kiáltja néktek:

Szememből immár a könnyek kiégtek,
Fölitták őket óriási tüzek.
Immár fülembé robbanó igéket
Magasságos, nagy titkok zengenek.
Gyujtottak fáklyát, izzót, tüzeset.
Bennem idegen, égő messzeségek

Eljegyeztek a magasságok engem,
A végtelenség vőlegénye lettem.

(Sik S.: Énekszó a magasból.)

A Végtelenség lenyúlt hozzám, emberparányhoz és elfogadta tőlem a hófehér ostya mellé helyezett felajánlásomat. *Meghaltam nevemmel együtt a világnak*, és új névvel, új szívvel újjászülettem a szerzetesi élet tövises, meredek, de diadalmas magasságainak!

A beöltözési szertartásnak, a szerzetesi ruha minden egyes darabkájának ilyen mélységes, szent értelme van. Az Egyház imája van rajta, Istent kereső lelkek százezrei, szívük egész melegével ragaszkodnak hozzá. Te se nézz hát közömbösen, akár magadra akarod ölteni, akár nem! Lelkedben csak a tisztelet, megbecsülés húrjai zendüljenek meg, akárhol, akárkin látod is!

Ha Krisztus méltónak tartja ezt a „szolgálati öltönyt” és megtűri jegyesein, ne akarj bölcsebb lenni Istennél. Ő tudja legjobban, mit csinál. Majd Ő ítél és intézkedik, csak bízd Rá!

Áramfejlesztő és áramelosztó telepek.

Bizonyára hallottál már valamit a bánhidai, salgótarjáni, dorogi nagy áramfejlesztő telepekről.

Hatalmas gőzturbinák segítségével fejlesztik a villamos áramot, azután vezetékek útján viszik közelebbi-távolabbi városokba, falvakba. Itt helyi

elosztó telepekből jut tovább az áram kórházba, palotába, üzemekbe, magánlakásba, már szinte azt is mondhatnók, hogy kunyhóba is. Hazánkban 1940-ben százhetven termelőtelep volt s összesen 1304 millió kilowattóra áramot termeltek.

Istenem, ha a zárdákban termelt lelki erőket is meg lehetne mérni, vajjon hány millió kilowatt lenne?! Az a sok-sok zárda, amely elszórtan felbukkan itt-ott, mind *megannyi lelki áramelosztótelep*, mely az anyaházban fejlesztett szellemet, lelki áramot vezeti tagjain keresztül, hol városba, hol faluba, hol tanyákra, és adja át lelki energiáját a lelkeknek.

Még olyan áramfejlesztőtelepről nem hallottam, mely a termelt villamos energiát Európából más világrészbe, mondjuk Ausztráliába küldi.

A liziói zárda kis Szent Terézke lelki, kegyelmi kiadásai Franciaországból eljutottak az utolsó ugandai misszionáriushoz, és ott világítottak a kis afrikai négereknek is.

Mondd, nincs igazam, ha azt mondom, hogy a zárda áramfejlesztőtelep? Ha valahol a sok családi fészek között meglátsz egy szürkefalu, keresztel jelölt vártornyot, úgy nézz rá, mint a lelki erők és segítő kegyelmek nagy elosztóira. Zárda az.

Minél nagylelkűbbek, minél természetfölöttiebbek, mélységesebbek, egyszerűbbek a zárda lakói, annál nagyobb a hatósugara egy-egy zárdának.

Az ima házának lakói.

A szemlélődő, imádságos életet élő szerzetesnővérek imáik, vezeklésük és bőjtjük által szeretetük sugarait küldik szét a nagy világba. Áldozatuk nyomán missziós hivatások, bűnbánó vezeklők, apostolok támadnak. Az egész környék belőlük, imáikból él.

„KérjeteK és adatik nektek” mondja az Úr. Ők kérnek kegyelmet, erőt a világban, kísértésekben küzködőknek. Nemcsak kérnek, hanem hálát is adnak és hősi engesztelésükkel elhárítják tőlünk Isten haragját. Ki tudja, ebben a világégésben is talán valamelyik imádkozó apáca fogja az Űristen kezét és az ő segítségével nem engedi, hogy a világot nálunk is felgyujtsa valami orosz gép... Ki tudja?!...

A munka házának lakói.

Lelki energiákat, kegyelmi hatásugarakat vezetnek és küldenek a világba azok az apácák is, akik az evangéliumi Márta szerepét vállalják.

A lélek ereje itt közvetlen érintkezés útján terjed. A gyermek viszi a szülőnek, a beteg a családjának, a szegény, a nyomorban élő a másik embertestvérek.

Életüket, munkájukat jobban ismerik, mint a szigorú clauzurás szerzetekét, és így közvetlenebbül hatnak. Olyan egy-egy falu, város zárdája, mint a sötét-viharos tenger világító tornya, mely mutatja az utat a tisztább, önzetlenebb élet felé,

de fegyelmezett életével mutatja az égbe vezető utat is.

Messze, más vidékre is hatnak a Márták, hiszen nemcsak imával, hanem a munka felajánlásával is kieszközölhetnek kegyelmeket. Mikor valami nehéz, amikor az előjáró olyan munkába állít, amely nem felel meg kívánságaiknak, vagy maga a munkakör adott esetekben súlyos áldozatokat követel, akkor ez az áldozat-felajánlás ad kegyelmet, erőt azoknak, akikért felajánlják.

A zárdák kegyelmi kiadásait elsősorban azok érzik, akik áldozatul adták az Istennek gyermekeiket: a szülők. Minden apáca imáival mindenekelőtt szeretteire gondol s ezt senki sem veszi tőle rossznéven.

Hány és hány szülő, testvér mondja örömmel, hogy az Isten különösen gondjukat viseli, mert egy áldozatot adtak neki.

Lehet, sőt egészen biztos, hogy áldozatvállalásod után a te szüleid is érzik majd a zárdák kegyelmi kiadásait. Buzgó, szabálytartó, másokért felajánlott életeddel te is egy-egy kis lelki áramfejlesztőtelep leszel s majd csak odaát látod meg, hány és hány léleknek eszközöltél ki segítséget, biztatást az Istenhez tért élethez.

A női lélek nem gyönyörű kivirágzása-e a szerzetesi élet? És nincs-e ebben az életben mégis valami férfias elszántság, kitartás, jót-gyakorlás a csendben, mint a férfiak szokták?

A szeretet és akarat csodálatos harmoniába olvad a szerzetesi életben, és ennek az össze-

fonódásnak gyümölcse az áldozatban kiteljesedett lélek, aki kegyelmi kiáradásaival gazdaggá teszi övéit és mindenkit.

A novitiátus.

A nagy lelki áramfejlesztőtelep minden szerzetnél az anyaházban van elhelyezve, beállítva. Ott nem gőzturbinák, hanem a novitiátus szent légköre fejleszti az újonnan beöltözöttnek lelki értékeit.

Ez a második nagy próbaidő. Krisztus nem akar erőszakkal kisajátítani magának, enged választani. S azért már itt kibontja előtted teljes egészében a szerzetesi élet zászlaját, melyre ez a három szó van írva: ima, áldozat, szeretet.

Ebben a három szóban van megírva a novitiátusi és vele együtt a szerzetesi élet szövegekönyve. A dallam hol pianó, hol forte, egyszer ujjongva, lendülettel, máskor fájdalmasan tör elő, de az aláírt szöveg mindig csak ez: ima, áldozat, szeretet. Néha így is fogalmazzák: hit, alázatoság, önátadás. Mind egyre megy, az alap ugyanaz.

A jó szülők vagy a világiak, mikor meghallják, hogy kislányuk a beöltözés után egy teljes évig szigorúan elzárkozik mindentől és csak a lelkével foglalkozik, kétségbe vannak esve.

„Jézus, Mária! Mit tudtok egy teljes évig bajlódni a lelketekkel” — szokták nem éppen épületesen mondani.

Először is ezalatt az egy év alatt nemcsak a *lelkünkkel*, hanem *Krisztussal is foglalkozunk*. Űgye; nem lehet hűséget esküdni egy olyan valakinek, akit nem ismerünk? Nekünk is meg kell ismer-nünk Krisztust és azt a környezetet, ahova az éle-tünket le akarjuk kötni, annyira, amennyire em-berileg csak lehetséges. Minden novitiának ke-zébe adják a szerzet szabályait és azokat gondo-san át kell tanulmányoznia. Meg kell vizsgálnia magát és eldönteni, vajjon alkalmas-e, érez-e erőt a szabályok megtartására.

Amíg a jelöltidőben a keresztény erények el-sajátítására kell törekedned, addig a novitiátus-ban ezek mellett *a szerzetesi erényeket is* el kell sajátítanod.

Az Úr Krisztus és a szerzet főleg két erényt kí-ván a szerzetestől: az alázatosságot és az engedel-mességet. Az engedelmesség teszi az embert iga-zán szerzetessé, az alázatosság pedig leghamarabb megnyitja a szent élet útját.

A novitiátusban már teljes egészében, szigorú-ságában és fegyelmében bontakozik ki a szerze-tesi élet. Sokszor *próbára teszik* majd alázatossá-godat nyilvános feddéssel, szokatlan alázatossági gyakorlatokkal. Hibáidat nyilvánosan kell beval-lanod és az esetleges botlásokért nyilvánosan kell vezekelni is. Amíg a jelöltidőben szíved, szándé-kod tisztaságát kell megvizsgálni és megtisztítani az esetleges gyarlóságoktól, addig a novitiátusban az élet kevélységét kell megtörnöd.

A novitiátusban szinte vak engedelmességet

kell gyakorolni. Talán minden héten új munkahelyre állítanak, és mindent szó nélkül kell vállalnod. Itt nincs kifogás, mentegetődzés, csak parancs és teljesítés.

Az Úr is háttérbe vonul és nézi, figyeli, hogy tudsz-e már járni vigasztalások nélkül is. A fekete gallérral leteszed az „istenkedvencség” előkáját, és helyette titkos kezek ezt a komoly szót írják homlokodra: kiválasztott. Kiválasztott a „több, tökéletesebb” életre, de kiválasztott a szenvedések és küzdelmek nehéz keresztjére is. A novitiátus nagy és komoly harcok szent csatamezője és hogy győztesen kerülj ki onnét, imádkoznod kell.

Imádság.

Az imádság a szerzetesi élet bevezetője és befejezője. Innen és ide kell startolni minden léleknek, aki hős akar lenni. Az imában ismered meg igazán Krisztust és itt tudsz vele bensőséges barátságba kerülni. Ezen a szárnyon jutsz fel a lelki élet magaslataira. Az imában Istennel érintkezünk és a Vele való érintkezés alakít, emel a szent életre.

De a novitiátusi imának egy más szerepe is van és ezért kell a novitiátusban sokat imádkozni. Itt kell töltekeznünk, raktározunk a jövő életre, a szűkebb napokra, mert majd elkövetkeznek azok is. Az áhítatgyakorlatok megszokottságai itt is jelentkezhetnek és már a novitiátusban meg kell tanulnod, hogy a szárazság idején is lehet jól imád-

kozni. A napi szentségimádások meghitt félórái alakítják és szépítik benned a „kiválasztottat”.
 Kicsi testvérem! Itt magunkra nem építhetünk. A szerzetesi életet csak akkor lehet kibírni, ha minden gondját, keresztjét, kísértését benső imádságban megosztod Krisztussal. Ha a szerzetesi életben szeretetedet nem az Úrnak adod, és az imádság útján nem igyekszel minél előbb baráti kapcsolatba lépni Vele, beáll a lelki defektus.

Aldozat.

A novitiátusi élet másik fontos tényezője az áldozat és az áldozatos szellem elsajátítása. Azt írja Prohászka püspök: „Az áldozat oly elválás és szakítás, oly fájdalom, amelyet az akarat győzelme jellemez; az áldozat veszteség nagyobb nyereségért, leszállás felemelkedésért, elborulás nagyobb fény kigyulladásáért”. (Elmélk. az Evangéliumról.)

Mivel több, tökéletesebb életet akarunk, nekünk minden ösztönös vágyat, megengedett örömet, ha kell, hírnevet, becsületet és végül önmagunkat is áldozatul kell hozni a magasztosabbért, a többért, a szentebbért. Az apáca egész élete az áldozatba van beültetve.

Egy főtisztelendő úr, mikor először tartott lelkigyakorlatot nővéreknél, megkérdezte az előjárót, hogy mi legyen az a gondolat, amit a legjobban elmélyítsen, amiről legtöbbet beszéljen? „Főtisztelendő Úr, beszéljen sokat a szenvedés-

ről, mert egy apácának rengeteget kell szenvednie.”

Egész életünk a hármass fogadalomra van építve s ez mind áldozat. Látod, a kereszttel szoros barátságot kell kötnöd és jól megértened a kereszt nagy és szent titkát. A novitiátusban már minden erre indít. A kereszt szerzetesi életünk alapja, de egyben erőforrásunk is. A napi élet kisebb-nagyobb áldozatai erősítik akaratunkat a nagyobb harcra és küzdelemre. Ezek a kis áldozatok és keresztek nemesítik lelkünket és alakítják bennünk a szentet.

Szeretet.

A novitiátusban kell beleszeretned egészen a Vezérbe és abba a hadtestbe, amelyben küzdesz a lélek kiteljesedéseért. Ott kell megszeretned Krisztust, méghozzá olyan szeretettel, mely soha meg nem szűnik. Meg kell érezned, hogy az Úr Krisztus mit adott érted a kereszten és hogy kereszthaláláért az Istenember minden szeretetedet megérdemli.

Ennek a kigyulladt istenszeretetnek kell világítania az élet útvesztőjében és ezzel a szeretettel kell majd utat mutatnod a gyöngéknek és elesetteknek az élet nagy csatamezőjén. Szeretettel, a szeretet jegyében és a szeretet harcosaként kell elindulnod az életbe.

De nemcsak a Vezért kell egész lélekkel megszeretned, hanem a szerzetet is, ahova beléptél. A szerzetet szabályain keresztül lehet megismerni és megszeretni. Innen szívod magadba azt a szel-

lehet, ami éltette az őseket és élteti a működő tagokat is. Minden szabálykönyv a Szentlélek írásban adott ígérete a mennyország kapujának megnyitásához. Ha megtartod, nyugodtan állhatsz ítéletkor az Úr elé: a Te utaidon jártam Uram, nyisd meg számomra az eget.

A csend meséje.

Különös mese vagy talán nem is mese, hanem az igazi élet szent preludiuma.

A novitiátus szent csendjében érleli az Úr természéssé az elvetett magot s ezért kell csend a novitiátusban. A beszéd szelet hajt s néha nagy vihart ver. Az elvetett jó magot hamar kisépri lelked termő talajából.

S ebben a csendben hamarabb szóhoz jut az Úr. Ő nem szereti a vásári lármát; meghitt beszélgetéseit nem a világpiacon, hanem a csend kápolnáiban végzi el. Minél inkább szereted a csendet, annál többet szól hozzád az Úr. De neki igazi csend kell. Az ajk csendjével szívedet is össze kell hangolnod, hogy az Isten belépjen e szent némaságba.

Amint az Isten belép, *a csend boldoggá tesz*. Ketten lesztek az Úrral, jelenléte gazdagítani fog. Az igazán mélyen érző emberek nem szoktak sokat beszélni, elegek maguknak, helyesebben a bennük élő Istennek. A csendben könnyű megőrizni a lelki összeszedettséget. Gondolataid, vá-

gyaid, érzéseid szabadok, de Istentől és önmagadtól ismert útjaiknak egyenesbe állítása, az égiek felé szárnyalása a csendben indul el. A novitiátusban kell beállítanod magad egészen az Isten felé és ezt csak úgy teheted meg, ha a csendben, az összeszedettségben barátságot kötsz az Istennel.

Azután a csend befelé fordít s ez a belső látás, önismeret is fontos célja a novitiátusi csendnek. A mai ember fél a csendtől. Rádiónál dolgozik, ír, nehogy önmagába kelljen néznie, ha egy pillanatra megáll a munka. Pedig a szent csendben kell megismerned benső ellenségeidet és itt kell kikovácsolnod ellenük a leghatásosabb fegyvert.

A csend hatalmas, izzó vasüllő, melyen az erős akarat acélját kovácsoljuk.

A nyelv fékezése, a képzelőtehetség tudatos irányítása a csend szellemében nagy és fegyelmeztetett akaratot kíván.

Az Úron kívül keress még magadnak társat a csendben, s tudod, ki legyen az? Önmagad. Lelked szentélyében *beszélgess magaddal*; őszintén, nyíltan, becsületesen. A gőg úgysem enged, hogy másokkal szemben őszinte légy. Az önszeretetet fegyverezd le magadban, hisz Isten a lakója lelked szentélyének. Ő előtte és magad előtt már csak lehetsz őszinte!

Ha így töltöd a csendet, a csend beszédes lesz. S ha ilyen gondolatokkal kezded a novitiátusi csendet, eljegyezz magának. Megtanít jól beszélni, de főleg élni s valóra váltja reményeidet: előjátéka lesz a nagy és szent életnek.

A szent szövetség.

(A fogadalmas élet.)

Egy kis csokor a szerzetesnői élet elzárt kertjéből.

Találsz közte gyöngyvirágot és tövises rózsát, de itt díszlenek a bánatos iriszek és a csöndes ibolyák is.

Az élet úgy szép, ha az öröm és bánat összeölelkezik és közös tőből, a keresztből fakad.

A szent szövetség.

Fogadalom napja. Nagy nap, a legnagyobb! Most esküszik hűséget az örök Istennek a törékeny kis ember. Szédületes mélysége az Isten szeretetének: a semmiség szövetséget köt a Mindenséggel, az ember lelki frigyre lép az Istennel! Mert ez a fogadalom!

Nem, erre nem lehet méltó földi lény, csak az Isten végtelen jósága és irgalmassága emelhet fel szeretetének ebbe a gazdagságába!

Nem látjuk az ünnepi oltárt, az infulás papot, nekünk most nem szól az orgona, egy köti le lelünk, a Szövetséges, a Jegyes, az Isten Maga. Már csak néhány perc és mondom: Én N. N. nővér ezennel leteszem (egy évre, háromra, hatra, örökre) az engedelmesség, a tisztaság, és szegénység ünnepélyes (egyszerű) fogadalmát. Az év itt nem számít, csak jogi forma; a fogadalmat tevő lélek nem földi időhöz méri nagy ígéretét.

Megtörtént, a nagy szót kimondtad és most már örökre odakötötted magad a szentélyhez, egészen az Istené lettél. Ez a tudat most nem tör ki olyan örvendezéssel, mint a beöltözés napján, hanem valami szent komolyság vegyül bele. Azonnal tisztálátóvá lettél és látod, tudod, hogy az „Istené vagy”, s hogy ez mit jelent számodra.

A régi szabad emberből elkötelezett lett. A Szeretet odaláncolt magához a hármass fogadalommal és azt akarja, hogy te ne légy többet senkié, még a magadé sem, csak az Ővé. *Csak egyet akarhatsz: az Isten akaratát.* S ez a két kis szócscsa boldogságod titka is. Egészség, betegség, fényes siker vagy letörtség, Pest vagy Buda, jó emberek vagy könyörtelen környezet, könnyebb élet vagy vérverejtélig dolog, becsület vagy meghurcoltatás, szeretet vagy állandó szeretetlen környezet — vigyázz — mind egyre megy, az Istené vagy, és Ő rendelkezik veled. Te csak egyet mondatsz: Uram, legyen meg a Te szent akaratod!

Látod, ezt jelenti számodra e szó: fogadalom, és ezt jelenti az Istenhez való lekötöttséged.

Aztán jön a hármass ígéret. *Nem lehetsz átlagember.* A fogadalomban a jobbra, a tökéletesebbre határozta el magad. Nincs megállás. Nincs visszatekintés, menni kell, ha mindjárt életed árán is. Fogadtad, ígérted. Küzdened kell utolsó lehelledig nemcsak a bűn ellen, hanem a kevésbbé tökéletes ellen is. Nincs válogatás, határozott programot kaptál: „Jöjj, kövess Engem”. És te vállaltad a Krisztus-követést. Kikötés nem volt. A kereszt éppen úgy Krisztus útja, mint a feltámadás dicsőséges allelujája. Nem illő panaszt tenned, ha félreértene, ha ezer és egy mellőzésben, kisemmizésben lesz részed. Vállaltad, akartad, ígérted, fogadtad!

Az Istenhez láncoltad életedet és ez a lánc erős, ez a lekötöttség szent: „mert a fogadalom-

tétel az istentisztelet erényének egyik jeles módja, éppen úgy, mint pl. az áldozat bemutatása, amellyel csak Istennek, mint legfőbb Urunknak hódolunk". (Dr. Scheffler János: A szerzetesi élet katekizmusa.) Nem szabad szavadat csak félig megtartani, mert nem embernek, a mindentudó Istennek tettél szent ígéretet. Úgy járni, kelni, beszélni, cselekedni és főleg élni, hogy: „Világoskodjék világosságuk az emberek előtt, hogy lássák jótetteiket és dicsőítsék az Atyát, ki a mennyekben vagyon" (Mt. 5, 16.), ez a szerzetesi élet győzelmes stílusa!

A fogadalom napján nemcsak Istennek, hanem a szerzetnek is átadtad magad. És a szerzet családjának tagjává fogad. Istennel szemben vállalt kötelességed tehát nemcsak az Istenre, hanem a szerzetre is vonatkozik. Jó szerzetes csak akkor lehetsz, ha hittel nézed a szerzetet, és a szerzetben is, mindenegyes előjárói rendelkezésben is, a hivatást adó Isten szándékait látod. A szerzet ennek fejében édesanyai szeretettel gondoskodik rólad. Egészségedben, betegségedben, öregségedben ott áll melletted, hogy támaszkod, vigasztal és erősítőd legyen. Halálod után is szerető imáját nyújtja feléd a testvérek imájában. Ha soha senki meg nem emlékeznék rólad, ő el nem felejt.

Nagy és szent kötelességed hallatára rádöbbersz gyengeségedre és feltör lelkedből a bizalom sóhaja: „Benned bízok az én lelkem Uram és meg

nem szégyenülök". Aki az Istenre épít, nem csalatkozik. Csak építsen és hordja a követ napestig, így épül fel Isten temploma a lélekben!

A fogadalomtétel után menni kell. A novitiátusi puha fészekből ki kell röpködni a szárnyanőtt flókáknak és meg kell birkózniok esővel, széllel, zivatarral. Új fészekbe szállanak, hol a régi fészekben gyűjtött meleggel kell feléleszteniök az élet agyonhajszolt, csapzott szárnyú madárkáját: önmagukat és másokat... Adniok kell úgy, hogy ez az ajándékozás ne szegénnyé, hanem gazdaggá tegyen. Nagy művészet, de ide kell feldolgozni magunkat, mert különben kifogyunk és szárnyunk ernyedt lesz, nem bírunk felszállni a tökéletesség magaslatára.

A hármas vártorony.

A szent szövetségben hármas fogadalommal kötöd majd magad az Istenhez és ezen hármas fogadalom útján leszel szerzeted hajójának is örökös tagja.

Ez a három fogadalom olyan, mint a régi vártornya: messziről fölhívják rád az ellenség figyelmét, de a legerősebben védekezhetsz is mögölük a támadások ellen. Ahogy őrzöd majd e hármas falat, úgy fog Isten is megőrizni az örökéletre.

A legjobban, a legszigorúbban, tudod, melyikre vigyázz? Arra, amelyikre ez van írva:

engedelmesség.

A szerzetesi életnek ez az alapja, megőrzője és koronája. Ez a kormánylapát, mely az anyahajónak, a nagy szerzetes-családnak irányt, biztonságot ad. E nélkül nem tudnánk vihart állni, jéghegyeket, zátonyokat kerülni.

Nagyon nehéz mindig azt tenni, amit más parancsol és mindig úgy, ahogy az előljáró, a szabály kívánja. Csak a mindennapi, mondhatnám, a legkisebb áldozat: a napirend megtartása milyen áldozatot kíván! Felkelni, mikor szól a csengő, hallgatni, mikor beszélni szeretnék, lefeküdni, mikor éppen rádiót szeretnék hallgatni vagy valami érdekeset olvasni. Azután mindenre engedélyt kérni, akárhová megyek, bejelenteni. Ez mind beletartozik az engedelmesség erényének a gyakorlásába.

Akaratunk lemondásával mintegy önmagunkról mondunk le. És ez a legnehezebb. A világban, a családban is kell engedelmeskedni, de nem ilyen kötött módon. Ez a fogadalom a legérdemszerzőbb és a legerősebb védőbástyánk is. — Ha teszem, amit mondanak, amit szabad, amit megengednek, biztos lehetek, hogy jó úton járok.

Az apáca nem tesz szemrehányást sem önmagának, sem másnak, hogy miért ide helyezték, vagy oda, máshol jobb lett volna, több fizetéshez jutna? Légy nyugodt, nálunk a felelősség mindig az előljárón van, ha ő nem oda állít, ahova leginkább kíván a szerzet, vagy a saját lelki, testi

hasznod. Tehát nem kell aggódnom, én engedelmeskedtem, az én részemét betöltöttem, a felelősség az előjáróé.

„A legkisebb és a legutolsó” munkát is szívesen vállalom, mert a szerzet egyformán jutalmazza tagjait és a mosogatást is lehet olyan tökéletesen és olyan „fényes sikerrel” végezni, mint egy magasszínvonalú előadást, mert a lélek átütő ereje mindennél nagyobb. Ha egyáltalán áll, hogy boldogságát mindenki magában hordja, akkor elsősorban a szerzetesnőkre vonatkozik e törvény.

A fogadalomban hozott áldozatot nem mindig érezzük, hanem megszokjuk és szinte második természetünkkel válik, de ez az értékéből mit sem vesz el. A lélek úgy beállítódik az áldozatra, hogy örömmel vállalja és azután már maga az elfogadás adja az örömet.

Szegénység.

A szegénység fogadalmának megtartása nem a szükséges dolgok hiányában, azok nélkülözésében, hanem a meglevők feletti rendelkezési jog megvonásában áll. *Mindenem van és még sincs semmim*, mert a rendelkezésemre bocsátott tárgyaknak csak élvezője és nem birtokosa vagyok.

Gondolod — az nem baj, csak legyen mindenem. — Igen ám, de mindent külön kell kérned az előjárótól, a varrótútól kezdve egészen a szerzetesi ruháig. S azután nem is kap meg mindent az ember, meg nem is olyat, mint amilyet szeretett volna. Ezekről nem oly egyszerű ám lemondani.

Látod, a szegénység fogadalma is sok lemondást kíván, de *ez a fogadalom biztosítja szabadságunkat is*. Nézd a világiakat, közülük mily sokan rabjai a pénznek, vagyonnak!

A női lélek valami megmagyarázhatatlan erővel vonzódik a szép felé. S ezt olyan nehéz megtagadni néha. Egy szép vázát, vagy valami kedves díszet milyen szeretettel, mennyi gyönyörűséggel rakosgattok. Nekünk nincsenek herendi porcellánjaink, drága csiszolt vázáink, csak a szükséges és az is egyszerű.

Tisztaság.

Ennek a fogadalomnak a megtartásáról már helyesebb felfogásuk van a világiaknak, mint az előbbi kettőről, de igazi gazdagságát, szépségét nem igen ismerik.

Ne gondolja senki, hogy a tisztaság fogadalmának vállalása menekülés a családi élet áldozatától! Nem, hanem éppen az áldozat keresése egy magasztosabb, nagyobb, felsőbbrendű eszményért. Áldozatvállalás a lélek győzelméért, a szellem felsőbbrendűségéért.

A krisztusi szüzesség lelkét gyönyörűen határozza meg dr. Schütz A.: „Eszmék és eszmények” című munkájában. „Mélységes, megilletődött tisztelet Isten nagy teremtő gondolata, az egészséges egyéni természet és a szociális életfeladatok iránt, hős odaadás „küzdeni erőnk szerint a legnemesebbekért”; föltétlen elszántság úgy járni Isten közvetlen szolgálatában, hogy sem éretlen

kíváncsiszkodással, sem rejtett vágyakozással, sem felelőtlen és felületes kacérkodással nem néz át abba a kertbe, amelytől szent fogadalma kerítése választja el."

Ime, ezt jelenti számunkra a szüzesség fogadalma, és ezért érdemes maradéktalanul, ingadozás nélkül az Úr Krisztusnak, mennyei Jegyesünknek szolgálatába lépünk. De ugyanez jelenti azt a hatalmas feladatot, amely mindnyájunknak kötelesség: Isten akarata szerint beállítani magunkat egészen a lélek szolgálatára, magunkban és másokban.

A hajó, a kormányos és te.

Sokszor eltűnődtem magamban, mikor a Dunán úszó, „sleppes” hajókat láttam, amint a vízbe merülve hatalmas hullámokat vernek és biztosan úsznak, haladnak az ár ellen is, ha kell.

Gyere, most tágítsuk ki a Duna medrét beláthatatlan tengerré és a kis dunai hajók helyett képzeletben építsünk úszó palotákat, mint a Conte-Verde, vagy mint a nemrégien elesett „Hood” és a halálmegvetéssel küzdő hős „Bismarck” volt.

Valahogy így képzelem el a szerzetesi életet is. Minden szerzetnek van egy hajója. Mégpedig amilyen a szerzet, olyan a hajója is: személyszállító, csatahajó, bűvárnaszád, teherszállító, mentő stb. úgy, ahogy azt a szerzet rendeltetése kívánja.

Kisebbek, nagyobbak, újak vagy régiek; gyorsabbak, lassúbbak.

Figyelj csak, valahol fenn a messzeségben láthatatlan mikrofón előtt ül a Nagy Király. Minden fehér zászlós hajónak parancsnoki fülkéjében égi rádiósfülke, mely közvetíti a Szentlélek üzenetét az ima hullámhosszán. S a kormányos a hét ajándék mennyei antennáján keresztül felveszi ezeket az égi hangokat és ezek utasítása szerint ítél, parancsol, vezet és dönt.

A szent szövetség megkötése után *Te is föllépsz egy nagy hajóra, mely egyik női szerzet nevét viseli* s ott egész lélekkel, egész szívvel kell szolgálnod nemcsak a láthatatlan Királyt, hanem a szerzetet is.

És e hajón szerepet kapsz. Eleinte a „közkatona” szerepét, és ezzel az egyszerű munkák napszámát. Korod, rátermettséged, érdemed később „tishti rangra” is emelhet, bár nálunk a „rangfokozat” nem cél!

Jó, ha már most imával és áldozattal megvásárolod magadnak az élő hit erejét.

Jönnek majd olyan parancsok is az előjárói fülkéből, amelyek váratlanul érnek s áldozatot követelnek. Ilyenkor erősítsen a hit ereje, hogy az előljáró szavában az Isten szavát, akaratát és parancsát lásd.

Úgy a szerzet, mint a Te életed picinyke hajóját láthatatlanul az Isten, látható módon pedig az előljáró kormányozza. A legmagasabb helyen a főelőljáró ül, ő látja és tudja legtisztábban a szer-

zet ügyeit, érdekeit, hozzá futnak be a fiókházak vezetőinek jelentései.

A munka nem állhat meg, a harcot folytatni kell, ha a hajót tovább akarjuk vezetni. A régi munkás helyett talán majd Téged fog kiszemelni a kormányos új munkásnak. Lehet, hogy éppen onnan, ahol a legjobban érzed magad, vagy ahol még egészen meg sem szoktál s már menned kell tovább. Mindegy, a hajónak, a szerzetnek érdeke ezt kívánja. Az előljáró megkapta az égi rádiós üzenetet, ő csak továbbítja, ő a felvevő- és a leadókészülék egy személyben. Neki parancsot kell adnia, neked pedig engedelmeskedned kell még akkor is, ha minden ötödik, vagy akár mindenik évben kapsz egy úti kártyát.

Feleleted csak ez lehet: Az Isten és a szerzet áldozatot kíván tőlem az előljáró útján, megyek.

Igy fog majd lassan kialakulni szerzeted, előljáród és lelked között az a harmónia, amelyre minden egyes szerzetesi léleknek szüksége van, ha életét boldogan, megelégedetten akarja a szerzetben leélni.

A küzdőtéren.

Ima van. A csengő ijedt hangon berreg. A műtős szolga riadtan kiáltja a telefonba: „Kérem a műtős nővéreket gyorsan a műtőbe! Gyomorperforált.” Az ima végét már csak az instrumentálásnál lehet elmondani, de nem szóval, hanem a munka felajánlásával.

Az élet ez: egyik a műtőbe, másik az iskolába, szegényházba siet, rohan. A vágató élet vad irama belesüvít a templom szentélyébe is és menni kell vele. Régen vége annak a szép időnek, amikor a nővérek nyugodtan imádkozhattak, hímezhettek és lelkük többet foglalkozhatott az égiekkel, mint a földdel.

Ma azonban már más a helyzet. Életünk anyagilag is nehezebbé lett. Ma nem tesznek alapítványt, és a régiék elvesztek. Kezünk keserves munkájával kell fenntartani intézményeinket, iskoláinkat, önmagunkat. A rendi tagok utánpótlása és a munkában megrokkant testvérek eltartása nagy gondként nehezedik vállainkra. Az Isten ügyének előbbrevitelén kívül még ezekért is kell dolgoznunk és ma csak úgy lehet fenntartani magunkat, intézményeinket, ha versenyt futunk a megélhetés, a pénz vad futárjával.

Nehéz, nagyon nehéz, felőrli az idegeinket, nincs elég időnk a lelkünknek élni, mert sokan s mégis kevesen vagyunk. Lelki életed virágborulása és termés hozatala azon fordul meg, hogy hogyan tudod az élet, a munka vágató csikóját magad alá gyűrni és futni vele az Isten felé. A győzelem titka: mindent Istenért! Egész lélekkel, fenntartás nélkül magadat egészen kiüresítve és elfeledve, mindig csak egyet szem előtt tartva: több életet akarok!

Az előírt napi lelkigyakorlatokon kívül ritkán akad idő a magánajtatosságokra. *A munkát kell imává változtatnod és az élet minden megnyilvánulását*

nulását kell hittel nézned: ez az örökélet megnyerésének a titka. Dolgozni, tanulni, képezni magad. Éltrevalónak, sokoldalúnak, nagytudásúnak, szakképzettnek és imponáló jellemnek kell lenned Istenért, szerzetedért.

Azonban el ne felejtsd: „Minden kultúrának a lelke a lélek kultúrája.” Mit, ezt egy apáca elefelejtheti? Sajnos, el, a nagyravágyás és feltűnővágyás ördöge belopakodhat oda, ahol az alázatosság krisztusi erénye nem üt maradandó lakást.

„Alázatosság, brr... én önérzetes ember vagyok”. Ki mondja, hogy ne légy az! A gőg és az önérzet között legalább is annyi a különbség, mint a gazság és igazság között. „Aki magát megálázza, felmagasztaltatik.” Az igazi nagyok mind alázatosak, mert az alázatosság a gyökere a többretörekvésnek, ami viszont a naggyálevésnek alapköve.

A küzdőtéren érhet még egy másik nagy támadás is: a *megszokottság elernyesztő*, kedvetlenítő golyózápóra. Ezzel is meg kell majd küzdened. Halálos sebet ritkán üt rajtunk, de nagyon sok lelket megbénít a magasabb élet útján.

Szürke malom az élet. Forog, forog minden változatosság nélkül. Egyik nap olyan, mint a másik. Mi nem iktatunk a fárasztó hétköznapi programjába színházat, zsúrt, csónakázást X-szel, strandot, sétákat, gondtalan ábrándozásokat. Nincs szükségünk rájuk, és ezért nem is igényeljük az ilyesmiket.

Ebből áll a hétfő januárban és ebből fog állni

évek multán is: Korai kelés, hosszú imádság talán hideg kápolnában, azután dolog és dolog — és ez így van végig, egészen a sirig. A pirosbetűs napok hoznak egy kis változatosságot, melynek öröme főleg lelki. Ember az ember. Néha bizony el-elhagyja magát és a lelki feszültségből és figyelmességből, melyet a komoly lelkiélet kíván, kizökkenti a fáradság érzése, a betegség vagy egyáltalán az emberi gyengeség. De a tempót szigorúan tartjuk.

Nem szabad engedned. Köd ellen, fagy ellen a lelkesülés, örömhajlás napsugarát kell alkalmaznod. Aki apáca akar lenni, annak Istenért minden áldozat árán lelkesednie kell. S főleg a fárasztó munkában kell meglátnod és folyton látnod az Örök Tevékenységnek, Istennek szépségeit. Igazán krisztusi léleknek gyönyörűség a munka.

Ilyen és hasonló támadások érhetnek a munkatéren a noviciátusi puha fészek után. *Mielőtt döntesz, előre le kell számolnod ezzel is, előre ki kell kovácsolnod a védekezés fegyverét, hogy a támadásra tudj azonnal visszaütni.*

És ha nem is fogott meg egészen Krisztus, azért jó tudnod ezeket. Mindjárt másképp ítélsz, ha látod, hogy pl. egyik kedvesnővér ma nagyon mérges, türelmetlen. Az élet agyonhajszolta s most fáradt, még a légyzúgás is izgatja.

És akkor sem fogsz megbotránkozni, ha néha

siető, egészen közömbös arcú nővér áll, talán édesanyád halálos ágya mellett. Ólmos eső hullott a lelkére, nála most minden szürke és ködös. Már ez a 112. halottja, kinek szemét lefogja. Belefáradt a részvétbe, mert ember. Menekülni nem akar, mert állni kell a vártán. És áll, bár belefáradt már az őrtállásba.

A kedvesnővér

az utcán.

A kocsivezető erősen csenget. Összerázkódom. Félek és idegennek érzem magam ebben a vásári zűrzavarban. Úgy érzem és látom, hogy mindenki engem néz. Mit néznek rajtam? Félek a szemüktől. — Így gondolkoztam, mikor mint kedvesnővér először róttam a síma pesti utcát, egyedül, az iskolába menve.

Később megszerettem, barátságot kötöttem az utcával, az emberekkel. Olvasni tanultam a „lélekablakok” mögött, bent a lelkekben. — A szem a lélek titokzatos tükre — és ezen keresztül beszélgettem, ismerkedtem a járókelőkkel.

A villamos tele volt munkásemberrel. Nem féltem tőlük, közéjük ültem, bár jó módút láttak bennem s ki akartak nézni soraikból.

Szegények, csak az utcáról ismerték a fátyol védettjeit és azért engem is a kevésmunkájú, gondtalan-szerencsések közé soroztak. Pedig a mi kezünk is kerges a munkától és mint ők, mi is az Isten szegény munkásai vagyunk.

Szívem szeretetmelegével küldtem imámat az Úrhoz: Atyám, tedd gazdaggá őket kincses kegyelemben és fogyhatatlan erőben!

A villamosmegálló végén egy hathengeres Mercedes-autó lassítja a tempót és megáll. Őri öltözetben, vasalt külsővel, de — látszik rajta — gyűrött lélekkel ugrik ki autójából a pénzkirály. Nem beszélt hozzám, csak a szemén keresztül. Levegőnek nézett, mert az apáca talán nem is ember az ő szemében. Futólagos tekintetére egy őszinte fohással feleltem: Őr Jézus, légy a királya, Te!

Észrevettem, hogy az utcasarkon falusi néni mereven tekint rám. A jószág tündére súgdosott fülembbe, felé tartottam, megszólítottam:

— Valamit keresni tetszik? Szívesen megmondom. Úgy láttam, kérdezni akart a néni.

— Nem, csak az én leányom is apáca a feketéknél, éppen olyan idős lehet, mint maga.

Meleg lett a szívem, hiszen rokonom ő nékem. Leánya, aki ugyan a feketefátyolos seregben áll, édes testvérem. Lám, jól megtanultam a lélekben-olvasást, kiolvastam lelke gondolatát: valakit keresett bennem.

Más alkalommal egy kiválóan ápolt, előkelőnek látszó hölgygel találkoztam a villamoson. Kezében regény, de engem nézett. Ez volt a legnehezebb olvasási lecke. Egész úton farkasszemet néztünk. Sajnálat is és megvetés is égett a szemében. A sötét rajzok mögött azonban még volt valami. Sokáig néztem s egyszer megértettem: iri-

gyelte a szememben égő örömet s azt a vakító fehér liliomot, amit ő már talán régen eltékozolt. Keményen álltam a tekintetét és kacagni szerettem volna, hogy a boldogságomat kicsit megérezze. Nem bírta sokáig, zavarba jött, pirulva dacosan elfordult és látszólag regényébe temetkezve lelkiismeretének piciny csengőjét figyelte... Szívemből sajnáltam őt.

Sietve mentem az utcán. Idősebb, finomvonású hölgy jött velem szembe. Kedvesen mosolygott és megszólított. Régi nővérismerőse után érdeklődött, mert amint mondta: „ilyen kedves nővéreknél jártam iskolában.”

Jól esett látnom az előkelő külső alá rejtőzött előkelő lelket. Valahogy úgy éreztem, hogy az igazi finomságot, a szívbeli boldogságot tőlünk tanulta, amikor mint kis gyermek, imádkozni látott bennünket.

Látod, hányféleképp nézhetnek minket, akik nem ismernek, vagy ismernek?! Mi pedig mindnyájukban testvért látunk

az iskolában.

Az iskolán keresztül már jobban ismernek bennünket. A sok gyermeklélek megérzi, hogy a kedvesnővér melegsívű ember és egyetlen gondja az a sok gyerek, akik előtte a padban mosolyognak.

Itt már otthon vagyunk. S ha néha nehéz, fárasztó is a megszokott óra, de ha egyszer az Úr

**a tanítást kitörölné napirendünkben, lelkünk bele-
sírna.**

Mosolygó gyémántok a gyermekszemek, s mikor látom, hogy gyöngé szavaimra fényesebbek lesznek, örömtűz gyúl ki lelkemben. Az élet, a tanítás, a fáradság minden gondja elvész, és csak egyet érzek: ezek az anyémek, anyjuk mellett anyjuk lettem én is, lelkem örömtűze mellett most felmelegednek. Ezek azok a percek, amikor a lelkük befogadóképessége tágul, és az elhintett magvak azonnal életre kelnek.

Bár sok ilyen órát adna az Isten, mert ezek kegyelmi percek és a tanárnő helyett többet beszélné a nővér, a nevelő!...

Ha hív az Úr, készülj erre a hivatásra, mert egy egész osztály lelkiisége függ tőled. Ők belőled élnek és majd rólad vesznek példát.

Ha reggel vígan lépsz hozzájuk, ők is mosolyognak. Ha Krisztus életét éled, ők is azt másolják életed nyomán. Ha szeretetet viszel, ők is azt adnak neked, az Egyháznak és az Úrnak. Fátýolodtól többet várnak, s ha ezt a többet nem adod meg, szeretetük kihal irántad.

Néha tanárrá válunk, pedig ez nagy kár. A zárdaiskolák vonzóereje csak addig tart, amíg iskoláinkban a tanár helyett kedvesnővérek tanítanak. Hála Istennek, még azok tanítanak.

Iskoláink többletét éppen a „kedvesnővér” adja, hiszen szaktanárok, képzettek a világban is elegenden vannak. Lehet a tudást, a szakképzettséget

harmóniába hozni a nővérrel s ha e kettő egybeforrt, kialakul az igazi művészember, aki márvány helyett lélekben alkot remeket, jellemet.

a kórházban.

A legmélyebb barátságot az emberek itt kötik velünk. Barátaink két táborban állnak: az élők és holtak birodalmában.

Jóbarátok mind, hisz mindent odaadtunk nekik: munkánk, szeretetünk, áldozatunk. A beteg megérzi, hogy lelkünk egy-egy darabkáját kapja, mikor gyenge testén keresztül lelkét nézzük és hogy az önzetlen szeretet úz, hajt a munkára, a szolgálatra, — egész az összeroppanásig.

A betegek tudják, hogy mit jelent egy éjjel sok-sok csengőszót kielégíteni, roskadó térdekkel, agyonhajszoltan párnát simítani s egy pohár vizet adni.

Ők tudják rólunk, hogy hősök vagyunk a türelemben, mert 30—40 beteg ember kívánságát lessük és apró kedvteléseiket kielégítve, magunkat feledjük s áldozat oltárára tesszük.

Dé a legszebb himnuszt nem ők mondják rólunk, hanem a megholtak, kik a mi közreműködésünk útján most az égben vannak.

Hány és hány halálhörgést hallgattunk már végig s mikor a halál hideg verejtékét kendőnkkel törülgettük, imádságos lelkünk kegyelemért könyörgött küzdő testvérünk számára.

A mennyei beérkezettek hálás szeretettel továbbsegítenek a harcban és egy-egy Istennel

megbékélt lélek segít bennünket, mikor másik beteg testvérünk lelkéért fohászkodunk. Néha csodával határos megtéréseket látunk és köztük nem egy húsz, harminc, ötven éve bűnben élő lelket vezetünk vissza az atyai házba.

A szerzetesi élet legáldozatosabb, legnehezebb útja az ápolás. A legtöbb megaláztatást, kísértést itt kell végigharcolni, de aki hittel járja, így szól a költővel:

„Be jó, be jó, hogy sokszor járok erre,
Áldott komolyság hull az életembe.
Az imám itt szép sirályként szárnyal:
Barátkozom a jéghideg halállal”.

(Városi I.: A Kolos-kórházban. Vigilia, 1939. szeptember.)

A fátýol fehérségért.

A kísértési idő mindenki életében nehéz, de különösen nehéz az apácaéban. Ezzel is le kell számolnod most, rövid szoknyában és nem fátyolosan. Számot kell vetned magadban azzal, hogy tíz év múlva is kerülhet eléd egy férfi, aki szívedet-kezedet kéri majd a családalapításhoz. Az apáca nincs üvegszekrénybe zárva és vér helyett sincs víz ereiben. Nem kell megbotránkoznod és minden apácáról a következtetést levonnod, ha meghallod, hogy egy kedvesnővér, kit te ismertél, férjhez ment.

Igaz, rút és jellemtelen dolog Krisztust el-

hagyni, esetleg Vele az örök boldogságot is és a jegyesi koronát, amely a harc után várt volna reá, könnyelműen eldobni. De tudod, miért történt meg vele? Nem volt óvatos. Krisztushoz való hűségünk megőrzésének imádság után legfontosabb eszköze az óvatosság. Csatát nem lehet veszíteni, ha nem megyünk csatába. Hiába bókol, hajlong valaki, ha én nem hajlongok vissza. Legföljebb fölényesen mosolygok és az arcomról leolvashatja: már elkéstél vele. Az apácának olyan gyönyörű bókokat tudnak mondani, mint senkinek, de — csak ha ő is akarja. Néha komolyan, legtöbbször azonban csak azért, hogy „megégesék.” És ezt nem szégyellik nyíltan is kimondani, mikor látják, hogy „nem fogott tüzet.” A baj csak az, hogy ezt nem az illetőnek mondják, hanem a háta mögött. Szembe csak így: „Kedves Nővér, olyan szép és olyan fiatal, miért lett apáca?” Ez a kezdet, azután majd sajnálják, hogy nem ment férjhez és végül már megállapítják, hogy ez egyenesen vétek, és férjet kínálnak.

Bizony ilyen és hasonló bókokban is lehet részed a szent fátyol alatt, különösen, ha kórházba kerülsz és állandóan férfiak közt, mondjuk, férfi-osztályon működöl.

A szívedet nem lehet kidobni, csak felajánlani Krisztusnak, aki azonban csak az örökkévalóságban veszi át Tőled, addig neked kell rá vigyázni!

Megijedned azonban nem szabad. Ezt a harcot is meg kell harcolni! Ragyogó példák mutatják: Boldog Margitok, Szent Katalinok, Kis Szent Te-

rézkék, Bógner Máriák és a sok százezer élő példa, akik igen is birják a harcot és ki tudnak tartani Krisztus mellett. A természetes életadási ösztönöknek megvan az Istentől kapott bölcs és csodálatosan szép rendeltetésük a házasságban, nekünk sem lehet kiírtani, hanem a természetfölötti élet magaslataira kell emelni. Ne gondold, hogy ez nem lehetséges. Segít az Isten kegyelme. És egyébként is, nem kíván tőlünk az Isten olyat, ami kárunkra lenne vagy amit meg ne tudnánk tartani.

Szeretni akarsz? Itt van szeretetenednek legmélőbb tárgya, Krisztus. Életet akarsz adni? Vidd a hit sugarait, a szeretet melegségét a lelkekbe és új életet szülsz e bűnös világra. Nem kiírtani a természetet, hanem gát közé vonni és beállítani az istenszolgálatba! Ez az egyetlen megoldás.

A kereszten.

Az apácaélet másik nagy problémája, a megáláztatás, amelyre szintén fel kell készülnöd. A jó Isten olyan bölcsen rendezi ezt el, minden nővér átesik rajta. Számíthatsz rá, hogy téged sem fog megkímélni, ha idekerülsz. S úgy-e, jó ezt is előre tudnod. Legalább senkinek sem mondhatod, hogy Te erről nem tudtál, és hogyha ezt tudtad volna, nem is jöttél volna közénk.

A keresztet hordozó és megváltást készítő Úr Krisztus megengedi, hogy választottjai szorosan

a nyomában járjanak. Jegyezd meg, ez kitüntetés! Előljáród félreismer, valamelyik nem tisztán látó társad komoly hibával vádol, — s mivel az ember itt is ember marad, — megtörténhetik, hogy úgy hurcolják körül nevedet a szerzetben, mint tatárjáráskor a véreskardot.

Ilyen és hasonló keresztetek várnak rád. És mikor önérzetedet, tetterődet a legerősebb mellőzés, megnemértés éri és zúgó árként tombol végig lelked portáján, tudod, mire gondolsz? A szélre. Amint a szél tisztítja és felüdít a levegőt, úgy tisztítja lelked levegőjét az Úr a szenvedések által. Fel akar rázni Isten a bűzgóbb szolgálattételre. Hőst akar belőled faragni a szenvedések éles vésőjével. Egyszóval: azt akarja, hogy minél előbb és minél tökéletesebben kialakuljon benned a teremtető Isten arca és légy „alter-Christus”, Krisztus képmása.

Mielőtt rálépsz a több élet útjára, vess számot ezekkel is. Hát nem több életet akarsz? Kinek van és kinek lesz több élete? Ki kényelmesen, üvegházi növény módjára nő fel, vagy akit tölgyfává edz az élet küzdelmes harca? „Földöncsúszó féreg akarsz lenni vagy mint a sas nekilendülni a tiszta magasságnak?” (Tóth T.)

A szerzetesi életút csúszós kanyarain át kell menni minden léleknek!

Van, aki sok imádsággal, nagy alázatossággal és óvatossággal átrepül ezen a kanyaron.

Van, aki elesik és bűnbánó lélekkel újra kezd és szeretete nagyobb lesz, mint az előbbié.

Szomorú, vannak olyanok is, kik csúszva mennek tovább, ezek a zárdák nagy lelki tehertételei. A félszívűek, a megosztott életűek, az örök lázongók és elégedetlenkedők. Fertőzik a csendnek Istent lehelő levegőjét. Meghasonlottak és boldogtalanok lesznek, mert Krisztus nem elég nekik és az Isten akarata nincs harmóniában az övékével.

S végül jönnek, akik nyíltan felbontják szent Szövetségüket. Ezek majdnem jobbak az előbbieknél. Számadásuk nagy lesz ugyan, mert életszámájuk kiegyenlíttelen marad, mivel hivatásukat, az Isten szemében legnagyobb fizető pénzegységet, könnyelműen eltékozták. De legalább voltak annyira következetesek, hogy a megkezdett úton végigjártak. A jó Isten legyen hozzájuk is irgalmas!

Készülj a nagy csatára! Ultesd a lelkedbe az Isten akarataiban való megnyugvás és a keresztviselés szent erényeit. A megaláztatások nehéz óráiban ez lesz majd legfőbb támaszod. Sohse feledd, életünk az áldozatra épül, mert a Keresztrefeszítettnek vagyunk követői. Hőserő sugárzik az Úr Krisztusból! Példát adott a megaláztatások elviselésére. Amikor a szenvedés, a kísértések nehéz óráit éled, Ő Téged figyel, vergődő, küzködő gyermekét. És az Ő tekintete mindig erő! . . . Ha Isten velünk, ki és mi ellenünk!?

Mi van még odabent?

Azt már látod, hogy sok nehézség vár a zárdában a lélekre, de ne ijedj meg, mert a szerzetesi életben nemcsak munka és kereszt, hanem öröm, tréfa, játék, vagy ha tetszik, sport és szórakozás is van.

És hogy milyen nagy fontosságot tulajdonítanak ennek, azt abból is megítélheted, hogy minden szerzet szabályaiban közös felüdülési óra van előírva, amelyet mindenkinek szigorúan meg is kell tartani.

Ilyenkor aztán se vége, se hossza a tréfának, huncutságnak, és ha csengő nem jelezné a végét, talán még a hajnal is ott találná a szórakozókat.

Van játék, sport, ének, zene, vidámság, amennyi csak kell. Néha a napi eseményekből olyan tréfát csinálnak, hogy akár a színházban is felléphetnének. A sok testvér között akad zenész, énekes, humorista, és egyiknek a jókedve magával viszi sokszor az egész közösséget.

A nővér-nappali, amire ez a komoly szó van írva: clausura, oázis a munkában, gondban, küzdelemben elfáradt lelkeknek. Ez a kis vagy nagy szoba az otthon képviselője. Itt találkoznak mindnyájan, előljáró és társ, tanárnő és konyhás nővér, fiatal és idős, itt mindenki egyformán testvér. És ez a szó kapcsolja őket össze a szeretetben. A nappali szobában oldódnak fel azok a bi-

lincsek, melyeket a munka gondja, a lelkiélet harca a lélekre rak.

De a természet szépségei sincsenek elzárva a szerzetesnőtől. Séta, kirándulás mindmegannyi kedves felüdülés, mely a többi öröm és élvezet mellett a testvéri szeretetnek is nagy ápolója.

Így múlnak a napok, hetek, az évek a szerzetben. Mert hát a szerzetesi életnek van sok gondja, keresztje is, de van sok nemes öröme és szórakozása is. És ennek így kell lennie, ezt a jó Isten is akarja. Azonban úgy a munkát, mint a szórakozást áthatja az örökélet gondolata. Minden arra megy, még a karikázás és a korcsolyázás is. Nem magáért az élvezetért, hanem a lélek felüdüléseért, és így állítják be ezt is az Isten szolgálataiba.

Tisztán, nemesen itt is szórakozhatsz, sőt a világban is ennek kellene a mértéknek lennie. A szerzetben a megkötöttség talán csak annyi, hogy nem akkor, amikor neked tetszik, hanem akkor, amikor a szabály és az előljáró megengedi. És így megy át nálunk ez is az áldozatba és így látod igazolva ezt az állítást: az apáca egész élete az áldozatba van beépítve.

A mi boldogságunk.

Nehéz szavakba önteni, ezt a boldogságot csak érezni, átélni lehet.

Boldogságunk és örömünk legmélyebb titka a

tiszta élet. A bűn béklyóiból vagy a természetkövetelte ösztönösségtől felszabadult lélek szent vágyódással röpül az Istenhez, és Ő szívesen lakozik az ilyen lélekben.

A napi szent áldozás kegyelmi perceiben egészen egyesülünk Vele. Ez a találkozás könnyíti az áldozat keresztjét s új erőt ad a küzdelemhez. Ez a találkozás forrása a mi tiszta életünknek is. Félünk a bűntől, félünk a hibától, mert ma eljött s holnap ismét eljön az Úr. Életünk folyója a hála és a vágy partjai között folyik. Délelőtt örülünk, mert velünk az Isten, délután örülünk, mert holnap eljön hozzánk az Isten.

Azután a megszentelő kegyelem hófehérségével is állandóan magunkhoz kötjük az Urat. Az Isten velünk, köztünk és bennünk. Felfoghatatlan nagy és szent valóság. Az Úrral megyek a kórterembe, az iskolába, a konyhába, és munkaközben, ha valami nehéz, ha valami fáj, csak egy pillanat, észre se veszi senki, egy fohász: „Uram jöjj, segíts, én nem bírom”. S az Úr segít, erőt ad, néha egészen csodálatosan. Minél többször fordulsz Hozzá, Ő annál hívebben, szeretőbben köt Magához. Ha elestél, az emberi gyarlóság köves, göröngyös útján kicsit vagy nagyon megbotlottál, Ő akkor is figyel, aggódik érted. Elég csak ennyit mondani: Uram, gyarló voltam, de tudod, hogy szeretlek.

Ez az Istennel élés megfizethetetlen, de ezt a boldogságot nem érti senki, csak aki átéli. Hogy ez így van, bizonyítja az a sok ezer és száz-

ezer lélek, akik mosolygva, mindig vidáman mennek a lemondás útján. Nekik az Úr Jézus mindent pótol.

Ehhez a benső, természetfeletti boldogsághoz még más is hozzájárul: a jól végzett munka öröme. A gyermekek között sok az öröm, ha kitárt lélekkel járjuk az életet s adni akarunk nekik sokat. Egy felgyógyult beteg hálája a mi örömünk is. Ha egy lelket a lelki halálból mentünk meg az örök életnek, örvendünk vele.

Ó, ha ezeket egyszer végigélnék a világi élvezetbe belefűt lelkek, vagy akár a világ tisztos örömeit Isten akaratóból élvező jószándékú, de a szerzetesi életet kívűről ismerő lelkek: nem mondanák többé sivárnak a mi életünket.

Egyszer valaki felírt egy képletes egyenletet:
 $X + Y =$ a boldogsággal; fejtse meg!

Gondolkozás nélkül megfejtetem: szeretet + megelégedés = a boldogsággal. És mondd, nincs igazam? ...

De mi a szeretet? Az áldozat legmagasabb foka. S mi az áldozatból élünk. Itt nem grammal vagy kilóval mérnek, hanem az áldozat fokával és erejével. Az Isten jó, nagyon jó. Minden kis áldozatot nagy lelki örömmel fizet.

De vannak a zárdában más örömök is. Igaz, nem szilszkin bunda, hanem talán csak egy kis apróság, amit a Jézuska hoz. Ez nekünk sokkal több örömet jelent, mint egy világi hölgynek a bunda. A szívünk gyermekded marad, a gyermeki lélek egyszerűségével tudunk örülni igazán, szív-

ből. Mert a tiszta szívben úgy terem az öröm, mint réten a búzavirág.

A boldogság másik tényezője: a megelégedés. Ezt így mondjuk: „Legyen meg a Te akaratod”. Aki megérti, mit jelent ez a mondat, az megnyerte az életboldogság főnyereményét. Hozzon az élet örömet, szenvedést, megaláztatást, — életdallamunk ez:

„Jó nekem, hogy kezéd kitapogatta,
Hol roskad a szív legjobban alatta,
Hol a legfájóbb, legjobban hol reszket,
S odacsókoltad lángoló kereszted”.

(Sik S. Jó nekem Uram.)

Elhiszed most már, hogy a boldogságot igazán nálunk lehet megtalálni? Mi nem a mának, hanem az örökkévalóságnak élünk és van egy titkos reménységünk: Krisztus, az örökélet Ura!

Emelt fővel.

Ha az apácákat a moziban vagy színházban megszemélyesítik, mindig lehajtott fejjel mutatják be őket. Krisztus jegyeseihez az alázatosság illik. Ez az első szerzetesi erény.

S most, mikor kis könyvemnek a végére értem, az Úr Krisztusra emelem tekintetemet és így, emelt fővel, de alázatos és hálatelt szívvel valom, és ha kellene, véremmel írnám ide szent meggyőződésemet: *életemet többre értékelem minden világi életnél.*

Több az életem,

mert életigényemet Isten fakasztotta, és mert ez meghaladja az átlagemberét.

Engem nem elégít ki békés, családi élet. Pedig ez is Istentől van.

Többet akarok!

Nem elégít ki állás, hírnév, ünnepeltetés. Ezek futólagos értékek.

Többet akarok!

Nem elég nekem vagyon, szépség, egészség, becsületes élet. Ez mind mulandóság.

Többet akarok!

ÉN KRISZTUST, AZ ÖRÖK ISTENT AKAROM!

Több az életem,

mert erőm az Isten és vele felülmúlok a mai modern élet minden erejét.

Csábíthat a gép, autó, az éjszakák neonfényes bárja —

Nem bír velem!

Hívhat az élet vad muzsikája táncra, borra, szerelemre, —

Nem bír velem!

Zúghat fölöttem és bennem az ösztönös élet vihara, —

Nem bír velem!

Több az életem,

mert már a mennyországos életet élelem!

Több az életem,

mert Krisztus Urunkért áldozattá lehettem.

Több az életem,

mert szeretetből élek!

Több az életem,

mert a test kötelékéből a lélek szabadságába jutottam.

Több az életem,

**MERT ÉN KRISZTUSNAK, A KERESZT KIRÁLYÁ-
NAK ÉLETÉT ÉLEM.**

TOBB AZ ÉLETEM,
MERT MAGÁBÓL AZ ÉLETBŐL ÉLEK!

Az én életigényem, erőm, vagyonom, mindenem:
a megfeszített KRISZTUS.

Büszkeségem az EGYHÁZ, melynek választott
munkaszolgálatosa vagyok!

Anyám a SZERZET, melynek hálás gyermeke
vagyok!

Reménységem az én KIVÁLASZTOTTSÁGOM,
melyért mindennap buzgón hálát mondok!

Dicsőségem KRISZTUS, akinek alázatos, tö-
rekvő, hűséges szolgálóleánya vagyok!

NAGYOBBRA HÍVOTT AZ ISTENI SZERETET.

Tudnivalók.

E rész megírásánál kézikönyv gyanánt használtam:
Dr. Scheffler János: A szerzetesi élet katekizmusa és
Dr. Schermann Egyed: Szerzetesjog c. munkákat.

A függelékben foglaltak egy részét a könyv egyes helyein is ismertettem, de célszerűnek láttam ezeket kategorikusan, röviden összefoglalni.

A szerzetbe való felvétel módja.

A felvétel korhatára az egyes szerzeteknél változik. Általában 14. évtől a 30. évig vesznek fel.

A jelentkezőnek felvétele előtt a következő iratokat kell beküldenie az illető szerzet előljáróinak:

1. Keresztlevél és bérmlási igazolvány.
2. Iskolai bizonyítvány.
3. Orvosi bizonyítvány.
4. Erkölcsei bizonyítvány (lakóhelye plébánosától.)
5. Ha kiskorú, szülői beleegyezés.

Ezeket az iratokat kívül az egyes szerzetek még más iratokat is kívánhatnak. Legjobb, ha a jelentkező először érdeklődik, hogy milyen iratok szükségesek a jelöltek közé való föl vételhez.

Ha valaki iratait beküldte, akkor a rendi előljáróság átvizsgálja és eldönti, hogy a jelentkező felvehető-e a szerzet jelöltjei közé. Az előljárók a jelöltek fölvetelénél nagy körültekintéssel szoktak eljárni, mert a felvétel úgy a szerzetre, mint az egyén életére nagyon fontos. Az egyházi törvénykönyv pontosan meghatározza, kik vehetők fel a szerzet jelöltjei közé.

A hozomány.

Az egyházi törvénykönyv megkívánja, hogy az egyes női szerzetek a belépőktől bizonyos összeget kérjenek hozomány fejében. A hozomány összegére és fizetési módjára az egyes szerzetek különféle kívánalmakkal lépnek fel. Általában véve, azokban a szerzetekben, hol szemlélődéssel foglalkoznak, mivel megélhetésük a munkájuk után nincs kellően biztosítva, magasabb hozományt kívánnak, mint a tevékeny szerzetekben. A karnővérektől is többet kívánnak, mint a laikáktól. A hozomány célja egyrészt az új tag képezési költségének fedezése, másrészt pedig, hogy kilépés esetén a nővérnek legyen valamije, és eltartása ne háruljon a zárdára. A hozomány egy részét vagy az egészet is bizonyos esetekben elengedheti a szerzet előljárósága. Pl. ha valakinek tanítónői vagy betegápolónői oklevele van. Ebben a tekintetben is jó fölvilágosítást kérni a szerzet előljáróságától. A hozományt a távozó kamatmentesen visszakapja a rendtől. (551. kánon.)

Kelengye és eltartásdíj.

A szerzet minden jelentkezőtől meghatározott számú fehérnemű-felszerelést kíván, amit felvételkor pontosan leltárba vesznek és ha a jelentkező a szerzetből távozik, teljes egészében vissza is kapja. Némely szerzet a kelengye értékét is beleszámítja a hozomány összegébe.

Amíg a jelentkező fogadalmat nem tesz, vagyis amíg kiképzési ideje tart, egyes szerzetekben eltartás fejében bizonyos havi összeget kívánnak. A novitiátusi évben már eltartási díjat rendszerint nem kell fizetni, de amíg a szerzetnek nem fogadalmas tagja, minden szükségletét a szülők tartoznak fedezni. Ez is egyes szerzetek szerint változik, sőt még egyes szerzeteken belül is különbözőképpen bírálják el a jelentkezők ilyen irányú ügyét.

A próbaidő.

A felvételre jelentkezők az egyházi törvénykönyv előírása szerint hat hónapig tartoznak jelöltek lenni. Az első próbaidő leteltével, midőn már a szerzet ruháját részben felvették, belépnek a második próbaidőbe, mely egy évig terjed. Mind a jelölt-idő, mind a novitiátusi év az egyes szerzeteknél változik az illető szerzet szabályainak, szokásainak előírása szerint. Egy évnél rövidebb azonban nem lehet, mert az egyházi törvénykönyv előírása minden szerzetre egyformán köte-

lező. Az idő meghosszabbítása is pontosan szabályozva van, tehát túlságosan meghosszabbítani sem lehet. A próbaidőt a szerzet anyagázában kell eltölteni a próbaidősnek és ebben az időben önálló munkakört nem tölthet be. Az ujoncidőben semmi olyan foglalkozást nem kaphat, mely a lelki élettől elvonná.

A szabályosan kitöltött ujonccév után a szerzet elöljárói az ujoncot vagy fogadalomra bocsátják, vagy ujoncidejét még hat hónapra meghosszabbítják vagy, ha alkalmatlannak bizonyul a szerzetesi életre, elbocsátják. A próbaidő alatt a jelentkező minden kötelezettség nélkül elhagyhatja a szerzetet, hozományát és kelengyéjét teljes egészében megkapja. A szerzet is elbocsáthatja, ha nem tartja alkalmasnak a szerzetesi életre.

A fogadalom.

A fogadalommal a szerzetes kettős lekötöttségét vállal magára: egyrészt ígéretet tesz Istennek, hogy a hármias evangéliumi tanácsokat megtartja és ezek által kötelezi magát a tökéletesebb életre, másrészt pedig átadja magát a szerzetnek, hogy az rendelkezék fölötte.

A fogadalom lehet:

ünnepélyes:

egyszerű:

csak örök.

ideiglenes vagy örök.

Régebben határozatlan időre is tettek fogadal-

mat, ma azonban a Szentatya a fogadalomnak ezt az alakját nem engedélyezi.

Az ünnepélyes fogadalmat tett nővérek kötöttsége a legerősebb. Fogadalmaik alól csak nehezen és nagyon kivételes esetekben kapnak felmentést. A három fogadalom ellen végzett cselekedet érvénytelenítő akadályként szerepel. Pl. ünnepélyes fogadalommal bíró szerzetesnő, ha fogadalmi alól nincs felmentve, nem szerezhethet vagyont, házasságot nem köthet, vagy ha köt is, házassága érvénytelen. Az ünnepélyes fogadalom mindig örök fogadalom, de a novitiátusi év után előbb ideiglenes fogadalmat tesznek. Hazánkban ünnepélyes örök fogadalmat csak két rend tesz: A Sarútlan Karmelita Nővérek és a Vizitációs Nővérek.

Az egyszerű fogadalmat tevő nővérek fogadalom elleni cselekedete mint tiltó akadály szerepel az egyes esetekben. Így pl. házassága érvényes akkor is, ha még fogadalmi alól nincs felmentve. Az egyszerű örök fogadalmat tevő nővérek vagy meghatározott időre, pl. 6 évre vagy előbb ideiglenes időre, s azután három, esetleg hat év multán örökre teszik le fogadalmaikat. Az egyszerű ideiglenes és örök fogadalom között lényegében különbség nincs, kegyelmi értéke, kötöttsége, amíg fogadalmi ideje tart, éppen olyan az ideiglenes fogadalmasoknál, mint az örök fogadalommal bíró szerzetesnőknél. Az ideiglenes fogadalmas, ha kikötött ideje lejárt, szabadon távozhat a szerzetből; az, akinek fogadalma nem járt le, csak akkor

hagyhatja el a szerzetet, ha fogadalmi alól felmentik.

A fogadalom bűn terhe alatt kötelez s ha valaki pl. engedély nélkül pénzt költ el, még akkor is, ha az egyenesen az ő személyének szólt, a pénz mennyisége szerint még halálos bűn is lehet. Az a szerzetes, aki tisztasági fogadalma ellen vét, nemcsak az Isten VI. parancsa ellen vétkezik súlyosan, hanem szűzességi fogadalma ellen is.

Amíg a fogadalom minden szerzetest bűn terhe alatt kötelez, addig a szerzet szabályai bűn terhe alatt nem kötelezők, hacsak azok mulasztása vagy elhanyagolása nem származik valamilyen bűnös okból.

A nővérek rangfokozata.

A régi szerzetekben a nővérek két osztályt alkottak; voltak: karnővérek és laikák. A férfiszerzetek a XI. században vezették be a laikus testvérek osztályát, valószínűleg innen vették át a női szerzetek is.

A karnővérek imával, kódex-másolással, kézimunkával foglalkoztak, a laikák pedig a házimunkát végezték. Sok gazdag főúri leány magával vitte otthoni kiszolgálóját, s innen ered a laikus nővérek osztálya. Az így alapított szerzetek ma is megtartják e szabályzatukat s az egyszerűbb, kevesebb tehetséggel bíró jelölteket laikáknak, segítő nővéreknek veszik fel.

Az újonnan alakult női szerzetek nővérei csak

egy osztályt alkotnak. A szerzetes családban a nevelő-tanító és a házi foglalkozásban alkalmazott nővér között nincs különbség.

Lelki kincsekben egyformán gazdagodhatnak a nővérek akár karnővérek, akár laikák. Amint a test csak akkor egészséges, ha minden kis része összhangban van és elvégzi a kiszabott feladatot, úgy egy szerzetház is akkor működik jól, ha minden tagja egész lélekkel végzi a maga munkáját.

A szerzetek kormányzása.

A szerzeteket két nagy csoportra osztjuk kormányzás szempontjából: központi kormányzással bíró szerzetekre és önálló testületet alkotó szerzetekre.

A központi kormányzással bíró szerzetek élén az általános főnöknő áll, akinek a szerzet mindenegyes előljárója és alattvalója alá van rendelve.

Ha a szerzet több országra terjed és az egyes országokban megfelelő számú házuk és rendtagjuk van, külön tartományt alkothatnak. A tartomány élén a tartományfőnöknő van.

Egy-egy szerzetházat a helyi előljáró kormányoz a szabály, a tartomány-, illetve az általános főnöknő utasításai szerint.

Az önálló szervezetű szerzeteknek minden egyes háza teljesen független ugyanazon szerzet másik házatól. Egyetemes főnökük ugyan van, de jogai nagyon korlátozottak.

Minden zárda engedelmességgel tartozik a püspöknek, a Szerzetek Apostoli Szent Kongregációjának és a Római Szentszéknek.

Az előljárókat részben kinevezéssel, részben választás útján jelölik ki. Tisztségük meghatározott időre szól és az előjárói tisztség lejártá után semmi különleges címre nem tarthatnak jogot, a többi nővérekkel egyenrangúak.

A Magyarországon honos női szerzetek ismertetése.

A szerzeteket munkakörök szerint csoportosítottam. Az egyes csoportokon belül a sorrendet magyarországi letelepedés, illetve alapítás sorrendjében vettem. Mindegyikhez kapcsoltam az anyaház címét is.

Az egyes szerzetek adatait a Tisztelendő Elöljáróik voltak szívesek rendelkezésemre bocsátani és azok közlését engedélyezni, amiért most ismételten hálás köszönetet mondok.

I. AZ IMAÉLET HÓSEI.

Sarutlan Karmelita Rend.

Sopronbánfalva. Szombathely. Karmelita Zárda.

A női szerzetek közül ez a legszigorúbb. Egész életüket az engesztelés szellemében élik le. Főfoglalkozásuk: az ima, böjt és vezeklés. A legkisebb hibáért súlyosan vezekelnek, nemcsak önmagukért, hanem az egész Egyházért. A rendet 1862-ben Spanyolországban alapították s hazánkban 1892-ben telepedtek le. A nővérek két osztályt alkotnak: vannak karnővérek, akik a zsolozsma végzésére kötelezettek és vannak segítő nővérek. Van azonkívül még egy külső nővér is, aki a szükséges bevásárlást intézi. A karnővérek

a zárdát nem hagyhatják el. Zárdáik egymástól különállóak. Hazánkban két helyen van kolostoruk: Sopronbánfalván, Szombathelyen. Unnepélyes örök fogadalmat tesznek. Életcéljuk eszményi: teljes önátadás. De szigorú életüket kevesen bírják. Fegyelmezett, imádságot és elmélyedést szerető, nagy akarattal rendelkező lelkek bírják csak vállalni ezt az életet. — Liziói Szent Teréz is ilyen volt.

Mária Reparatrix Társasága.
(Örökimádó nővérek.)

Budapest, IX., Ullői-út 75.

Felejtethetlen látvány, bensőséges lelki élmény az a sok fehér ruhás, sűrűn lefátyolozott nővér, amint az Eucharisztikus szent Király előtt imádkoznak. Egész nap ki van téve templomukban a legméltóságosabb Oltáriszentség, és két-két nővér állandóan engeszteli az isteni Mestert azokért a megbántásokért, melyekkel szeretetének szentségét illetik. Főfoglalkozásuk az engesztelő szentségimádás, de katekizmus-oktatással, kongregációk vezetésével és templomi ruhák készítésével is foglalkoznak. 1857 májusában alapították a rendet; hazánkban 1901-ben telepedtek le. A nővérek itt is két osztályt alkotnak; vannak karapácák és vannak koadjutor nővérek. Egyszerű örök fogadalmat tesznek, szigorúan zárt, imádságos, engesztelő életet élnek.

Vizitációs rend.

Polgárd.

A második ünnepélyes örökfogadalommal rendelkező női rend. Szemlélődő életet élnek, hasonlóan a karmelitákhoz. Hazánkban átmenetileg tanítással és neveléssel is foglalkoznak, hogy megélhetésüket biztosítsák. A rend Franciaországból származik, hol 1610-ben alapította Chantal Szent Franciska. Hazánkban 1928-ban telepedtek le Érdre s itt halt meg Bogner Mária Margit Vizitációs apáca, akinek boldoggáavatási pere már folyamatban van. Ez a boldog emlékű magyar apáca fűz össze bennünket a Vizitációs nővérekkel, akik jelenleg Polgárdon élnek, dolgoznak, imádkoznak és vezekelnek. A nővérek 3 osztályt alkotnak; vannak: kar-, házi- és kijáró nővérek.

II. MISSZIÓS NŐVÉREK.

Ferences Mária Misszionárius Nővérek Társulata.

Budapest, XIV., Hermina-u. 21.

A missziókban más női szerzetek is dolgoznak, de ezt mint elsődleges hivatást a magyarországi női szervezetek közül csak ők töltik be. Csodálatos, hogy az isteni Gondviselés ezt az aránylag fiatal szerzetes társulatot mennyire felvirágoztatta. Alig 65 éves szerzetes társulatnak

az egész világon vannak nővérei és sok ezer és ezer pogány lélekben gyűjtogatják a krisztusi szeretet melegét. Munkájuk gyönyörűen fejlődik.

Hazánkban 1900-ban telepedtek le. Egész életüket az Egyház és a lelkek szolgálatába állítják. Egyszerű örökfogadalmat tesznek tagjaik. A nővérek négy osztályt alkotnak: kar-, segítő-, aggregáta- és obláta nővérek. Az aggregáták azok, akik valamilyen okból nem vállalhatják a szerzetesi kötelezettségeiket, de áldozatkész egyének és a missziót segítik munkájukban. Az obláták csoportjába tartoznak a bennszülött szerzetesnők. Fő szellemük az eucharisztikus, misszionáriusi, máriás és ferences szellem, amely minden parancsra így felel: „Ecce ancilla Domini”. Tetterős, komoly jámborságú és missziós feladatokra érzett hivatással bíró lelkeket kíván a társulat a jelentkezőktől.

III. A LÉLEKMENTÉS SZOLGÁLÓLEÁNYAI.

Az angersi Jó Pásztor szeretetéről nevezett Míasszonyunk kongregációja.

Budapest, III., Szőlő-u. 60.

A 300 éves szerzet az alapítástól kezdve legfőbb kötelességének tartotta az elveszett lelkeket visszavezetni a Jó Pásztor szent Szívéhez. A lélekmentés mellett különös élethivatásuknak tűzte ki szent alapítójuk, Eudes Szent János, az Úr

Jézus és a Szent Szűz Szívének különös tiszteletét. A jó Pásztor-nevet 1829-ben vették fel és hazánkban 1892-ben telepedtek le. Gyönyörű munkát végeznek: az elveszett báránycákat vezetik vissza az atyai házba. Foglalkoznak javítóneveléssel, fegyencek gondozásával, a veszélyben lévők megóvásával. Munkájukkal a társadalomnak is nagy hasznót hajtanak, mert elesettjeit, bűnözőit rászoktatják a komoly munkára. Intézeteikben ezek bevonásával templomi ruhák készítésével foglalkoznak. Művészetük ezen a téren utólérhetetlen. Tagjaik 3 osztályt alkotnak, u. m. kar-, laikus-, kijárónővérek.

A karnővérek vezetése alatt állanak az u. n. Magdolnák, a bűnös élet vezeklői. Teljesen elkülönítve élnek, és függetlenül a Jó Pásztor Nővérektől. A Magdolnák a Karmelita nővérek szigorú szabályait követik csekély enyhítéssel. A szerzetes társulat missziókban is működik, kb. 10.000 nővér dolgozik az egész világon szétszórva az isteni Jó Pásztor szeretetében.

IV. A KÓRHÁZAK ÓRANGYALAI.

Hazánkban három női szerzetes társulat van, mely kizárólag betegápolással foglalkozik, rajtuk kívül még hét női szerzet vállal betegápolást, de ezek már nemcsak ápolással, hanem neveléssel is foglalkoznak. A kórházi nővérek áldozatos, értékes munkáját kevesen méltányolják, pedig

hősies feladatot teljesítenek. Sok lelki veszélyben, állandó kimerítő munkában és sok megaláztatás közepett élik le szerzetesi életüket, látszólag semmit sem alkotva. Jutalmuk és dicsőségük, munkájuk igazi értéke, majd az örökkévalóságban fog kitűnni, amikor egy-egy betegápoló mellé tíz, húsz lélek sorakozik és áldja, köszöni minden fáradságát, amit a lelkéért tett akkor, amikor a halállal vívódott és ha talán nem az a nővér állt volna a halálos ágya mellett, most a pokol kínjai között vergődne elveszett lelke. Kriszusz előőrsei ők. A búcsúzni készülő lelkek mentői és iránymutatói.

Szent Erzsébet Apácarend.

Budapest, II., Fő-u. 41.

Magyarországi Szent Erzsébet leányai 1785-ben telepedtek le Magyarországon. Egyike a legrégibb Magyarországon meghonosodott női-szerzetnek. Achenből jöttek, ahol 1622-ben alapították őket. A nővérek egy osztályt alkotnak. Kizárólag csak betegápolással foglalkoznak. Budapesten saját rendi kórházat tartanak fenn, mind-ezideig csak Budapesten működtek, pár hónapja, hogy Ujvidéken is átvettek egy kórházat. Egy-szerű örök fogadalmat tesznek.

Assisi Szent Ferenc Leányai

Budapest, XII., Tárogató-út 46.

1894-ben alapították a szerzetestársulatot. Csak betegápolással foglalkoznak és aggházakban szegények gondozását is vállalják. Nővéreik egy osztályt alkotnak. Budapesten a Hűvösvölgyben saját szanatóriumuk van. Az ország különböző vidékén mentik a lelkeket és ápolják szenvedő testvéreinket.

Annuntiáta Nővérek.

Szombathely, Anyaház.

Egészen fiatal szerzet, 1921-ben alapították itt Magyarországon. Főfoglalkozásuk a betegápolás, de egyházi intézetekben háztartásvezetést is vállalnak. A külső szociális munkába is bekapcsolódnak Mária-kongregációk és cseléd-otthonok vezetése útján. A fiatal társulat nagy áldozatot vállalt magára: Brazília egyik bélpoklos-telepén ápolási és egyben missziós munkát tölt be. Több nővérük dolgozik kinn a misszióban, tagjaik közül azonban csak azokat küldik ki, akik szabadon vállalkoznak erre az áldozatos munkára, mert aki átlépi ennek a szomorú helynek a küszöbét, mindjárt számot is vet azzal, hogy ő is előbb-utóbb mindenkitől kivetett lesz, rövid idő alatt szintén megkapja ezt a rettenetes betegséget. Egyszerű örök fogadalmat tesznek.

V. A MAGYAR ANYÁK ÁLDOZATOS NEVELŐI.

**Árpádházi Boldog Margitról nevezett
szent domonkosrendi nővérek kongregációja.**

Kőszeg. Anyaház.

Minden katolikus magyar leánylelket mélységes tisztelet és szeretet fűz a Domonkos nővérekhez, hiszen szent regulájuk alatt, az ősi veszprémi és nyulak-szigeti klastromuk meghitt levegőjében nőtt nagygyá, egészen az oltármagasságig, hazánk disze, liliomos Boldog Margit. Nem lettek hűtlenek ősi hivatásukhoz, most is őrt állanak a magyar leányifjúság mellett és szeretettel, hittel az ősök szellemében nevelik a magyar haza virágos kertjének apró, növekvő életadóit. A rend üde, új hajtása a jelenlegi nővérek, akik 1868-ban telepedtek le hazánkban. Kb. 185-en vannak most. Karnővéreik neveléssel, imával töltik el életüket, a segédnővérek pedig a házi munkában segédkeznek. Kizárólag csak neveléssel és tanítással foglalkoznak.

**Premontrei Női Rend.
(Boldogasszony leányai.)**

Külsővát.

Idegen, ismeretlen név, alig ismerik őket hazánkban, pedig őseik már a XII. században itt éltek és drága magyar népünk csak így hívta őket: „*Boldogasszony leányai.*” A törökdülés alatt ki-

haltak a Boldogasszony leányainak ősi apátságai. 1927-ben dr. Ráday Sebestyén premontrei kanonok újjászervezte őket Premontrei kanonoknők kongregációja címen. Tagjaik egyszerű örökfogadalmat tesznek, tanítással, a liturgia művelésével és apostolkodással foglalkoznak. Különleges hivatásuk a szentségimádás is. A karnővérek a teljes kanonoki officiumot imádkozzák kórusban. Laikus nővéreik a házi munkák végzésében segítenek.

Szent Orsolya Rend.

Unióhoz tartozó Orsolya Nővérek. Budapest, XIV., Stefánia-u. 57.

Unióhoz nem tartozó Szent Orsolya Nővérek. Sopron, Orsolya-tér 1.

Az első orsolyita zárdát 1675-ben Pozsonyban létesítették. Közel 300 éve neveli, tanítja a magyar leányifjúságot ez a szerzet. Az országban elszórva több helyen van intézetük, inkább nagyobb helyeken. Régebben nagyon szigorú köztötségeik voltak, ma már kissé szabadabban járhatnak. Szent alapítójuknak, Merici Szent Angélának szellemében kizárólag a leányifjúság nevelésével foglalkoznak. Egyszerű örök fogadalmat tesznek s a kar-apácák közös karima végzésére kötelezettek. A dolgozó testvérek a házi munkát végzik. Jelenleg két csoportban vannak: az Unióhoz tartozó és nem tartozó Orsolyita nővérek. — Sok leánylélek gazdagodott szellemükből, köszönet érte nekik!

Angolkisasszonyok.

Budapest, IV., Váci-u. 47.

Ha fekete fehérrel díszített fátyoluk megjele-
nik a pesti utcán, valami szent tisztelet fogja meg
a lelkünk. Régi patinás szerzet. Életük összeforrt
a magyar étellel, hisz már 1770 óta itt élnek
köztünk s ha a rend ősi fészke Angolország volt
is, ma már egészen magyarok. Sok nemzeti
asszony, nagyasszony nevelődött az ősi „Sancta
Maria” intézetben s ma is ha valakiről azt hall-
juk, hogy az Angolokhoz járt, tudjuk róla, hogy
finoman nevelt, mélyhitű, igazi magyar nő. Ta-
nítanak, nevelnek, de munkájuk belenyúlik a tár-
sadalomba is, hiszen végzett növendékeik kon-
gregációjának a vezetésével őrzik őket továbbra
is. Egyszerű örök fogadalmat tesznek, tanítórend-
tagok és segítő testvérek vannak köztük.

Miasszonyunkról nevezett női Kanonokrend.

Pécs, Apáca-utca.

1772 óta élnek hazánkban. A rend bölcsője
Lotharingia volt. Csak a leány-ifjúság nevelésé-
vel, tanításával foglalkoznak. Egyszerű örök fo-
gadalmat tesznek és a nővérek két osztályt al-
kotnak; vannak karnővérek és vannak segítőnő-
vérek. Központi házuk Pécsen van, a Baranya-
megyei tanítónői gárda jórészt onnan kerül ki és

viszi magával azt az ősi, igazveretű katolikus hitet, melynek magvetői, gondozói a Miasszonyunk nővérei.

Miasszonyunkról nevezett szegény iskolanővérek.

Szeged. Alsóváros.

Tanítással és neveléssel foglalkozó szerzet. Hazánkban 1858-ban telepedtek le. Főleg a délvidéken vannak szerzetházaik. Kb. 370 nővér él a magyar tartományban. Tagjaik egyszerű örök fogadalmat tesznek. Vannak köztük tanítónővérek és laikus nővérek. Bácska, Bánát magyar leányait nevelik és a képzőjükből kikerült tanítónői gárdán keresztül jó magot hintenek sok kis faluban is.

Miasszonyunkról nevezett Kalocsai Szegény Iskolanővérek Szerzetes Társulata.

Kalocsá. Belváros.

A Nagy-Alföld szívéből indultak el az Isten és hazaszeretetet fáklyagyújtogatói, a kalocsai nővérek, 1860-ban. Ma kb. 905 nővér dolgozik szerzetesét az országban. Egy részük az iskolában fárad, másik részük otthon az internátus rendbentartásában segít, főz, mos, gazdaságot vezet. Munkájukkal az Isten és a „gyermek ő felségét” szolgálják. Tanulóik révén a szociális munkába

is bekapcsolódnak. A jezsuita-atyákkal közös misszióban dolgoznak. Kínában négy missziós házuk van. Tagjaik egyszerű fogadalmat tesznek.

Isteni Szeretet Leányai Társulata.

Budapest, XII., Farkasvölgyi-u. 12/14.

A nép csak így hívja őket: Mária nővérek. Egyszerű, kedves modorukkal könnyen megfogják a gyermeklelkeket. Nevük, szellemük: szeretetet adni és vinni. Első hivatásuk a nevelés és tanítás, de a Nagy Mester nyomdokain haladva lehajolnak az elhagyotthoz, árvához és ezeket is nevelik, oktatják, s megfelelő munkahelyre állítják őket. Háztartási alkalmazottak elhelyezésével és nevelésével is foglalkoznak. 1868-ban alapították rendjüket és már 3 év múlva hazánkban is letelepedtek 1871-ben. A nővérek egy osztályt alkotnak és egyszerű örök fogadalmat tesznek.

Szent Szív Társaság.

Budapest, XIV., Ajtósi Dürer-sor.

Növendékeik többnyire előkelő családokból kerülnek ki. Az egész nevelésüket áthatja a francia illem, de a szellemük magyar. 1883 óta vannak hazánkban. Pesten két nagy intézetük van: a Philippinum és a Sophianum. Nem zárkoznak el az alacsonyabb néposztály nevelésétől sem, sőt már növendékeiket is belevonják a karitatív munkába. Szegényeknek ruhát varrnak, patronázso-

kat, esti nyelvtanfolyamokat tartanak. Kongregációkat vezetnek és lelkigyakorlatokat készítenek elő. A szegényebb néposztállyal iskolán kívül foglalkoznak. Fő hivatásuk a tanítás és a nevelés. Egyszerű örök fogadalmat tesznek tagjaik és vannak köztük karszerzetesnők és segítő nővérek.

VI. A SZERETET NAPSZÁMOSAI.

A szó teljes értelmében napszamosok lettek azok a női szerzetek, akiket ebben a fejezetben felsorakoztatok. Minden munkát vállalnak, amit elbírnak. Ott találjuk őket az iskolákban, kórházakban, aggok házában, háztartás vezetésében, szociális munkában, egyszerűen az élet minden vonalán. Közös jelmondatuk talán ez: „Krisztus szeretete sürget minket”. Sürget a lélek, a szeretet és meggyünk örök célunk, boldogságunk felé ott, ahová az előljárók útján az Isten állít bennünket.

Paulai szent Vincéről nevezett Szatmári Irgalmas Nővérek Szerzetes Társulata.

Szatmárnémeti és Esztergom.

A szeretet napszamosainak munkás-osztagában történelmi sorrendben mi vagyunk az elsők, akik hazánkban ebben a szellemben megkezdjük a munkát. Nevünk, szellemünk és szívünk igazi magyar. Boldogemlékű Hám János szatmári püspök

öt szatmárvidéki magyar leányt küldött ki Ausztriába a szerzetesi szellem elsajátítására és éppen 100 évvel ezelőtt jött vissza közülük kettő más három gumpendorfi szerzetesnővel, hogy itt megvessék alapját a jelenleg kb. 1200 tagot számláló szerzetes társulatnak. Az első zárdát Szatmáron alapították és innen van a nevünk is. Házunk a bécsitől azonnal önálló lett, a ruhát is megváltoztatták, hogy így is kifejezésre juttassák a szerzet önállóságát. Paulai Szent Vince szabályait követjük, s ezért viseljük a nagy Szeretet-apostolnak nevét. Északon, keleten, az ország szívében és határszéleken világít, irányt és erőt mutat fehér fátyolunk. Az erdélyi megszállás alatt őrzői, védőbástyái voltunk a magyarságnak. Hogy mennyire magyarok voltunk, ennek legfőbb bizonyítéka az, hogy *a hosszú megszállás alatt egyetlen egy román leány sem maradt meg szerzetünkben*, nem bírták azt az egyenes, egyszerű, keresetlen magyar szellemet. Nővéreink minden munkát vállalnak. Ott vagyunk a kórházakban, szegényházakban, iskolákban, a szociális munkában, városon és falun egyaránt. Hat nővérünk a ferences atyákkal dolgozik kint Kínában. Egyszerű, határozott időre szóló ideiglenes fogadalmat teszünk, nővéreink között nincs különbség.

**Páli szent Vincéről nevezett Irgalmas Nővérek
(Szeretet-Leányai) Társulata.**

Budapest, XI., Nagyboldogasszony-útja 26.

Páli Szent Vincének, a nagy Szeretet-apostolnak és De Marillac Lujzának a leányai 1853-ban telepedtek le Magyarországon. Régi társulat, 300 éves multa tekinthet vissza, és ez a háromszáz év tele van munkával, alkotással. Az egész világot behálózzák e szeretet-szálak és mindenütt meleg fészket raknak szegénynek, elhagyatottnak, betegnek, árvának. Neveléssel, tanítással is foglalkoznak, de főhivatásuknak a betegápolást tartják. Népiesen gráci nővéreknek, szürke nénéknek hívják őket. Hazánkban legelterjedtebbek. Fehér kornetjük ott van a fővárosban, az utolsó kis dunántúli faluban, és az eldugott kis székely községben. Nővéreik egy osztályt alkotnak és egyszerű ideiglenes fogadalmat tesznek. — Számuk jelenleg szerte az egész világon kb. 40.000.

Isteni Megváltó Leányai Társulata.

Sopron, Gr. Klebelsberg-u.

Csak így hívják őket: Soproniak, Megváltósok.

Úgy szeretem nézni egyszerű, fekete fátyolukat, amint az utcán sietve mennek; ki egyetemre, ki bevásárolni, ki a kórházba siet. A rohanó élet melegszívű kis harcosai. Alig 79 éve (1863-ban jöttek hazánkba) járják a magyar földet. Szívük melegít, tüzel, épít, alkot Krisztus és hazánk nagy

szőlőjében nagyon sok helyen. Minden munkát vállalnak: a kórházakat, iskolákat, szegényházakat, háztartásvezetést. A nővérek között rangkülönbség nincs, egyszerű örök fogadalmat tesznek.

**Szent Családról nevezett Szegény Ferences
Nővérek Társulata.**

Kolozsvár. Klinika.

Kevésbé ismert szerzet. Csonka-Magyarországon nem is volt házuk. Erdélyben vannak elterjedve. 1864-ben telepedtek le Szebenben, és ma behálózák egész Erdélyt. Főfoglalkozásuk a betegápolás, a tanítás és nevelés. Foglalkoznak háztartásvezetéssel, szociális munkával is. A ferences szellem nem idegen a magyar nép előtt. A Szegénység Úrnőjének fiait mindenütt szeretik, leányaikat is őszinte szeretettel veszik körül. Bár kilépnének az erdélyi fenyvesek közül és az anyaországban is letelepednének! Tagjaik egyformák és egyszerű örök fogadalmat tesznek.

Szent Keresztről Nevezett Irgalmas Nővérek.

Zsámbék.

Az első Keresztes nővérek 1865-ben jöttek Magyarországra. Zsámbékiaknak szokták őket hívni, mert anyaházuk Zsámbékon van. Egyszerű, csendes munkásai az Úrnak. Ritkán lehet róluk hallani, nem szerepelnek a nyilvánosság előtt, s ez a

csendes munka nagy értékük. Kórházakban, iskolákban, szegények gondozásában dolgoznak. A Zsámbékról kiinduló lelki hatósugarak messzire eljutnak. Ott vannak a Felvidéken, a Csallóközben, a Délvidéken, és a Dunántúl, a Nagyalföld nagy és kis faluiban, őrzik a szeretetet, élesztik a hit tüzet és szántják a magyar ugart. Egyszerű örök fogadalmat tesznek, a nővérek egy osztályt alkotnak.

Az Isteni Udvozító Nővérei (Salvátor Nővérek).

Budapest, VI. ker., Huba-u. 6/7.

Olasz eredetű szerzet. A nővérek egyformák. Egyszerű örök fogadalmat tesznek. 1899-ben jöttek Magyarországra. Tanítás és nevelés a főfoglalkozásuk, de működnek kórházakban, háztartások vezetését is vállalják. Budapesten volt tanítónőképzőjük, most lyceumaik vannak. Ha nincsenek is nagyon elterjedve, növendékeiken keresztül hatékonyan közreműködnek az Egyház és a haza építésében.

Legszentebb Udvozító Leányal.

Zsira, Zárda.

A nővérek egy osztályt alkotnak. Egyszerű örök fogadalmat tesznek. 1914-ben létesült a kongregáció Pozsonyban. Főfoglalkozásuk a betegápolás, de tanítással és neveléssel, háztartás-

vezetéssel, szegénygondozással is foglalkoznak. Fiatal szerzet. A legnehezebb időben, a világháború vérzivatarában létesült. Körülbelül 175 tagja van. A kongregáció igazi fejlődése csak most indul, reméljük és kívánjuk, hogy minél előbb virágzó és sok gyümölcsöt hozó fája legyen a magyar katolikus Egyháznak.

Szent Erzsébet Nővérek.

Budapest, X., Óhegy-u. 11. sz.

Németországban alapították 1842-ben. Egyszerű örök fogadalmas nővérek. Kevésbé ismert szerzet, 1933-ban jöttek hazánkba, és még csak öt nővérük van. Szerzetük védőszentje Árpádházi Szent Erzsébet. Hisszük, hasznos munkásai lesznek az Egyháznak és a hazának. Minden munkát vállalnak, az Úr napszámosai ők is.

VII. AZ ÁRVÁK VÉDŐI.

Jézus Isteni Szívéről nevezett Karmelita Nővérek.

Budapest, X., Maglódi-út 125.

Egyszerű örök fogadalmas nővérek. 1907-ben telepedtek le hazánkban, Németországból jöttek. Szegény és árva gyermekek nevelésével, tanításával foglalkoznak. Vezetnek napközi otthonokat, óvodákat. Az elhagyott, szegény gyermekeknek segítői. Munkájukkal nagy missziót szolgálnak: védik a veszni induló kis magyarokat.

Szervita Nővérek.

Rákosszentmihály.

Alapításuk Rákospalotán történt 1922-ben. Egyszerű örök fogadalmas nővérek. Hasonló munkakört töltenek be a fenti nővérekkel. Jelenleg körülbelül 60 nővérük van. Az elhagyott gyermekek nevelése a főfoglalkozásuk. Egészen rájuk illik ez a kedves mondás: „mesebeli anyácskák”. Azok a szegény, elhagyott gyermekek, akik ott-hon talán csak verést kaptak, a jóság tündéreit látják bennük.

A KIVETETTEK ÉS ELHAGYOTTAK SEGÍTŐI.

A Szegények Kis Nővérei.

Rákospalota.

Egyszerű örök fogadalmas nővérek. Franciaországban alapították 1839-ben. Hazánkban 1905-ben telepedtek le, kizárólag csak aggok gondozásával foglalkoznak szegényházakban és otthonokban.

Szegénygondozó Nővérek.

Eger (Anyaház), vagy Ludány (Noviciátus).

Magyarországon alapították 1930-ban. Egyszerű örök fogadalmas nővéreik vannak. Egerben van bölcsőjük. Innen indult el az a kis mozgalom, amelyet akkor „Egri Normának” neveztek s ma már

behálózza lassan az egész országot. Ahová ezekből a jó lelkekből nem jut, a városi, községi hatóság az ő normájuk szerint oldja meg a szegénygondozást. Hősök, apostolok, minden szépet rájuk lehet mondani, mert aki képes szennyben, piszokban fetrengő embereket tisztogatni, az csak hős lehet. Hősei a lemondásnak, az önmehtagadásnak s legfőképpen hősei a szeretetnek.

VIII. A LUKTETŐ ÉLET HARCOSAI.

Kinn állnak és élnek a lüktető élet forgatagában. A katolikus Egyház üde, fiatal hajtásai ezek a harcosok. Mutatják, hogy a kétezeréves Egyház fiatal, mert van benne lendület, erő. Megérti a mai modern életet és meglátja, hogy ezen a beteg társadalmi szervezeten hogyan kell segítenie. Új szerzetesi intézményeket állít be szervezetebe, és ezek az új alapítások mozgásba hozták a liberális szellemmel átítatott társadalmat. Új utakat, új irányokat mutatott, helyesebben az örök igazságokat új ruhába öltöztette az Egyház. Prohászka, Bangha, Bíró, Butykai, Tóth T. és a sok világi apostol mellé odaálltak a névtelenek, a csendben dolgozók, a szeretet, a jóság megismerésének: a Szociális Missziótársulat, a Jézus Szíve Népleányai, a Szociális Testvérek és alapos tudással, nagy felkészültséggel, rátermettséggel lettek segítők a nagy vezéreknek. S most, mikor már ezek elmentek, az új harcosok oldalán is kitartanak és segítenek diadalra juttatni a

Miatyánk kérését: „Jöjjön el a Te országod”. „Jöjjön el a Te országod a mi szívünkben, a szegények, a munkások, az elhagyatottak és a gazdagok szívében.” Ez a kérésük, ezért dolgoznak és ezért áldoznak életet.

Szociális Missziótársulat.

Budapest, I., Krisztina-körút 125/127.

Vezető és házi nővéreik vannak. Egyszerű, örök fogadalmat tesznek. Alapítási évük 1908. Legfőbb foglalkozásuk a külső szociális munka. Vezetői és szervezői a katolikus nőmozgalomnak. Kegytárgy- és könyvkiadással is foglalkoznak. Gyermekevédelem és patronázs vezetését is vállalják. Van egy társadalmi szervezetük, a Szociális Missziótársulat, mely a hitélet mélyítésén és a szociális feladatok megoldásán dolgozik.

Jézus Szíve Népleányai Társasága.

Budapest, VIII., Horánszki-u. 14.

B. emlékű P. Biró Ferenc S. J. alapította a társaságot 1921-ben. Tagjaik: Skolasztikák, laikák és törzstagok. Egyszerű örök fogadalmat tesznek.

Alapító atyjuk a való élet nagy apostola volt sok gyakorlati érzékkel megáldva, leányait is a gyakorlati irányú munkára alapította. Ipar, kereskedelem, sajtó nem idegen terület előttük. Minden eszközt és alkalmat felhasználnak, hogy Isten

országát terjesszék a lelkekben. Gyakorlati irányú iskolák vezetésével is foglalkoznak, lelkigyakorlatokat vezetnek és szerveznek.

Szociális Testvérek Társasága.

Budapest, XIV., Thököly-út 69.

1923-ban a Szociális Misszió-Társulattól vált ki és azóta erős fává fejlődött. Tagjai egyszerű örök fogadalmat tesznek.

Szervezetük és felépítésük egészen különleges. A hivatásos tagoknak két nagy csoportja van, mégpedig belső és külső tagok. A külső tagok szorosán összetartoznak a belső tagokkal, fogadalmakkal lekötöttek, csak kinn a világban élnek. Sokan nem is tudják róluk, hogy szerzetesnők. Leginkább azok választják, akik valamilyen oknál fogva a világot nem hagyhatják el.

Az önkéntes tagok lehetnek kultagok, akik a társasággal szorosabb kapcsolatot tartanak fenn, és munkatársak. Külső szociális munkával, szervezéssel, sajtóapostolkodással, napközi otthonok vezetésével foglalkoznak. Vezetik a Szentlélek Szövetséget és különleges feladatuknak tekintik a Szentlélek Isten imádásának és tiszteletének a terjesztését.

Szent Benedek Leányai.

Tiszaújfalu.

A tanyavilág missziós nővérei. 1927-ben alakult e szerzetes társulat, főfoglalkozásuk a tanyai nép

lelki és testi gondozása. Szent Benedek fiai voltak az elsők, akik a magyar népet földművelésre tanították és most Szent Benedek leányai segítenek a földműves nép leányait, asszonyait hasznos dolgokra tovább képezni. A nővérek egyszerű örök fogadalmat tesznek.

TARTALOMJEGYZÉK.

	Oldal
<i>Előszó dr. Schmiedt Bélától</i>	5
<i>Testvér!</i>	7
<i>Ecce Ancilla Domini</i>	8
<i>Az otthontól a szentélyig</i>	11
Vadóc	13
Fehér álmok	16
Álomfosztók	18
„Kövess engem!”	21
„És fölkelvén, követé őt”	23
Egy dolgozó leány hivatása	26
Krisztus joga	29
Éltrevaló vagy sarokban ülő?	33
Szomorúfüzek	36
Ne higgy a hízelgőknek!	38
Ne higgy a támadóknak!	39
Ne légy bizalmatlan!	48
„Aki jobban szereti atyját vagy anyját, nem méltó hozzám”	51
Egy küzdelmes hivatás	53
Mit nem tud a mindentudó Isten?	56
Merj határozni!	60
<i>Az aranybölcső</i>	63
„Boldogság szigete”	65
Küzdelem a „boldogság szigetén”	68
Pillanatfelvételek a „boldogság szigetéről”	70
Nagyító alatt	73
Gyertyagyújtás	76
Középkor maradványai	78
Áramfejlesztő és áramelosztó telepek	80
A noviciátus	84
A csend meséje	89

	Oldal
A szent szövetség	91
A szent szövetség	93
A hármass vártorony	96
A hajó, a kormányos és te.....	100
A küzdőtérén	102
A kedvesnővér (utcán, iskolában, kórházban).....	106
A fátyol fehérségeért.....	111
A kereszten	113
Mi van még odabent?.....	116
A mi boldogságunk	117
Emelt fővel	120
Tudnivalók	124
A szerzetbe való felvétel módja.....	124
A hozomány	125
A próbaidő	126
A fogadalom	127
A nővérek rangfokozata	128
A szerzetek kormányzása	130
Magyarországon honos női szerzetek ismertetése	
Az imaélet hősei	132
Sarutlan Karmelita Rend	132
Mária Reparatrix Társasága (Örökimádó nővérek)	133
Vizitációs Nővérek	134
Missziós nővérek	134
Ferencs Mária Misszionárius Nővérek Társulata..	134
A lélekmentés szolgálóleányai	135
Az angersi Jó Pásztor szeretetéről nevezett Miasz-	
szonyunk Kongregációja	135
A kórházak őrangyalai	136
Szent Erzsébet apácarend	137
Assisi Szent Ferenc Leányai	138
Annuntiáta nővérek	138
A magyar anyák áldozatos nevelői	139
Árpádházi Boldog Margitról nevezett szent do-	
monkosrendi nővérek kongregációja	139

	Oldal
Premontrei Női Rend (Boldogasszony Leányai) ..	139
Szent Orsolya Rend	140
Angolkisasszonyok	141
Miasszonyunkról nevezett női Kanonokrend	141
Miasszonyunkról nevezett Kalocsai Szegény Iskolanővérek Szerzetes-Társulata	142
Isteni Szeretet Leányai (Mária nővérek)	143
Szent Szív Társaság	143
<i>A szeretet napszámosai</i>	144
Paulai Szent Vincéről nevezett Szatmári Irgalmas Nővérek Szerzetes Társulata	144
Szent Vincéről nevezett Irgalmas Nővérek (Szeretet-Leányai) Társulata	146
Isteni Megváltó Leányai Társulata.....	146
A Szent Családról nevezett Szegény Ferences Nővérek Társulata	147
A Szent Keresztről nevezett Irgalmas Nővérek (Keresztes nővérek)	147
Isteni Udvozító Nővérek (Salvator nővérek)	147
Legszentebb Udvozító Leányai.....	148
Szent Erzsébet Nővérek	149
<i>Az árvák védői</i>	149
Jézus Isteni Szívéről nev. Karmelita Nővérek....	149
Szervita Nővérek	150
<i>A kivetettek és elhagyatottak segítői</i>	150
A Szegények Kis Nővérei	150
Szegénygondozó Nővérek Kongregációja	150
<i>A lüktető élet harcosai</i>	151
Szociális Missziótársulat	152
Jézus Szíve Népleányai Társasága	152
Szociális Testvérek Társasága	153
Szent Benedek Leányai	153

